

IX 9Marks SAĞLIKLI KİLİSELER İNŞA ETMEK İÇİN

MESİH'E DÖNME

TANRI
NASIL HALK
YARATIR?

MICHAEL LAWRENCE

“Mesih’e dönme esastır ve yanlış anlaşılmaktadır. Lawrence bunu anlıyor ve Kutsal Kitap’ın basit ve güçlü bir şekilde öğrettiklerini açıklıyor. Bu küçük kitap büyük bir armağan.”

Mark Dever, pastör, Capitol Hill Baptist Kilisesi,
Washington, DC; başkan, 9Marks

“Bu Mesih öğrenciliği kaynağında yok yok; pastörel netlik, ciddi alakalılık, uygulama açısından özlük ve Kutsal Yazılar’a sadakat olmak üzere hepsi var. Her bölüm Söz’ün müjdeleme, Mesih’e dönme ve kilise hakkında ne söylediğine ilişkin önemli tartışmalara besin oluyor. Michael Lawrence bu kitabı yazdığı için çok minnettarım. Bu kitaba sık sık değiniyor olacağım.”

Gloria Furman, yazar, *The Pastor’s Wife; Missional Motherhood*; ve *Alive in Him*

“Mesih’e dönmenin doğasını ve gerekliliğini mütevazı, net, uygulamaya yönelik, isabetli ve Kutsal Kitap’a dayalı bir inandırıcılıkla ele alan bir eser. Bu harika bir kitap.”

David F. Wells, kıdemli araştırmacı öğretim üyesi,
Gordon-Conwell Theological Seminary; yazar, *The Courage to Be Protestant: Truth-Lovers, Marketers, and Emergents in the Postmodern World*

“Bu kitap pastörler ve koyunlar için Kutsal Kitap’a dayalı, bilgilendirici ve güncel önemi muazzam olan bir kitap. Michael Lawrence Mesih’e dönme deneyimi söz konusu olduğun

da taşı tam gediğine oturtuyor. Yeniden doğmak yüzeysel, duygusal ve insandan doğan bir duanın sonucu değildir. Bu, Mesih'e dönmenin başından sonuna dek ilahi bir iş olduğunu görmek için Kutsal Yazılar'ı yeniden değerlendirmeye bir çağrıdır. Ancak bu ilahi iş, gerçek öğrencilerin sevgi motivasyonuyla Mesih'e itaat yaşamı sürmeleri, hesap verme sorumluluğuna sahip oldukları bir yerel imanlılar bedenine ait olma konusundaki ilgileri ve kutsallıkta Müjde'yi yaşama ve müjdeleme yapma şekilleriyle dışsal olarak görünür olur. Mesih'e dönme tövbe gerektirir ve tövbe de Kutsal Ruh'un çalışmasını gerektirir. Kitabın bu zamanda yazılmış olduğunu görmek bana sevinç verdi.”

Miguel Núñez, baş pastör, International Baptist Kilisesi, Santo Domingo, Dominik Cumhuriyeti; başkan, Wisdom & Integrity Hizmetleri

“Bu önemli kitapta Michael Lawrence Mesih'e dönmenin Kutsal Kitap'a dayalı teolojisini netlikle sunuyor. Buradaki amaç Mesih'e dönmenin insanları düzgün kıldığını öne sürmek değil çünkü düzgün olup da Mesih'e dönmemiş olmak mümkün. Öte yandan, Mesih'e dönme sadece kişiden kişiye değişen bir mesele de değil çünkü Mesih'e dönmüş olup da düzgün olmamak da mümkün. Lawrence Mesih'e dönmenin Tanrı'yla başlayan (yeniden doğuş) ve insanlarda meyve veren (tövbe ve iman) bir eylem olduğunu tartışıyor. Tanrı'nın lütfunun bu şekilde üzerimize taşması bizim yalnızca tövbe edip inanmamıza olanak tanımakla kalmaz, ayrıca bizim Tanrı'nın Mesih İsa'da yarattığı halka giriş yapmamıza ola

nak tanır. Kısacası, Mesih'e dönme yerel kilise üyeliğiyle sonuçlanır. Bu kitabı yürekten tavsiye ediyorum."

Jonas Madureira, baş pastör, Reformed Baptist
Kilisesi, São Paulo, Brezilya

"Gerçek Mesih'e dönme bir 'nezaket' imajı çizmek değildir ve yıllar önce verilmiş bir karara da dayanmaz. Gerçek Mesih'e dönme Mesih'te yeniden doğuş, yeni yaratılış ve yeni yaşamdan daha azı değildir. Bu kitap Kutsal Yazılar'a göre Mesih'e dönmenin net ve ikna edici bir anlatımını sunuyor. Ve bunu doğru anlamının her imanlının ve her kilisenin yaşamı için ne kadar esas olduğunu gösteriyor. Şiddetle tavsiye ederim."

Constantine R. Campbell, Yeni Antlaşma Doçenti,
Trinity Evangelical Divinity School

"Michael Lawrence teolojik titizliğin yanında aynı zamanda sade ve anlaşılır bir dille bizi Kutsal Yazılar yolculuğuna çıkararak, gerçek Mesih'e dönmenin ne olduğunu ve bunu gösteren meyvelerin ne olduğunu anlamamıza yardımcı oluyor. Bu, kilisemizin tüm üyelerinin eline tutuşturmak isteyeceğim bir kitap."

Sugel Michelen, pastör, Iglesia Biblica del Señor
Jesucristo, Santo Domingo, Dominik Cumhuriyeti

"Eğer Şeytan'ın kafa karışıklığı yaratmaya çalışmış olduğu bir konu varsa, o konu gerçek Mesih'e dönmenin doğasıdır. Dindar insanları cehenneme sürüklemenin, onları aslında

Mesih'e dönmemiş oldukları hâlde Mesih'e döndüklerine inandırmaktan daha iyi bir yolu var mıdır? Michael Lawrence Mesih'e dönmenin temeli olan ve çoğu zaman unutulmuş yeniden doğuş gerçeğinden yola çıkarak, bizim için bu konuyu netleştirmiş. Lawrence kitabını bu gerçeğin Kutsal Kitap dengesiyle ele alındığı zaman ortaya çıkardığı uygulamalı sonuçlarla bitiriyor. Kitabı yetenekli bir yazarın kaleminden geliyor ve bilgelik dolu pastörel öğütlerle dolup taşıyor. Başkalarını yanlış yönlendirmememiz için, gerçekten Mesih'e dönmüş olanlarımızın da bu zevkli kitabı okumalarını şiddetle tavsiye ederim."

Conrad Mbewe, pastör, Kabwata Baptist Kilisesi,
Lusaka, Zambia; rektör, African Christian University,
Lusaka, Zambia

IX 9Marks SAĞLIKLI KİLİSELER İNŞA ETMEK İÇİN

MESİH'E DÖNME

TANRI
NASIL HALK
YARATIR?

MICHAEL LAWRENCE

KARANLIKTAN IŞIĞA YAYINLARI

Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul – Türkiye
info@karanliktanisisiga.com
www.karanliktanisisiga.com
www.9marks.org
Tel: (0212) 567 89 93

Kitap: Mesih'e Dönme
Özgün Adı: Conversion
Yazar: Michael Lawrence
Çevirmen: Samet Şahin
Çeviri Editörü: Göksel Erdoğan
Düzeltilen: Samet Şahin
Mizanpaj: Aysun Alsancak

9Marks ISBN: 978-1-960877-64-2
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 52351

© 2017 by Michael Lawrence. All rights reserved. Originally published by Crossway. Translated and printed by permission.

Bu kitabın her türlü yayın hakkı saklıdır ve izin ile kullanılmıştır. Telif hakkı sahiplerinin yazılı izni olmadan bu yayın, makale tarzında yayınlar içinde bulunan kısa alıntılardan hariç herhangi bir biçimde basılıp çoğaltılması yasaktır. Kitabın metnini kullanmak isteyenler, telif hakkı sahiplerinin izni için yayıncıya başvurmalıdır.

Bu kitapta kullanılan tüm Kutsal Kitap ayetleri, aksi belirtilmedikçe, Kutsal Kitap Türkçe Yeni Çeviri'sinden alınmıştır. Eski Antlaşma © 2001, 2009 Kitab-ı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma © 1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Tüm yayın hakları saklıdır ve izin ile kullanılmıştır.

Baskı: Anadolu Ofset – Tel: (0212) 567 89 92
Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
Baskı: Mayıs 2023

Bana olan sevgisiyle
bana her gün
Müjde'yi hatırlatan
Adrienne için

“Bir zamanlar halk değildiniz,
ama şimdi Tanrı’nın halkısınız;
bir zamanlar merhamete erişmemiştiniz,
şimdiyse merhamete eriştiniz.”
(1.Pe. 2:10)

İÇİNDEKİLER

Seriye Dair Önsöz	11
GİRİŞ	13
1) Düzgün Değil, Yeni	19
2) Samimi Değil, Kurtarılmış	35
3) Kararlar Değil, Öğrenciler	53
4) İyileşmiş Değil, Kutsal	73
5) Özel Tasarım Değil, Farklı	89
6) Satmak Değil, Çağırarak	99
7) Güvence Vermeden Önce Değerlendirin	111
8) Sakıngan Değil, Cömert	123
Sonuç	135
Notlar	144

SERİYE DAİR ÖNSÖZ

Sağlıklı bir kilise inşa etmeye yardımcı olmanın sizin sorumluluğunuz olduğuna inanıyor musunuz? Eğer bir Hristiyan'sanız, biz öyle olduğuna inanıyoruz.

İsa size öğrenciler yetiştirmenizi buyurur (Mat. 28:18-20). Yahuda kendinizi imanınızın temeli üzerinde geliştirmenizi söyler (Yah. 20-21). Petrus sizi armağanlarınızı başkalarına hizmet etmek için kullanmaya çağırır (1.Pe. 4:10). Pavlus kilisenizin olgunlaşmasını sağlamak için sevgide gerçeği söylemenizi söyler (Ef. 4:13, 15). Bu sorumluluğu nereden aldığımızı görüyor musunuz?

İster bir kilise üyesi, isterse de önder olun, Sağlıklı Kiliseler İnşa Etmek adlı kitap serisi, Kutsal Kitap'ın bu tür buyruklarını yerine getirmenize ve böylece sağlıklı bir kilise inşa etmede üstünüze düşen rolü oynamanıza yardımcı olmayı amaçlamaktadır. Bunu söylemenin bir başka olası yolu da şu ki, bu kitapların sizin kilisenizi, İsa'nın onu sevdiği gibi sevmek noktasında büyümenize yardımcı olacağını umuyoruz.

9Marks Hizmetleri, Mark Dever'ın sağlıklı bir kilisenin dokuz işareti olarak adlandırdığı maddelerin her biri üzerine kısa, okunabilir bir kitap ve bir de sağlam öğreti üzerine bir kitap çıkarmayı planlıyor. Açıklayıcı vaaz, Kutsal Kitap

MESİH'E DÖNME

teolojisi, Müjde, Mesih'e dönme, müjdeleme, kilise üyeliği, kilise disiplini, öğrenci yetiştirme, büyüme ve kilise önderliğiyle ilgili kitapların takipçisi olun.

Yerel kiliseler, Tanrı'nın yüceliğini uluslara sergilemek için vardır. Bunu, gözlerimizi İsa Mesih'in Müjdesi'ne odaklayarak, kurtuluş için sadece O'na güvenerek ve sonra Tanrı'nın kendi kutsallığı, birliği ve sevgisiyle birbirimizi seyerek yaparız. Elinizde tuttuğunuz kitabın bu yolda yardımcı olması için dua ediyoruz.

Umutla,

Mark Dever ve Jonathan Leeman

Seri Editörleri

GİRİŞ

Geçtiğimiz günlerde bir arkadaşım ile iki yetişkin çocuğu hakkında konuşuyordum. Onlar hakkında endişeliydi. Çocuklarının uyuşturucuyla veya partilerle alakaları yoktu. İkisinin de ebeveynleriyle ve arkadaşlarıyla sağlıklı, sıcak ilişkileri vardı. Harika üniversitelere gidip üstün başarı göstermişlerdi. Atletik, azimli, güzel, etkileyici genç yetişkinler. Eğer bu çocuklar sizin çocuklarınız olsaydı, onlarla gurur duyardınız ki arkadaşım da gurur duruyor. Ancak yine de, endişeli olurdunuz çünkü ikisi de İsa Mesih'e en ufak bir ilgi duymuyor. Ve işi daha da zorlaştıracak olursak, ikisi de kendisini Hristiyan olarak tanımlıyor.

Bu iki çocuk kilisede büyüdü. Pazar Okulu'nda Kutsal Kitap derslerini öğrendiler. Gençlik grubunda aktiftiler. Hiçbir zaman açıkça asilik etmediler. İkisi de “günahkârın duası”^{*} denen duayı ettiler. Vaftiz oldular. Üniversiteye gitmek için evden ayrıldıklarında, kilisede öğrendikleri düzgün, ahlaklı davranışlarını devam ettirdiler ama...

^{*} *Çevirmen Notu:* Yazar burada müjdecî akım içerisindeki bazı kiliselerde uygulanan bir duaya atıfta bulunmaktadır. Farklı varyasyonları olan bu duada Hristiyan olacak kişi genel olarak bir başkasının yardımıyla günahkârlığını İsa'ya itiraf eder, O'ndan af diler, O'nun ölüp dirildiğini beyan eder, O'nu yüreğine çağırır ve sonra da affedildiği için O'na teşekkür eder.

İsa'yı aslında geride bıraktılar. “Hristiyan” ismini bırakmadılar. Sadece Hristiyan yaşamına ilgi duymayı bıraktılar.

Arkadaşımın neden endişeli olduğunu anlıyorsunuzdur. Zaten İsa'ya sahip olduklarını düşündükleri için O'na ihtiyaçları olmadığını düşünen düzgün çocukları var. Ancak arkadaşım onların yetişkin yaşamlarının gidişatını izledikçe, onların İsa'yı gerçekten tanıdıklarına dair güveni de günbegün azalıyor.

Bir kilisede hizmet ediyorum ve kilisemde bugüne kadar bir sürü ebeveynle buna benzer bir sohbetim oldu. Bu yürek burkan bir sohbet ve bunun sebebi özellikle bu ebeveynlerin ihanete uğramış hissetmeleri. Sonuçta onlar kendilerine söyleneni yaptılar! Çocuklarını doğru biçimde yetiştirdiler. Onlara günahkârın duasında öncülük ettiler. Onları kiliseye getirdiler ve her türlü doğru etkinliğe yazdırdılar. Tüm bunları şu güven dolu beklentiyle yaptılar: Kendi çocukları da İsa'yı sevecekti.

Ama böyle olmadı.

Bu noktada, benim ebeveynlikle ilgili bir kitaba girişeceğimi bekliyor olabilirsiniz. Ancak bunu daha görmüş geçirilmiş ve deneyimli ellere bırakacağım. Ve kanımca, buradaki sorunun ebeveynlikle alakalı bir sorun olduğu da açık değil. Kiliselerimizdeki birçok harika, özenli ebeveyn bu arkadaşımınla aynı zor durumda.

Daha çok, başka iki soruna odaklanmamızı öneririm. İlk olarak, burada bir teoloji sorunu var; özellikle de Mesih'e dönme teolojimizle ilgili bir sorun. İkinci olarak, bu teolojiyi

kilisemize uygulayış şeklimizle ilgili bir sorun var. İnançlarımızı inandığımızı iddia ettiğimiz o gerçekleri gösterecek şekilde nasıl uygulamaya koyuyoruz?

Çoğu zaman beyanımızdaki teoloji bir şey söylerken, uygulamadaki teolojimiz başka bir şey söyler. Yeniden doğuşun bizi Mesih'te yeni yaratıklar (yeni yaratılış) yaptığını söyleriz ama sonra çocuklarımıza ateistlerin de sergileyebildiği bir ahlakçılık öğretiriz.

Hristiyanlığın Mesih'le güven dolu bir ilişki hakkında olduğunu söyleriz ama sonra Hristiyanlığı bir karar kartına* tik atmaktan ibaretmiş gibi görürüz.

Yalnızca Kutsal Ruh'un bir kişiyi karanlığın krallığından çıkarıp ışığın krallığına aktarabileceğini söyleriz ama sonra insanlara dış macunu markalarını değiştirtmeye çalışmak için kullanılan pazarlama araçlarıyla meşgul oluruz.

Öğreti beyanımızda Mesih'e dönme konusunda söylediğimiz şeyler, kiliselerimizin uygulamaya döktüğü ya da hizmetlerinin model aldığı şeylerle tekrar tekrar çelişir. Dolayısıyla çocuklarımızın Hristiyanlıktan uzak bir noktaya varmalarına da şaşmamamız gerekir.

Elbette, bu sadece ebeveynleri ve çocukları etkileyen bir sorun değildir. Kiliseleri etkiler. Müjdeleme girişimimizle imana geldiklerini söylediğimiz kişiler bir sonraki müjdeleme girişiminde ortada görünmüyorsa; kilisemizin üyeleri

* *Çevirmen Notu:* Günahkârın duasına benzer olan bu uygulamada kişi İsa'yı Rabbi ve Kurtarıcısı olarak kabul etmeye karar verdiğine dair bir form doldurur.

kiliseyi tercihe bağılı, spor etkinlikleri ve yazlıklarla dengelenecek bir şey olarak görüyorlarsa; bağışlar ve katılım kilisemizin üye sayısı ile kıyaslandığında çok aşağıda kalıyorsa; sosyal bir etkinlik olmadığı sürece gönüllü olacak kişi bulunamıyorsa, sorun muhtemelen bizim müjdeleme tekniğimiz, kötü liderliğimiz, ilgi çekmeyen ibadet zamanlarımız ya da kötü gönüllü yönetimimiz değildir. Anlaşılan o ki, sorunu-
muz bizim uygulamadaki Mesih'e dönme teolojimizdir. Çoğu zaman semptomlarla ilgileniriz. Ancak aslında ihtiyacımız olan şey, altta yatan hastalığın peşine düşmektir.

Ve bu kitap da bunu yapmayı hedefliyor.

Kitabın devam eden bölümlerinde, Kutsal Yazılar'daki Mesih'e dönme öğretisi hakkında dikkatlice düşünmek istiyorum. Ancak bununla kalmak istemiyorum. Müjdelemeden kilise üyeliğine, öğrenci yetiştirmeden kiliseye ilişkin genel düşünce tarzımıza kadar, öğretinin kilisenin yaşamında yaratması gereken fark hakkında düşünmek istiyorum.

Bir başka deyişle, bu bir öğreti kitabı ve bir uygulama kitabıdır. Mesih'e dönme hakkında bir kitaptır ve kilise hakkında bir kitaptır. Sonuçta, Tanrı insanları Mesih'e döndürerek bir halk yaratır. Bana bir kişinin Mesih'e dönme öğretisini gösterin; size o kişinin kilisesi hakkında pek çok söylerim. Ya da bana o kişinin kilisesini gösterin; size o kişinin kâğıt üzerinde söylediklerinden bağımsız olarak *işleyişteki* Mesih'e dönme öğretisini tanımlarım. Kiliselerimiz öğretimizi somutlaştırır.

Dolayısıyla Mesih'e dönme teolojimizin doğru olması, doğru teolojiye sahip olmaktan daha fazlasıdır. Mesih'e dön-

me teolojimizin doğru olması demek, teolojik kanaatlerimizi yansıtan ve destekleyen hizmet uygulamaları geliştirmek demektir.

İyi teoloji son derece uygulamalıdır ve eğer değilse de, o zaman adına layık değildir.

DÜZGÜN DEĞİL, YENİ

Yeniden Doğuşun Gerekliliği

Giriş yazısında, terbiyeli yetişkin çocuklarının gerçekten Hristiyan olmadıklarından endişelenen arkadaşımından bahsettım. Bu çocukların *düzgün* olduklarını, ancak *yeni* olmadıklarını, yani yeni yaratıklar olmadıklarını söyleyebiliriz.

Arkadaşımın deneyimi Mesih'e dönme öğretisi ve bu öğretinin bir kilisenin yaşamında nasıl yer bulması gerektiği konusunda sorular doğuruyor. Hem öğretimizin hem de uygulamamızın düzgün olması hayatidir. Kiliseler Tanrı'nın insanları sadece düzgün değil, radikal biçimde yeni yaptığına inanmalıdırlar. Ama bunu sadece kâğıt üzerine yazabiliyor olmakla kalmamalı, aynı zamanda bunu yaşama dökmelidirler. Peki, bu neye benzemektedir?

Kutsal Yazılar'da Mesih'e dönmeyi anlamamız için en önemli ayetlerin ikisinde, hem peygamber Hezekiel hem de İsa bizim bu soruyu cevaplamamıza yardımcı olmaktadır.

İsa'yla başlayalım. O, bizim Tanrı'nın krallığına girmemiz için "yeniden doğmak" zorunda olduğumuzu söyledi. Nikodim adındaki bir Ferisi'yle konuşurken, İsa şöyle dedi:

"Bir kimse yeniden doğmadıkça Tanrı'nın Egemenliği'ni göremez." Nikodim, "Yaşlanmış bir adam nasıl doğabilir? Annesinin rahmine ikinci kez girip doğabilir mi?" diye sordu. İsa şöyle yanıt verdi: "Sana doğrusunu söyleyeyim, bir kimse sudan ve Ruh'tan doğmadıkça Tanrı'nın Egemenliği'ne giremez. Bedenden doğan bedendir, Ruh'tan doğan ruhtur. Sana, 'Yeniden doğmalısınız' dediğime şaşma. Yel dilediği yerde eser; sesini işitirsin, ama nereden gelip nereye gittiğini bilemezsin. Ruh'tan doğan herkes böyledir." (Yu. 3:3-8)

DÜZGÜN OLMANIN CAZİBESİ

Düzgün olmanın güçlü cazibesini fark etmemiz önemlidir.

Nikodim ve onun gibi olan Ferisiler, insanların Tanrı'nın krallığına düzgün olmakla gireceklerine inanıyorlardı ve bu onlar için iyi bir Yahudi olmak anlamına geliyordu: Musa'nın Yasası'na uyacak, tapınağa gidecek, doğru kurbanları sunacak ve Yahudi olmayanlardan uzak duracaklardı. Nikodim'in kendisinin kusursuz olduğuna inandığını söylemiyorum. Muhtemelen daha iyi bir insan olması gerektiğini biliyordu. Belki de İsa'ya gitmesinin sebebi her şeyden önce buydu. Ama günün sonunda, Nikodim'in amaç edindiği ölçüt ahlaki doğruluktur. Düzgün insanlar krallığa giriyordu.

Bu günlerde, birçok türde düzgünlük vardır. Kibar olan ancak “yaşa ve yaşat” felsefesini benimseyip umursamaz bir hoşgörüyeye sahip olan bir düzgünlük vardır. Sosyal bilinci yüksek olup siyasi konuların üzerine düşen bir düzgünlük vardır. Birçok farklı mezhepte ve inanç toplumunda dinî bir düzgünlük vardır. Spiritüelliği ya da maneviyatı yüksek ancak dinî olmayan bir düzgünlük vardır. Hatta benim yaşadığım bölgede “Portland düzgünlüğü” olarak bilinen ve pek bir şey demeyen, “aklınızda seni sessizce yargılayıp notunu versek de, sana rahatsızlık hissettirmeyelim şimdi” tarzında bir düzgünlük vardır.

Hangi tür düzgünlük olursa olsun, düzgün olmanın cazibesi son iki bin yıl içerisinde pek değişmemiştir. Düzgün bir kişi, iyi bir kişi, daha iyi hâle gelen bir kişi olmak kendiniz hakkında iyi hissetmek demektir. Günümüzün çeşitliliklerini, Nikodim’in kabul edeceği ortak bir dinî programda birbirine bağlayan şey, ahlaki öz methiyenin bu cazibesidir (bkz. Lu. 10:25-29). Düzgünlük kendinizi başkalarının ve hatta belki de Tanrı’nın karşısında methetmenize izin verir. Size kendinizi aklamanın araçlarını ve soran herkesin karşısında yaşamınızı temize çıkarma yetisini verir. Bu çekicidir.

DÜZGÜN OLMANIN VARSAYIMLARI

Düzgün olmanın cazibesi her zaman üç fikre dayalıdır: iyimser bir insan görüşü, evcil bir Tanrı görüşü ve dine ahlaki bir kişisel reform aracı olarak bakan bir görüş. Temelde Nikodim, Tanrı karşısında kendisini temize çıkarmak için yapması gereken her şeyi şahsen *yapabilir* durumda olduğu-

nu varsaymaktadır. *Tanrı'nın* onun elinden geleni yapmasından hoşnut olacak türden bir Tanrı olduğunu varsaymakta ve *dinin* manasının onun daha iyi bir insan olmasına yardım etmek olduğunu varsaymaktadır. Düzgün olmak böyle işler. Tanrı benim iyi olmamı istiyor. İyi olabilirim. Din yardım edecektir.

Hiçbir kilise açıkça düzgün olma dinini öğretmez. Hatta, çoğunlukla tam tersini öğretirler. Ancak aynı kiliseler Tanrı'nın onları ne kadar iyi olduklarına bakarak kabul edeceğine inanan insanlarla doludur. Bunu çok sayıdaki oturma odası döşeginde ve huzurevi döşeginde duydum. Kusursuz değildirler –kimse bunu söylemez– ancak yeterince iyidirler.

Nikodim'de kendinizi görebiliyor musunuz? Ben görebiliyorum. Genç bir üniversite öğrencisiyken, Tanrı'nın beni kabul etmeyeceğinden endişelenmeye başladım. Böylece Tanrı'yla küçük bir sohbeta başladım: “Tanrım, içki içmeyi bırakacağım. Tanrım, Kutsal Kitap'ı daha sık okumaya ve kiliseye daha sık gitmeye başlayacağım. Dolayısıyla lütfen beni cehenneme gönderme; beni cennete al.” Nikodim ve ben aynı varsayımlara sahiptim. İyi olabilirim. Tanrı benden etkilenecek. Din yardımcı olacak. Bu bir putperestin duası değildi. Kilisede büyümüş, Müjde'yi sayısız kez duymuş ve Hristiyan olduğuna inanıyor olan birinin duasıydı. Ancak yüreğimizin arzusuna karşılık gelen şey, bu aynı düzgün olma diniydi. Kendimi aklayabilir olmak istiyordum. Ve düzgün olmak bunu yapmanın yoluydu.

World Weavers adlı spiritüel yaşam kuruluşunun, Tayland'daki bir sivil toplum kuruluşu olan Blood Foundation'ı

(Kan Vakfı) desteklemek için yürüttüğü bir proje, dinin insanın kendini aklama projesindeki rolünü iyi bir şekilde yansıtıyor. Bu program insanları ufak bir ücret karşılığında bir ay boyunca farklı inanç gelenekleriyle tanıştırıyor. “Bir Aylığına [Budist] Keşişi”, “Bir Aylığına Müslüman” ve “Rasta Kökenli Spiritüel Deneyim” paketlerini sunuyorlar.¹ Bura-
daki varsayım, inanç değişikliği yaşamamanın veya gerçek bir imanlı olmanın gereksiz olduğudur. Bundan ziyade, dinler insanların daha iyi, daha düzgün insanlar olmalarına yardımcı olur ve her din bu işi halledebilir.

Kültürel perdelerin ardında tüm dinlerin esasında aynı olduğu yönündeki bu varsayım, Batı’da birçok insanın tüm-
den dini terk etmiş olmasının sebebidir. Eğer amaç sadece bugün dün olduğumdan daha iyi bir kişi olmaksa, dine ne-
den ihtiyacım olsun ki? Muhakkak, cevap verilmesi gereken asıl soru şudur: Kendimi aklama projem kimin standartlarına göre ölçülecek? Kendi standartlarıma göre mi? Toplumun mu? Hangi toplumun? Tanrı’nın mı? Eğer din kişisel gelişim yolundaki bir yardımdan daha fazlası değilse, kendimizi aklamanın ahlaki ve dinî projesini bir kenara bırakmamız ve bunun yerine kişisel gelişimin ve öz kabulün psikolojik projesini benimsememiz duygusal açıdan bizim için çok daha iyi olurdu. Terapisel meslekler son yüzyılda bize bunu söyleyip duruyor.

Şunu demek istiyorum: Düzgün olmanın cazibesi yalnızca bizim kendimizi aklama yönündeki kibirli arzumuzu sömürmesi değil, aynı zamanda kendimizi Tanrı karşısında aklama ihtiyacımızı da tümten ekarte etmesidir. Kendi

hakkımda iyi hissetmemi, Tanrı'yla ve komşumla barışık bir ilişkiye sahip olmamın yerine koyar. Suçluluk duygumu uyuşturur, kaygılı güvensizliğimi yatıştırır ve yargı gününde kaderimin hâkimi olduğum illüzyonunu öne çıkarır.

DÜZGÜN OLMANIN UYGULANIŞI

Düzgün olmanın ahlakçı programını müjdecî akım içerisindeki kiliselerimizde tespit etmeyi zor kılan şey, bu programın asla açıkça öğretilmemesidir. Bunun yerine, bu bizim yeniden doğmamış benliklerimizin doğal durumudur. Bu doğal durum bizi kilisenin içine dek izler, tıpkı dışarınının kokusunun evin içine taşınması gibi: Bu kokuyu kendi üzerinizde fark etmeniz zordur çünkü ona alışmışsınızdır. Ancak koku bazı şekillerde ortaya çıkar:

- Dünyanın günahını kendi günahımızdan daha çok yargılarız.
- Günahları bir hiyerarşiye dizeriz ve bazılarını (özellikle kendi günahlarımızı) diğerlerinin günahlarından daha çok hoş görürüz.
- Kilisede övgü ilahileri söyleyip övgü duaları ederiz ancak itiraf ilahilerine ve dualarına yer vermeyiz.
- Kendi günahlarımızı “hatalar” olarak tarif ederiz.
- Kutsal Kitap hikâyelerini çocuklara iyi olmayı öğretmek için kullanırız, onları bir Kurtarıcı'ya yönlendirmek için değil: “Davut gibi ol” deriz, ancak “Yeni ve daha iyi bir Davut olan Mesih'e ihtiyacın var” demeyiz.

Düzgün olmayı öğrettiğimiz belki de başlıca yol, Mesih'i sunuşumuzdur. Mesih'i ve Müjde'yi bir kişisel gelişim yöntemi olarak övgüyle sunarız. Çarmıh ve hatta günah hakkındaki konuşmuyor değilizdir. Ancak günah, yaşamlarımızı ve ilişkilerimizi mahvettiği ve hedeflerimize giden yolda bize engel olduğu için bir sorun olarak anlatılır. Ve İsa Mesih tüm bunları değiştirecek kişi olarak sunulur. İnsanlara İsa'nın onların evliliklerinde ve ebeveynliklerinde bir fark yaratacağını söyleriz. İsa evlerine sevgi, sevinç ve huzur getirecektir. İsa onlara işlerinde yeni anlam ve amaç verecektir. İsa'ya gelin ve O sizin yaşamınızda bir fark yaratacaktır.

Elbette İsa imanlıların yaşamında bir fark yaratır. Bu fark sadece şimdi ve burada, arzu edebileceğimiz her şekilde daha iyi bir yaşamın farkı değildir. Nitekim ne dedi İsa? “Ardımdan gelmek isteyen kendini inkâr etsin, çarmıhını yüklenip beni izlesin” (Mat. 16:24). Bu, İsa'nın evliliğinizde size, sizi artık sevmeyen bir eşe dayanma lütfunu vererek bir fark yaratabileceği anlamına gelir. Sizi bereketleri alan değil de bereketlere aracılık eden kişi kılarak evinize sevgi, sevinç ve huzur getirebilir. Sizin iş tanımınızı değil de tutumunuzu değiştirerek size işinizde yeni anlam ve amaç verebilir.

İsa'yı tanısını kendi kendimize koyduğumuz sorunların çözümü olarak sunduğumuzda, kilisenin dışındaki birçok insan ikna olmaz. Düzgün olma oyununu oynamayı bırakmazlar. Aynı oyunu *kilisede* oynamanın gereğini ya da bizim bu oyunu onlardan daha iyi oynadığımızın kanıtı görmezler.

Aynı zamanda, kilisenin içindeki insanların Kutsal Kitap'a dayalı Hristiyanlığın en başta ne olduğu konusunda kafala-

MESİH'E DÖNME

rı karışıktır. Çoğumuz bahsettiğimiz düzgün olma mesajını kiliselerde öğrendik. Bize takipçilerini kendilerini inkâr etmeye çağıran bir İsa değil, bizi geliştirme vaadinde bulunan bir İsa öğretili. Bu kiliseler bize yeni olduğumuzdan emin olmadan düzgün olmamızı öğretti. Korkarım ki, arkadaşlarımdan çocuklarından birçoğu bu yüzden Hristiyanlıktan uzaklaşıp gittiler. Düzgün olmaktan vazgeçmediler. Sadece düzgün olmak için İsa'ya ihtiyaçları olmadığını fark ettiler.

YENİ OLMANIN GEREKLİLİĞİ

Düzgün olmanın cazibesi güçlüdür. Kendimizi beğenmişliğimize ve gururumuza oynar. Ama Yuhanna 3. bölümde İsa üç kez bizi yeni olma ihtiyacımızla yüzleştirir:

- “Bir kimse yeniden doğmadıkça Tanrı'nın Egemenliği'ni göremez.” (3. ayet)
- “Bir kimse sudan ve Ruh'tan doğmadıkça Tanrı'nın Egemenliği'ne giremez.” (5. ayet)
- “Yeniden doğmalısınız.” (7. ayet)

Eğer Tanrı'yla barışacaksak, kendimizi geliştirmemiz gerekmiyor. Tümünden yeni bir başlangıca ihtiyacımız var. Hatta, Kutsal Kitap İsa'nın kastettiği şeyi tarif etmek için bazı teolojik kavramlar kullanır:

- *Yeniden doğuş* – Tanrı'dan kaynaklanan yeni yaşam (1.Pe. 1:3)

- *Yeni yaratılış* – Zamanın sonundaki yeni yaratılışın bir parçası olarak yeni kılınmak (2.Ko. 5:17; Gal. 6:15)
- *Dönüşüm* – yeni bir doğaya kavuşturulmak (Kol. 3:10)

İçimizde radikal bir değişim gerçekleşmek zorundadır. Ancak Kutsal Kitap'ın İsa'nın bahsettiği şeyi tarif ederken asla kullanmadığı sözcük *iyileşmedir*. Bir kiliseyi iyileştirebilirsiniz ancak ölü bir yüreği iyileştiremezsiniz. İsa'nın ihtiyacımız olduğunu söylediği kişisel değişim çok daha derinlere uzanır; bizim doğrudan doğamıza uzanır.

Kutsal Yazılar'a göre, Tanrı bizi O'na tapınmamız, O'nu sevmemiz ve O'nda en derin tatminimizi bulmamız için yarattı. Bizi yarattığı asıl şekliyle doğamız böyleydi. Ancak ilk ebeveynlerimiz Tanrı'ya karşı gelmeyi seçtiklerinde, sadece bir kuralı çiğnemekle kalmadılar; kendi doğalarını bozdular. Teologlar buna “asli günah” diyorlar ve hepimiz bunu miras almış durumdayız. Tanrı'yı sevecek bir doğayla yaratılmış olan bizler şimdi kendimizi sevmeye meyilli bir doğaya sahibiz. Pavlus bizim doğuştan itibaren günahlarımızın içinde ölü olduğumuzu ve benliğimizin tutkularına göre yürüdüğümüzü söyler (Ef. 2:1-3). Yürüyen ölüler gibiyiz. Bu yüzden düzgün olmak iş görmüyor. Yeni kılınmamız gerekiyor.

DÜZGÜNDEKİ SORUN VE YENİDEKİ VAAT

Yeniden doğmanın gerekliliği Kutsal Kitap'a dayalı beş gerçekten doğar: insanların acizliği, Tanrı'nın kutsallığı, Müjde'nin lütfu, Tanrı'nın Ruhunun gücü ve bir halkın yaratılışı.

1. *Acizliğimiz.* İsa bedenle Ruh, yani bizimle Tanrı arasında radikal bir ayırım yapıyor: “Bedenden doğan bedendir, Ruh’tan doğan ruhtur” (Yu. 3:6). Beden ne kadar iyi olursa olsun, Tanrı’yla barışacaksak, bedenimiz ihtiyaç olduğumuz ruhsal yaşamı üretemez (ayrıca bkz. Rom. 8:5-8). Sorun yeterince sıkı çabalamamış olmamız değil, yoksun olmamızdır. Niyetimiz iyiydi ama dikkatimiz dağıldı diye bir şey yoktur. Ahlaki açıdan doğru olanı yaptığımızda bile, onu yanlış sebeplerle yaparız; kendimizi aklamak ve kendimize yücelik getirmek için yaparız. Kutsal Kitap’ın bizi hasta olarak değil de ölü olarak tarif etmesinin bir sebebi budur (Ef. 2:1-3). Tıpkı ölü bir kişi gibi, Tanrı’yı Tanrı olduğu için sevmekten acizizdir.

2. *Tanrı’nın kutsallığı.* Dahası, Tanrı bizim gibi değildir. Kutsal Kitap durmak bilmeden Tanrı’nın kutsallığını gözler önüne serer. Tanrı’nın kutsallığı, O’nun bizden tümüyle farklı bir kategoride yer aldığı anlamına gelir. Tanrı günahtan tümüyle ayırdır ve kendi yüceliğine adanmıştır. İyiliğinde asla şaşmaz. Kötüyü hoş görmeyi reddeder. Bizim iyiliğimizden –düzgün oluşumuzdan– etkilenmez çünkü düzgünlüğü Tanrı’nın yüceliği için değil, kendi yüceliğimiz için kovalarız (bkz. Yşa. 64:6). Bu yüzden de Tanrı’nın yargısı altındayızdır ve Kutsal Kitap’ın bize *ölü* demesinin bir diğer sebebi de budur. Ve bu yargıyı hak ediyoruz.

3. *Tanrı’nın lütfu.* Ancak iyi haber vardır: Tanrı lütfkârdır! Tanrı bize doğru ilk adımı kendisi attı. Biz O’nun düşmanlarıyken, bizim bedenimizi giyinmesi ve asıl bizim yaşamak üzere yaratıldığımız yaşamı bizzat yaşaması için kendi

Oğlu'nu gönderdi. O sadece düzgün, sadece iyi bir yaşam sürmedi; kusursuz ve günahsız bir yaşam, tamamen Tanrı'nın yüceliğine adanmış bir yaşam sürdü. Sonra İsa çarmıhta kendi yaşamını bir kurban olarak sundu; günahlarından dönecek ve imanını O'na bağlayacak olan herkesin yerine geçerek, Tanrı'nın gazabını kendi üzerine aldı. Tanrı'nın bu kurbanı kabul ettiğini göstermek üzere, İsa üç gün sonra ölümden dirildi.

4. *Tanrı'nın Ruhu.* Ancak bu, Tanrı'nın bize doğru attığı adımın sadece başlangıcıdır. Yuhanna 3. bölümde İsa, Ruh'un işi hakkında konuşur ve bunu bizim hiçbir şekilde kontrol etmediğimiz rüzgâra benzetir. Tanrı bizi yeniden doğdurduğunda, Tanrı'nın Kutsal Ruhu bizi anında Mesih'le birleştirir. Ruh, bu birlikte, Oğul'un yapmış olduklarının –O'nun diriliş yaşamının, doğruluğunun, lütfunun– tüm faydasını alır ve tümünü bize uygular. Bu bizim doğamızı değiştirir, bize yeni doğuş verir, bizi yeni yaratıklar yapar. Sonrasında tövbe ve imanla Mesih'e döneriz, O'nun lütfu sayesinde aklanırız ve O'nu sevgiyle ve güvenle dolu bir ilişkide izlemek üzere ailesine evlat ediniliriz.

5. *Bir halkın yaratılışı.* İsa'nın Nikodim'le yaptığı konuşmadan yüzlerce yıl önce Tanrı, Peygamber Hezekiel aracılığıyla lütfunu ve Ruhu'nu vaat etti. Ayrıca bizi bir halk yapacağını vaat etti.

Size yeni bir yürek verecek, içinize yeni bir ruh koyacağım. İçinizdeki taştan yüreği çıkaracak, size etten bir yürek vereceğim. Ruhumu içinize koyacağım;

MESİH'E DÖNME

kurallarımı izlemenizi, buyruklarıma uyup onları uygulamanızı sağlayacağım... Benim halkım olacaksınız, ben de sizin Tanrınız olacağım. Sizi bütün kirliliklerinizden kurtaracağım. (Hez. 36:26-29)

Tanrı bu vaadini Mesih'in işi aracılığıyla yerine getirmiştir. O bizi yeni yaratıklar yapar. O bize Ruh'u'nu bahşeder. O bizi bir halk yapar. Ve O bizim günahımızı bağışlar.

YENİDEN DOĞUŞ ÖĞRETİSİ HRİSTİYAN İÇİN NEDEN ÖNEMLİDİR?

Tanrı'nın bizi gerçekten yeni kılması gerçeğinin, kilisenin yaşamı için hem topluluk açısından hem de bireysel açıdan doğurduğu muazzam sonuçlar vardır.

Bireyle başlayalım. Bir Hristiyan'ın Tanrı'dan sapan değil, Tanrı'ya meyleden yeni bir doğası vardır. Jonathan Edwards yeniden doğmuş bireyi Tanrı'yı tatmış birisi olarak tarif etmiştir. Daha önceden balı tatmış olan ve şimdi onun tatlılığının duyumunda olan biri gibidir. Bu, bir Hristiyan'ın artık asla günah işlemediği anlamına gelmez. Ancak eski doğa artık kontrol sahibi değildir. Kontrol Mesih'tedir ve yeni doğa Tanrı'ya karşı birtakım yeni arzulara sahiptir. Yeni yaratılış belki sadece bir tohumdur ancak o tohum büyüyecektir.

Giriş yazısında bahsettiğim arkadaşımın çocukları için bu ne anlama gelmektedir? Öncelikle, bir Hristiyan'ın belirli bir duayı tekrar eden ve iyi olmaya çalışan biri olmadığının onlara öğretilmiş olması gerektiği anlamına gelmektedir.

Bir Hristiyan, yüreği Tanrı'nın lütfuyla dönüştürülmüş olan, tövbe ve iman gösteren, Tanrı'yla olmayı ve O'nu daha fazla tanımayı arzu eden biridir. Bu şu anlama gelir ki, kiliseler vaftiz vesilesiyle hemen güvence vermemelidirler; çocukları imanda olup olmadıkları konusunda kendilerini sınamaya (2.Ko. 13:5), Ruh'un ürettiği meyveyi aramaya (Gal. 5:22-23), İsa'yı kendini beğenmiş bir ahlakçılıkla değil, kendini feda eden bir sevgiyle izlemeye (1.Yu. 4:7), Mesih'teki iman kardeşlerimizi severek Tanrı'yla bir sevgi ilişkisi aramaya (1.Yu. 3:10; 4:21) teşvik etmelidirler. Yeniden doğuşun onların değil, Tanrı'nın işi olduğu onlara öğretilmelidir.

Eğer bu iki düzgün çocuğa bu şeyler öğretilseydi, belki hâlâ büyümüş, üniversite için evden ayrılmış ve ahlaklarını bir yandan koruyor olmalarına rağmen, Mesih'le olan yürüyüşlerini bırakmış olabilirlerdi. Ancak Hristiyan oldukları yanlışlığına düşmezlerdi. Sadece düzgün çocuklar olduklarını ancak Hristiyan olmadıklarını biliyor olurlardı. Öte yandan, bu öğretiyi Ruh tarafından onların vicdanlarında azap yaratmak için kullanılabilir, onları kayıtsız memnuniyetlerinden uyandırabilir ve onları Mesih'te hakiki bir iman ikraına götürebilirdi.

YENİDEN DOĞUŞ ÖĞRETİSİ KİLİSELER İÇİN NEDEN ÖNEMLİDİR?

Ancak yeniden doğuş öğretisi bizim sadece bir bireyin Mesih'e dönüşüne ilişkin anlayışımızı etkilemez. Yeniden doğuşun bir topluluk boyutu da vardır.

Hezekiel 36:26-28'i tekrardan düşünün. Bu ayetler boyunca "siz" denerek, çoğul hitap kullanılıyor. Ruh'un yeniden doğduran işinin sonucu, Tanrı'nın hükümdarlığı altında bir arada yaşayan bir halkın ortaya çıkmasıdır. Ruh beni sadece tekil bir yeni yaratık yapmaz. Beni Tanrı'nın yeni yaratılış halkının bir parçası yapar. Tanrı'nın hükümdarlığını yüreğime kazır; bana komşumu ve özellikle de Mesih'teki iman kardeşlerimi sevmeyi öğretir. Bana Tanrı'yla olan yaşamımın, toplu ibadette ve kilisenin toplu yaşamında Tanrı'nın halkıyla olan bir yaşamı içerdığını öğretir.

Yuhanna bu nedenle Tanrı'yı sevdiğini söyleyip kardeşinden nefret edenlerin yalancı olduğunu söyleyebilmektedir (1.Yu. 4:20). Pavlus bu nedenle Yahudiler ve Yahudi olmayanlar olmak üzere bizlerin hâlihazırda tek yeni insan yapıldığını söyleyebilmektedir (Ef. 2:13-16). Yeniden doğuş bize sadece Tanrı için değil, aynı zamanda O'nun halkı için de yeni bir yürek verir.

Bir yerel kilise, bir yeni yaratıklar topluluğu olmalıdır. Sevgimiz ve itaatimiz aracılığıyla, Müjde'nin radikal gerçeğine güçlü bir şekilde tanıklık ederiz. Dünya tek bir Hristiyan'ı normal dışı olarak görüp geçebilir. İki ya da üç Hristiyan'ı bir araya getirdiğinizde, onları görüp geçmek daha zordur. Beş, on, elli, yüz Hristiyan'ı lütufkâr, sevgi dolu bir toplulukta bir araya getirdiğinizde, göz ardı edilemeyecek bir mesaj ortaya koymuş olursunuz.

Maalesef, tam tersi de doğrudur. Kiliseler gittikçe Mesih'ten ziyade dünyaya benzedikçe, uygulamada farklı bir müjde vaaz ediyor oluruz. Ve kuvvetle muhtemel bu müjde düzgünlük müjdesi olur.

Öyleyse topluluğumuzun yeniden doğmuş olan, İsa Mesih'in Müjdesi'nin erkekleri ve kadınları yeni kılan gücünü hep bir ağızdan duyuran bir topluluk olduğundan emin olmak için ne yapabiliriz? Birkaç öneri şöyledir:

- *Üyeliğe dikkat edin.* Yeniden doğmuşların salt katılımını istemeyiz. Aslında, mümkün olduğu kadar çok sayıda Hristiyan olmayan kişinin katılımını isteriz. Oysa yeniden doğmuşların kilise üyeliğini isteriz çünkü üyelerimiz dünyada resmî olarak kiliseyi temsil etmektedirler.
- *Üyelik görüşmeleri yapın.* Kilisenin ihtiyaçları bir kişinin ne kadar iyi olduğunu belirlemek için değil, yeniden doğuşun kanıtlarını duymaya çalışmak için üyelik görüşmeleri yapmalıdırlar.
- *Ahlak örneklerini değil, tövbe örneklerini kutlayın.* Kilisenin üyeleri topluluk önünde birbirlerinin tanıklıklarını duyma fırsatı bulduklarında –yani, günahı itiraf etmek ve bağışlama bulmak normal olduğunda– Mesih öğrenciliğinin modeli, kendini doğru görme kültüründen Mesih benzerliğine doğru değişim gösterir.
- *Kilise disiplini uygulayın.* Düzeltici kilise disiplininin amacı kötü insanları ihraç etmek değildir. Hiç kimse sadece günah işlediği için kiliseden atılmamalıdır. Kilise disiplini, imanlı olduğunu söyleyen bir kişi günahıyla yüzleştirildiğinde ve tövbe etmeyi reddettiğinde olur. Yeni kılınmış birinin doğası böyle değildir.
- *Vaftizi, kilise üyeliğini ve Rab'bin Sofrası'nı ilişkili tutun.* Bunlar ayrı, bağımsız uygulamalar değil, aynı yeniden doğuş gerçekliğinin farklı açılarıdır. Üçü için de ölçüt aynıdır; düzgünlük değil, tövbe ve imandır.

MESİH'E DÖNME

Yeni kılınmak zorundayız. Ve Ruh'un aracılığıyla ve Müjde sayesinde, kılınmış durumdayız.

SAMİMİ DEĞİL, KURTARILMIŞ

Bizim Değil, Tanrı'nın İşi

2009 yılında, uzun süredir senatör olarak hizmet eden Pensilvanyalı cumhuriyetçi Arlen Specter, cumhuriyetçilikten dönüp bir demokrat olduğu zaman Washington, DC'de yaşıyordum. Bu geçiş, zorlu adaylık seçiminde kendisi gibi cumhuriyetçi olan bir rakiple karşılaşmasından hemen önce oldu ve Specter'ın seçim kazanmak amacıyla ilk parti değiş-tirishi değildi.

İki yıl öncesinde, Atlas Okyanusu'nun diğer yüzünde Tony Blair, başbakanlık görevinden ayrılışının hemen ardından Roma Katolikliği'ne dönüyor olduğunu duyurdu. Bunu yapmak için uygun bir zamandı çünkü başbakan, İngiltere Kilisesi'ne önderlik edecek olan Canterbury başpiskoposunu seçmekten sorumluydu. Ve ait olmadığınız bir kilisenin başını seçmek sadece tuhaf değildir, aynı zamanda bazı anayasal soru işaretleri de doğurur.

MESİH'E DÖNME

Bu dönüşlere kuşkuyla yaklaşmamak zordur. İkisi de zamanın siyasi taleplerini göz önünde bulunduruyor gibi görünmektedir.

Kuşkuculuk günümüzde dönüş (değiştirme) hikâyeleri, özellikle de din değiştirme hikâyeleri söz konusu olduğunda son derece yaygındır. Bu hikâyeler çoğu zaman gerçek yürek değişimlerinden ziyade siyasi çıkarlar gözetilerek yapılan bağıllık değişimleri olarak görünür. Avrupa, Roma kılıcıyla dinini değiştirdi. Asya'da Pirinç Hristiyanları denilen gruplar başka maddi çıkarlardan dolayı dinlerini değiştirdiler. İslam benzer bir şekilde büyüdü. Hinduizm ve Budizm, Hint yarımadasında siyasi ve askerî araçlarla yayıldı.

Buna cevap olarak, İkinci Büyük Uyanış'tan (1790'lar-1850'ler) bu yana müjdeci akım içerisinde Hristiyanlar sadece "iman ikrarları"nı değil, aynı zamanda ikrar edilen iman samimiyetini vurgular oldular. Sonuçta, ikiyüzlü kişi ile sahiden dine dönmüş kişi arasındaki ayrımı ortaya koyacak olan şey samimiyet gibi görünüyordu. Fanny Crosby'nin meşhur sözünde söylediği gibi, "En rezil suçlunun *gerçekten* inandığı an, İsa'dan gerçek bir bağışlama aldığı andır."¹ Ve genellikle, samimi iman birtakım duyguyla veya gözle görülmür eylemle sergilenir; el kaldırılır ya da kilisede öne doğru çıkılır ve bunlara sevinç ve tövbe gözyaşları eşlik eder.

NE KADAR SAMİMİ YETERİNCE SAMİMİDİR?

Çocukluğumda benim Mesih'e dönme deneyimim böyleydi. ABD'nin Güneydoğu eyaletlerinde Müjde'yi vaaz eden kilise-

lerde büyüdüm ve bu kiliselerde Mesih'e dönme neredeyse her zaman ibadet zamanının sonunda bir kürsü çağrısına cevap olarak gerçekleşiyordu. Billy Graham'ın televizyonda yayınlanan seferlerinin sonunda olduğu gibi, vaiz bir cevap çağrısında bulunurdu, bize son bir ilahi söyletirdi (bazen birkaç kez söyledik) ve birinin cevap vermesini beklerdi. Benim kendi cevabım ilkokul ikinci sınıftayken bir pazar akşamı ibadetinde oldu. Her şey önceden hazırlanmıştı. Ama yine de, o koridorda yürümek, vaizin elini sıkmak ve vaizin güvenle artık Tanrı'nın bir çocuğu olduğumu söyleyişini duymak korkutucu ve heyecan vericiydi.

Böyle bir Mesih'e dönme deneyiminin bir sonucu, bunun gerçek olup olmadığına dair bir belirsizlik hissiyatıdır. Ve ben de kendimi sürekli olarak bir başka ritüele tanık olurken buldum. Gençlik koromuz sık sık çeşitli kiliseleri ziyaret ediyordu. Çoğu akşam son ilahiyi tekrar tekrar söylüyorduk ve ziyaret ettiğimiz yerel kilisenin pastörü bir cevap bekliyordu. Ancak neredeyse hiç şaşmadan, herkesten çok bizim gençlik koromuzun üyeleri o son kürsü çağrısında öne doğru çıkıyorlardı. Yaşça büyük çocuklar öncülük edip yaşamlarını tekrardan İsa'ya adanmak için öne doğru çıkıyorlardı.

Anaokulundan yeni çıktığımız zamanlarda samimi olmamış olmamız ihtimaline karşı, ergenlikteki günahlarımızın bizim çocukluğumuzdaki iman ikrarlarımızı şüpheye düşürmesi ihtimaline karşı, gençlik koromuzdaki arkadaşlarım ve ben, hiçbirimizde, en başta da kendimizde, imanımızın samimiyetini sorgulamamıza sebep olacak hiçbir şey olmadığından emin olmak istiyorduk. Dolayısıyla gözyaşlarıyla ve

MESİH'E DÖNME

sarılmalarla platforma yığılıyor, Mesih'e dönüşümüzü yeni-liyorduk.

Ancak din değiştirmenin sosyal çıkarlardan ötürü bağı-lık değişiminden daha fazlası olmadığı yönündeki iddianın cevabı, samimiyeti vurgulamakta mı yatar? Hristiyanlığa dönüşü insanların başka bir siyasi partiye, vejetaryenliğe ya da başka bir yaşam tarzına dönüşünden ayrı kılan hiçbir şey yok mudur?

Her ne kadar samimi olmamız gerekse de, Kutsal Kitap'ın Mesih'e dönmeyle ilgili söylediği ilk kelimenin, imanlıların samimiyetiyle hiçbir alakası yoktur. İlk kelimesi, yaşamlarımıza müdahale eden Tanrı'nın etkinliği hakkındadır. Tanrı'nın bizim üzerimizde eyleme geçmesiyle yeni doğalara sahip yeni yaratıklar hâline geliriz. Kutsal Kitap, "Samimi ol" demez; "Kurtul" der (örn. Elç. 2:21).

Ancak kurtulacağımız şey nedir? Nasıl ve niçin kurtula-lım? Neye kurtulmak ve ne maksatla kurtulmak? Bölümün geri kalanında bu soruları cevaplıyor olacağız. Ama yine söylemek gerekirse, sadece öğretimizin doğru olmasını he-deflememeli, kilise uygulamalarımızın da doğru olmasını hedeflemeliyiz. Kilise sadece samimilerin topluluğu değil, kurtarılmışların topluluğudur.

TANRI'NIN GAZABINDAN KURTULMAK

Pavlus, Efesliler 2. bölümde bize suçlarımızın ve günahları-mızın içinde ölü olduğumuzu söyler. Önceki bölümde üze-rinde düşündüğümüz gibi, sadece düzgün olmamızın değil,

yeni kılınmamızın gerekmesinin nedeni budur. Ancak sadece değişmekten aciz olmamız anlamında ölü değiliz, aynı zamanda Tanrı'nın mahkûm edişi altındayız. "Doğal olarak... gazap çocukları", Tanrı'nın gazabının çocuklarıyız.

Hatırlarsanız, Tanrı bizi oğullar olarak, "hık demiş burundan düşmüş" deyişinde olduğu gibi yaşamamız için kendi benzeyişinde yarattı. Ama biz kendimize yöneldik ve kendi yüceliğimizin ardından gittik. Kral'ın oğulları gibi hareket etmek yerine, Kral'ı devirmeye çalıştık ve böylece gazap çocukları olduk.

Tanrı'nın cehennemde günahkârlara yönelik yargısını, Tanrı'nın bize istediğimiz şeyi, yani Tanrı'sız yaşamı vermesi olarak düşünmek yaygındır. Cehennemin Tanrı'nın sevgisinin yokluğu olduğu doğrudur. Ancak cehennem aynı zamanda Tanrı'nın adaletiyle oradaki varlığıdır; günaha hak ettiği payı verişidir. Ve kurtulmamız gereken şey işte budur; Tanrı'nın gazabıdır.

- "Öfkelendiğin an, ya RAB, kızgın fırına döndüreceksin onları; gazapla yutacak, ateşle tüketeceksin." (Mez. 21:9)
- "Herkes yaptıklarının karşılığını verecek. Düşmanlarına öfkeyle, hasımlarına ve kıyı halklarına cezayla karşılık verecek." (Yşa. 59:18)
- "Bu nedenle bedenin dünyasal eğilimlerini -fuhşu, pisliği, şehveti, kötü arzuları ve putperestlikle eş olan açgözlülüğü- öldürün. Bunlar yüzünden Tanrı'nın gazabı söz dinlemeyenlerin üzerine geliyor." (Kol. 3:5-6)

Tanrı iyi olduğu için, adaletsizliğin ve günahın hak ettiği karşılığı verecektir. Ve hepimiz günah işledik.

Bunun vaazımız için muazzam sonuçları vardır. Müjde'nin anlamlı olması için, Tanrı'nın adaletini ve gazabını vaaz etmek zorundayız. Oysa günümüzde kiliseler çok kolay bir şekilde bu temel gerçekleri vurgulamayıp önemini azaltmakta ve böylece Müjde'yi değiştirmektedirler. Cehennem ve Tanrı'nın gazabı hakkında konuşmak zordur. Anlamsız yaşamlardan, düşük öz saygıdan ya da mutsuzluktan nasıl kurtulduğumuzu konuşmak çok daha kolaydır. İsa'yı öznel, içsel bir sorunun çözümü olarak görürüz. İsa'ya gelin; O size amaç ve anlam verecektir. Sorun şu ki, öznel sorunlar öznel çözümlerle halledilebilir. Ben bir anlam duygusuna sahip olmak için İsa'yı seçebilirim ancak sokağın aşağısındaki arkadaşım samimiyetle bir kariyeri seçebilir. Kim hangisinin daha iyi olduğunu söyleyebilir? Hepsi öznel, kişiden kişiye değişir.

Tanrı'nın adaletini vaaz etmediğimizde ve O'nun gazabının önemini azalttığımızda, bir başka Müjde'den bahsediyor oluruz. Onu nesnel bir kurtuluş olmaktan çıkarıp, kişisel doyuma giden öznel bir yola çevirmiş oluruz.

Tanrı'nın gazabını sadakatle duyurmak kolay iş değildir. Ancak bugün kiliseler Tanrı'nın günaha yönelik iyi ve yargısal karışıklığını günümüz insanı için nasıl anlamlı hâle getirebileceklerini düşünmelidirler. Müjdelememizde, kültürümüzde hâlihazırda var olan ahlaki öfkelerden bahsedebiliriz ve buradan, Tanrı'nın bizim günahımıza karşı olan öfkesine geçebiliriz. Çocuklarımızın Pazar Okulu derslerin-

de ve gençlik gruplarında, en büyük sorunumuzun öznel mutsuzluğumuz değil, Tanrı'nın gazabı olduğunu vurgulamak zorundayız. Öğrenci yetiştirmemizde, yetkinin (otoritenin) iyiliği konusunda Kutsal Kitap'a dayalı bir anlayış öğretmek için fırsatlar kovalamalıyız. Genel olarak öğretişimizde, Tanrı'nın yargısının nihai insan değerini onayladığını ve güvence altına aldığını ifade etmek zorundayız. Bruce Waltke'nin ifade ettiği gibi, "İnsanlar son yargı öğretisini reddederler çünkü şu anki kararlarımızın belirleyici ve kesin bir şekilde sonsuz bir geleceği etkilediğini söyleyerek, bu yaşama böylesi bir değer vermek istemezler."² Ancak bu tam olarak Tanrı'nın bize verdiği ve O'nun gazabının yansıttığı değerdir.

Kısacası, Tanrı'nın gazabı sadece birkaç ayetin dilinde olan, kıyıda köşede kalmış bir şey değildir. Hristiyan dünya görüşünün oluşumunda merkezî bir yerdedir. Eğer kendimizi kötü haberi anlamlı kılmaya adanmazsak, o hâlde iyi haber de anlamlı olmayacaktır.

TANRI'NIN LÜTFUYLA KURTULMAK

Eğer Tanrı'nın gazabından kurtulacaksak, bunun Tanrı'nın lütfuyla olması gerekir. Pavlus yine Efesliler 2'de şöyle der: "İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır" (8. ayet).

Lütfu sadece alabiliriz çünkü lütuf bir armağandır. Tanım gereği, armağanlar hak edilmezler (hak edilene *ücret* deriz) ve talep edilemezler (talep edilene de *hak* deriz). Armağan-

lar sadece verilir ya da alınırlar. Pavlus'un burada kastettiği muhteşem lütuf armağanı, Tanrı'nın günahları bağışlama armağanıdır ve bu armağan, Mesih'in çarmıhta birçokları yerine kurban olmasıyla satın alınmıştır. Mesih bizzat temsil ettiği kişilerin günahlarına yönelik Tanrı gazabını yatıştırdığı için, Baba tövbe ve iman eden herkese lütufkâr bir şekilde kurtuluş vermektedir.

Tanrı'nın lütufu gerçeği, bizim Tanrı karşısında kendimizi temize çıkarabileceğimizi öne süren ahlakçılığa meydan okur. Bu gerçek, Tanrı'nın beni asla bağışlayamayacağını ya da tersine, beni bağışlamasının gerekmediğini düşünen gurura saldırır. Ayrıca imanı devreye sokar.

Bu son nokta üzerinde düşünelim. Pavlus bizim iman yoluyla lütufla kurtulduğumuzu söyler. Kurtaran lütuftur. İman buradaki araçtır ki bu da imanla (iman sayesinde) kurtulmadığımız anlamına gelir. Bundan ziyade, lütufla (lütuf sayesinde) kurtuluruz ve iman o lütufu alır. İman o armağana güvenir. Martin Luther bu nedenle yalnızca iman *aracılığıyla* kurtulduğumuz gerçeğini vurgulamıştır. Roma Katolik Kilisesi Tanrı'nın lütfunun yalnızca biz iyi işler yaparak, özellikle de Pazar Ayini'ne katılarak, Tanrı'yla iş birliği yaptıkça alındığını öğretiyordu. Ama Luther, Tanrı'nın lütfunu alan şeyin iyi işlerle iş birliğinden bağımsız olarak yalnızca iman olduğunu öğretti. Dolayısıyla açık olmak gerekirse, iman kurtarmaz. Lütuf kurtarır.

Peki bizi imanın kurtardığını düşündüğümüzde, ne olur? Samimiyet en önemli şey hâline gelir. İmanı bütün bir yaşam yönelimi olarak değil, ancak tek bir eylem –edilen bir

dua, verilen bir karar, imzalanan bir kart, kaldırılan bir el- olarak düşünmeye başlarız. Sorun şu ki, yeterince samimi olduğumuzdan asla emin olamayız. Böylece güvensizlik baş- lar ve bir tekrar adama kültürü gelişir. Kaygılı çocuklar “gü- nahkârın duası”nı tekrar tekrar ederler. Gençler her gençlik kampında kendilerini tekrar tekrar adarlar. Yetişkinler de aynı şeyi yaparlar. Hepsi bu sefer iman dışavurumunun ye- terince samimi olduğunu umut ederler.

Sonraki bölümde iman üzerinde daha fazla duracağız ancak şimdi şunu vurgulamamız iyi olur: İman, Tanrı’nın yoğunluğa göre değerlendirdiği bir duygu değildir. İman gü- vendir ve imanın iyiliği, güvendiği kaynağın iyiliği kadardır. Dolayısıyla asıl soru, Fanny Crosby’nin ima ettiği gibi, “Ger- çekten inandın mı?” değildir. Asıl soru, “Kime inandın?” so- rusudur.

Korkarım ki, müjdecî akım içerisindeki kiliseler sürekli imanlarını yoklayan kaygılı bir Hristiyan kuşağı yarattılar. Oysa kiliselerin yapması gereken şey, iyi, cömert ve şaşırtıcı şekilde lütufkâr olan Mesih’teki Tanrı’ya sürekli olarak işa- ret etmeleridir. Kurtuluşumuz için duygularımızın gücüne değil, O’na ve O’nun lütfuna güveniriz.

TANRI’NIN SEVGİSİNDEN DOLAYI KURTULMAK

Tanrı neden günahkârları kurtarır? Çünkü onları sever. Efes- liler 2’ye tekrardan kulak verelim: “Ama merhameti bol olan Tanrı bizi çok sevdiği için, suçlarımızdan ötürü ölü olduğ- umuz hâlde, bizi Mesih’le birlikte yaşama kavuşturdu. O’nun lütfuyla kurtuldunuz” (4-5. ayetler; ayrıca bkz. Tit. 3:4-5).

Kutsal Yazılar'da bu hep böyledir. Tanrı'nın sevgisi bizim günahımıza ve isyanımıza rağmen ortaya çıkar. Pavlus bir başka yerde şöyle der: "Ama Tanrı, bize olan kendi sevgisini şunda kanıtlıyor ki, biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü." (Rom. 5:8 – Bünyamin Candemir Çevirisi). "Ve bu nedenle de Tanrı sizi seviyor" değildir konu. Konu her zaman, "Ama Tanrı sizi seviyor" konusudur.

Tanrı'nın sevgisi Tanrı'nın seçimiyle bağlantılıdır. Tanrı sevmeyi seçer. Bizi sevmek zorunda değildir. Hatta, işin doğrusu, bizi sevmemelidir. Ama bizi sever.

Tanrı'nın bize olan sevgisi gelip geçici bir hevesten dolayı değildir. Yaklaşan evlilik yıl dönümünü birden hatırlayan bir kocanın hazırlıksız yakalanışı gibi, "Amanın, yıl dönümümüz geliyor. Ne yapacağım?" diyen bir son dakika sevgisi değildir. Tanrı bundan çok daha iyi bir sevgilidir. Dünyanın temelleri atılmadan önce Tanrı kendi halkını sevmeyi seçti. Bu sevgiyi Müjde'nin eli açık lütfu aracılığıyla nasıl ifade edeceğini tasarladı. Hiçbir şeyi şansa bırakmadı. Sonrasında sevgi tasarısını kendisine büyük maliyetle uygulamaya koydu.

Eğer çocuklarımdan biri bana gelip, "Baba, beni sevmeni istiyorum, bu nedenle bugün özellikle iyi olacağım" deseydi, incinirdim. "Beni ya da sana olan sevgimi anlamıyor musun?" diye sorardım. "Seni iyi olduğun için sevmiyorum. Seni seviyorum çünkü sen benim çocuğumsun." Benzer şekilde Tanrı da bizi O'nu sevdiğimiz ve O'na itaat ettiğimiz için sevmez. Hatta, bunları yapmıyoruz da! Tanrı bizi sever çünkü bizi sever (bkz. Yas. 7:7-8). Bizi sever çünkü bizi seçmiştir ve O'na aittir.

Eğer bunu tersine çevirirsek, eğer Tanrı biz O'nu seçtiğimiz ve sevdiğimiz için bizi seviyorsa, Hristiyanlık kendi kendimizi kurtardığımız bir din hâline gelir. Tanrı'nın bizi sevgimizden, seçimimizden, samimiyetimizden dolayı kurtarmak zorunda olduğu mesajı ortaya çıkar. Belirleyici etken O'nun sevgisi değil, bizim imanımız olur. Ve kiliselerimizin yüreğine ve ruhuna gurur zerk ederiz. Müjde tepetakla edilmiş olur.

Tanrı bizi olduğumuz kişiden dolayı değil, olduğumuz kişiye rağmen kurtarır. Neden? Çünkü Tanrı bizi sever.

TANRI'NIN HALKI İÇERİSİNE KURTULMAK

Tanrı bizi kurtardığında, bizi kendisiyle bir ilişki içerisine getirir. Ama sadece bu değil, aynı zamanda bizi bir topluluk içerisine getirir.

- “Bu ağıldan olmayan başka koyunlarım var. Onları da getirmeliyim. Benim sesimi işitecekler ve tek sürü, tek çoban olacak.” (Yu. 10:16)
- “O bizi karanlığın hükümrانlığından kurtarıp sevgili Oğlunun egemenliğine aktardı.” (Kol. 1:13)
- “Ama siz seçilmiş soy, Kral'ın kâhinleri, kutsal ulus, Tanrı'nın öz halkısınız. Sizi karanlıktan şaşılalı ışığına çağıran Tanrı'nın erdemlerini duyurmak için seçildiniz.” (1.Pe. 2:9)
- “Bir zamanlar halk değildiniz, ama şimdi Tanrı'nın halkı-sınız. Bir zamanlar merhamete erişmemiştiniz, şimdiyse merhamete eriştiniz.” (1.Pe. 2:10)

Bir krallığın tebaaları; bir kâhinliğin üyeleri; bir ulusun vatandaşları; bir sürünün koyunları – farklı farklı tasvirler vardır ancak fikir aynıdır. Tanrı bizi birer birer kurtarır ancak bizi birbirimizle bir ilişki içerisine getirir. Kurtulmanın bir anlamı da budur. Evlat edinilen bir çocuk nasıl yeni ebeveynlere sahip olmanın yanında ayrıca yeni kardeşlere sahip oluyorsa, Tanrı'yla barışmak da O'nun halkıyla barışmak anlamına gelir. Örneğin, yukarıdaki 1. Petrus 2:10 ayetinde yer alan paralel cümle yapısına dikkat edin: *Halk olmak ve merhamete erişmek* birlikte geliyor.

Aden Bahçesi'den, İbrahim'e ve onun soyuna, İsrail'den kiliseye ve oradan da Yeni Yeruşalim'e kadar Tanrı her zaman Oğlu için bir halk kurtarmak üzere çalışmıştır.

Kurtuluşumuzun toplu doğası, Efesliler 2'de harika bir şekilde gösterilmektedir. Pavlus ilk on ayette Tanrı'nın bizi bireysel olarak kurtardığı lütufkâr eyleminden bahsettikten sonra, 11-22. ayetler arasında kurtuluşumuzun topluluk açısından önemini açıklar. Mesih, Yahudileri ve Yahudi olmayanları “birleştirdi.” Geçmiş zaman kipine dikkat edin. Bu çarmıhta gerçekleştirildi. Mesih “aradaki engel duvarını, yani düşmanlığı kendi bedeninde yıktı” (14. ayet). “İki topluluktan kendisinde yeni bir insan yaratarak esenliği” sağladı (15. ayet). Bunu, “düşmanlığı çarmıhta öldürmek ve çarmıh aracılığıyla bir bedende iki topluluğu Tanrı'yla barıştırmak” için yaptı (16. ayet). Bunun sonucu olarak, bir zamanlar savaş içindeki gruplara ait olan imanlılar “artık yabancı ve garip değil, kutsallarla birlikte yurttaş ve Tanrı'nın ev halkı”dırlar (19. ayet). Artık kilise, “Rab'be ait kutsal bir tapınak olmak

üzere O'nda kenetlenip" yükselmektedir ve "Ruh aracılığıyla Tanrı'nın konutu"dur (21, 22. ayetler).

Bizi Tanrı'yla barıştıran aynı çarmıh işi, bizi aynı zamanda birbirimizle de barıştırdı. Mesih, Tanrı'nın adalet kürsüsü önünde bizim davalarımızı kendinde birleştirdi. "İki topluluktan... yeni bir insan" uğruna tek temsilci, yerlerine geçen tek kurban olarak durdu (15. ayet). Çarmıhın diğer yüzünde, bu barıştırmaya devam etmektedir. "Hepimiz tek Ruh'ta Baba'nın huzuruna" çıkabildiğimiz için, esenlik hüküm sürmektedir (18. ayet). Kurtuluşumuz yalnızca bireysel değil, işte böyle muazzam şekilde topludur. "Yeni bir insan" olduk; yani, yeni bir Adem ve Havva soyuyuz. Yaratılış 12. bölümdeki İbrahim'in ailevi tasvirine istinaden, "Tanrı'nın ev halkı"yız (19. ayet). Mısır'dan Çıkış 19. bölümdeki İsrail'in krallık tasvirine istinaden, "kutsallarla birlikte yurttaş"ız (19. ayet). Tanrı'nın kendi halkının arasında olacağına ilişkin Kutsal Yazılar boyunca gördüğümüz vaadine istinaden, "Rab'be ait kutsal bir tapınak" ve "Ruh aracılığıyla Tanrı'nın konutu"yuz (21, 22. ayetler).

Bunlar gerçekleştirmelerini arzu edelim diye söylenen şeyler değildir. Pavlus bize bu tür bir topluluk *hâline gelmemizi* söylemiyor. Tanrı'nın Mesih'in işi aracılığıyla *hâlihazırda gerçekleştirmiş olduğu* şeyin bu olduğunu bildiriyor. Tüm bu bölümdeki tek buyruk, Tanrı'nın ne yapmış olduğunu "anım-samamız" buyruğudur. Tanrı bizi antlaşma halkı içerisine kurtarmıştır.

Buyruklar buranın iki bölüm sonrasında geliyor. Efesliler 4. bölümde Pavlus bize sevgide birbirimize katlanmamızı

MESİH'E DÖNME

ve barış bağında Ruh'un birliğini korumamızı buyurur (2-3. ayetler – Bünyamin Candemir Çevirisi). Sonuçta, der Pavlus, beden bir, Ruh bir, Rab bir, iman bir, vaftiz bir, her şeyden üstün, her şeyle ve her şeyde olan herkesin Tanrısı ve Babası birdir" (4-6. ayetler).

Tanrı bizi bir kılmıştır ve dolayısıyla, bir olarak hareket etmemiz gerekir.

Mesih'e dönmemizin toplu doğası uygulamada ne anlama gelir? En azından, Mesih'e dönmeyi kilise üyeliğiyle yeniden bağlamaktadır. Karımın kurtuluşunda aracı olan bir New England kilisesine ve onların gençlik hizmetine her zaman minnettar olacağım. Müjde'yi karımla sabırlı bir şekilde paylaştılar, onu öğrenci olarak yetiştirdiler ve vaftiz ettiler. Ama maalesef, onun kiliseye üye olması hakkında hiç konuşmadılar.

Kilise üyeliği bizi kurtarmaz. Ancak yine de, şu gerçekten kaçamayız: Yeni Antlaşma'da insanlar iman ettiklerinde, kiliselere eklendiler (Elç. 2:41, 47; 5:14; 11:21-26; 14:21-23). Bu tercihe bağlı bir şey değildi; kaçınılmazdı. Elçiler bizim Mesih'te birleştirildiğimiz evrensel kilisenin gerçekliğini, yerel kilise aracılığıyla deneyimlediğimizi öğretiler. Efesliler 2:19-22'deki gidişata dikkat edin. Pavlus 19. ve 21. ayetlerde *hepimizin* Rab'de yurttaş ve kutsal bir tapınak olduğumuzu söyler. Sonra 22. ayette yerel Efes kilisesine döner ve özellikle onlara seslenir: "Siz de Ruh aracılığıyla Tanrı'nın konutu olmak üzere hep birlikte Mesih'te inşa ediliyorsunuz." Pavlus burada sanki şöyle diyor gibidir: Tanrı *hepimizde* yapmış olduğu şeyi şimdi özel ve somut bir şekilde *sizde* yapıyor. Ev-

rensel kilise, yerel kilisede görünmekte, ete kemiğe bürünmektedir.

Burada benzer bir mantık etkindir. Yeni Antlaşma'ya dayanarak, Mesih'te doğru *ilan edilmiş* olanların gündelik yaşamlarında doğruluğun *ardından gitmeleri* gerektiğini öğretiriz. Benzer şekilde, Mesih'in bedeninin üyeleri *ilan edilmiş* olanların da fiilî bir Hristiyan grubuna, yani gözle görülür bir yerel kiliseye üyeliğin *ardından gitmeleri* gerekir. Eğer (yerel ve gözle görülür) üyeliğin ardından gitmiyorsanız, gerçekten (evrensel ve görünmeyen) bir üye misiniz? Kim söyleyecek bunu?

Şu ana dek şu kadarı net olmalı: Kurtuluşumuz, içerisinde ne kadar bir topluluk boyutu barındırıyorsa, Mesih'e dönme öğretisiyle ilgili bir kitap da bir o kadar kiliseyle ilgili bir kitap olmalıdır.

TANRI'NIN YÜCELİĞİ İÇİN KURTULMAK

Nihayetinde, kurtuluşumuzun amacı kurtuluşumuz değildir. Kurtuluşumuzun amacı Tanrı'nın yüceliğidir. Tanrı, Peygamber Yeşaya aracılığıyla kendi kurtuluş tasarısına ilişkin şöyle der: “Bunu kendim için, evet, kendim için yapıyorum... Bana ait olan onuru başkasına vermem” (Yşa. 48:11). Peygamber Hezekiel aracılığıyla da aynı şeyi söyler. Vaat edilen yeni antlaşma hakkında konuşurken, Tanrı şöyle bildirir: “Ey İsrail halkı, sizin hatırlığınız için değil, gittiğiniz uluslar arasında kirlettiğiniz kutsal adımın hatırı için bunları yapacağım” (Hez. 36:22).

Tanrı kendi Oğlu aracılığıyla bu nedenle harekete geçmiştir. Bu bölüm boyunca bakmış olduğumuz gibi, Efesliler 2. bölüm bize Tanrı'nın bireysel ve toplu olarak kurtarış işini göstermektedir. Ancak Efesliler 1. bölüm bize buradaki gerekçeyi gösterir: “Tanrı'nın yüceliğinin övülmesi için” (12, 14. ayetler). Ve Efesliler 3. bölüm Tanrı'ya yücelik getiren şeyin yalnızca bireysel kurtuluşumuz olmadığını bize gösterir. O'na yücelik getiren şey, *bizim* kurtuluşumuzdur. Tanrı'nın niyeti, “Tanrı'nın çok yönlü bilgeliği, kilise aracılığıyla gökssel yerlerdeki yönetimlere ve hükümlerlere şimdiye kadar bildirilmeyen” (10. ayet). Tanrı'nın “başlangıçtan beri tasarladığı” ezeli tasarısı buydu (11. ayet).

Bu yeni insan, yani kilise, dünyanın bugüne dek görmüş olduğu hiçbir şeye benzemez. Kilisenin birliği etnik kökene, kültüre ya da sınıfa bağlı değil, ancak bir kişiye, Tanrı'nın bilgeliğinin vahyi (açıklanışı) olan İsa Mesih'e bağlıdır (1.Ko. 1:22-30; Kol. 2:2-3). Kilise şimdi, Mesih'te, seyirci olan evren karşısında Tanrı'nın bilgeliğinin vahyi olmaktadır.

Siz ve ben, kendi başımıza, Tanrı'nın insanları kendisiyle ve birbirleriyle barıştırmasının bilgeliğini açıkça gösteremeyiz. Bunu açıkça göstermek için, bir zamanlar düşman olan kişilerin birbirini sevdiği ve bağışladığı ve bunları yapmalarını için birçok sebep olsa bile bunları yapmaya devam ettiği bir yerel kilise gerekir.

Oysa kurtuluşumuzun amacını yanlış anladığımızda, sorun yaşarız. Eğer İsa'nın bizi mutlu olalım, doyum yaşayalım ya da refah bulalım diye kurtardığını düşünüyorsak, bu şeyler kucağımıza düşmediği zaman İsa'yı terk etme ayartısı

yaşarız. Kurtuluşun Tanrı'nın yüceliği hakkında olduğunu düşünmek yerine, Hristiyan yaşamının tümüyle bizim, armağanlarımızın ve nasıl doyum yaşayacağımızın hakkında olduğunu varsayarız. Yerel kilise, potansiyelimiz için olan bir sahneye, armağanlarımız için olan bir arenaya ve gururumuzu okşamak için olan bir seyirci kitlesine dönüşür.

Oysa kurtuluşumuzun Tanrı'nın yüceliği hakkında olduğunu öğrendiğimiz zaman, her şey değişir. Hristiyan yaşamı artık benim “Hristiyan haklarımı” uygulamaya koymamla alakalı değildir; başkalarına hizmet etmek için yaşamımı sunmamla alakalıdır. Kilise artık benim çağrım ve armağanlarım için pazar alanı değildir; Tanrı'nın lütfunun sergilendiği bir topluluktur. Gizemli olan şey şudur ki, “mutlu, doyumlu yaşam” biz *onun* ardından gitmeyi bırakıp *Tanrı'nın* ardından gittiğimiz ve uğruna yaratıldığımız tatmini O'nun yüceliğinde bulduğumuz zaman gelir.

Samimiyet sayesinde kurtulmadık. Yoğun duygular sayesinde kurtulmadık. Tanrı'yı sevmemiz ya da herhangi bir iyi iş sergilememiz sayesinde kurtulmadık. Tanrı'nın Mesih'teki lütfükâr işi sayesinde kurtulduk. Kiliselerimiz bunu anladığında ve birlikte yaşama döktüğünde, Mesih'e dönmenin siyasi parti ya da mezhep değiştirmek gibi olmadığını tüm dünyaya gösteririz. Bu sadece bir zihin ya da duygu değişiminden ibaret değildir. Mesih'e dönme bir kurtarılıştır. Ölümden kurtarılıp yaşama geçmektir. Ve Tanrı'nın kurtarışıcıdır. Yalnızca Tanrı bunu yapabilir.

İlahi yazarı Charles Wesley bunu çok iyi ifade etmiştir: “Hapis yattı ruhum uzunca; günaha ve doğamın karanlığı-

MESİH'E DÖNME

na tutulmuştu sıkıca. Saçıldı gözünden canlandıran bir ışık huzmesi; Uyandım, doldu ışıkla zindanımın her köşesi. Düş-tü zincirlerim, özgürdü yüreğim. Kalktım, yürüdüm ve seni takip ettim.”³

Mesih’e dönme bizim hareketimizden önce Tanrı’nın hareketidir. *Kurtulmak* zorundayız ve Mesih aracılığıyla, kurtulduk.

Ancak Mesih’e dönme aynı zamanda bizim de hareketimizdir. Kalkarız, yürürüz ve takip ederiz. Ve şimdi de bizim sorumluluğumuza bakacağız.

KARARLAR DEĞİL, ÖĞRENCİLER

Cevabımızın Karakteri

On sekiz yaşındayken, Boston Red Sox taraftarı oldum. Birinci lig beyzbol takımı olmayan bir eyalette büyüdüğüm için, yerel bir bağlılığım oluşmamıştı ve sadece genel olarak oyunun takipçisiydim. Eğer tek bir takımın taraftarı olursam, oyundan daha fazla keyif alacağımı fark ettim. Dolayısıyla spor gazetesini elime alıp oturdum, puan durumunu inceledim ve bir Red Sox taraftarı olmaya karar verdim. Bu gerçekten bir yaşam tarzı seçimiydi.

Otuz yıl geçti ve hâlâ bir Red Sox taraftarıyım. Ancak diğer tüm taraftar dostlarımdan buna katılacaklarından emin değilim. Başka takımları takip ediyor değilim. Ancak yaşamım dopdolu ve meşgul ve artık televizyonda oyunları izleyecek, puan tablolarını inceleyecek ve transferlerden haberdar olacak zamanım yok. Eğer final maçlarına kalırlarsa, muhtemelen izlerim ancak aksi takdirde, bir toplantım oluyor veya çocuklarımdan birine ödevinde yardımcı olmam gerekiyor ya da karımın bir başka yardıma ihtiyacı oluyor.

Aldığım kararlar hâlâ duruyor ancak bu günlerde kararın kendisinden başka gösterecek pek bir şey yok.

Günümüzde çoğu insan için, özellikle de Batı'da, dine dönüş benim bir Red Sox taraftarı olma kararım gibi. Dine dönüşü bir beysbol takımı seçmek gibi önemsiz bir şey hâline getirmek istemiyorum. Ancak kültürümüzde, ikisinin temelinde de kişisel seçim yatıyor. Bu bir yaşam tarzı kararı.

Müjdeci akım Hristiyanlığın birçok kesiminde, bu karar sonsuz güvence öğretisiyle bağlantılıdır. “Bir kez kurtulan, sonsuza dek kurtulur” der insanlar. Önemli olan şey, o kararı vermek. Dolayısıyla sadece kararı ver; yaşamının geri kalanında ne yaptığının bir önemi yok.

Geçenlerde bir adam konuşmak için ofisime geldi. Bu adamın yıllar önce bir ergen olarak İsa için karar vermiş olduğunu öğrendim. Kararı samimi ve içtendi. Ama ben ve Red Sox olayında olduğu gibi, yaşam meşgul bir hâl almıştı. Evlilik, iş, çocuklar ve ev onu kilise ve kişisel ruhsal disiplinlerden alıkoyuyordu. O söylemese, hiç kimse onun Hristiyan olduğunu bilemezdi. Bir alkolik olduğunu kabul etti ve yıllardır alkolden uzak kalmış olsa da, son zamanlarda tekrardan içmeye başlamıştı.

Konuşmaya geldi çünkü vermiş olduğum bir cenaze vazasını duymuştu. O vaazda Mesih'in bağışlayışının günahlarından dönen, güvenlerini Mesih'e bağlayan ve O'nu izleyen herkes için olduğunu açıklamıştım. Tıpkı Markos 1. bölümde İsa'nın yaptığı gibi, Müjde'nin umudunu tüm tövbe eden ve inanan herkese sunmuştum (Mar. 1:15). Bu adamı rahatsız etmiş olan şeyse, Hristiyan olmanın tövbe ve izleme anla-

mına gelmesi fikriydi. Yıllar önceki kararı samimi olmuştu ama belki de bir Hristiyan değildi. Gerçekten izlememişti. Ona yardımcı olabilecek bir şey söyleyebilir miydim?

Bizim Mesih'e dönmedeki rolümüz sadece "bir karar vermek"ten mi ibaret? Bu, İsa'nın tövbe etmek ve inanmak dediği şeyle aynı şey mi? Sonsuzluğun söz konusu olduğunu düşünürsek, Mesih'e dönmeyi doğru kavramamız ve tövbe etmenin ve inanmanın ne anlama geldiğini anlamamız gerekir.

ÖRNEK BİR MESİH'E DÖNME MODELİ

1. ve 2. bölümlerde, Mesih'e dönmenin temelde ve önce tanrısal bir iş olduğunu öne sürdüm. Tanrı'nın bizi yeni kılmayı şarttır. Bizi yeniden doğdurması şarttır. Bizi kurtarmak için harekete geçmesi şarttır. Bizi aklamayı, bağışlamayı, kendisine ve halkına bağlamayı şarttır.

Ancak Kutsal Kitap açıkça Mesih'e dönmenin aynı zamanda da bizim işimiz olduğunu öğretir. Tanrı hiç kimseyi zorla bir Hristiyan yapmaz. Müjde mesajına cevap vermemiz ve Hristiyan olmamız şarttır. O cenaze vaazında anlattığım şey, Kutsal Kitap'ın bizim cevabımıza ilişkin söyledikleriydi: Herkes günahlarından tövbe etmek ve İsa Mesih'in iyi habesine inanmak zorundadır.

Eğer nasıl Hristiyan olunacağını öğrenmek istiyorsak, Pavlus bize Selaniklilere bakmamızı söyler. Onlar bunu doğru yaptılar. Ortaya koydukları örnek başkaları tarafından kopyalanabilir. Pavlus *tövbe etmek* ve *inanmak* kelimelerini

MESİH'E DÖNME

arka arkaya kullanmaz ancak Selaniklilerin yaptıkları şey tam olarak buydu. Pavlus, Selaniklilere şöyle der:

Yaydığımız Müjde size yalnız sözle değil, kudretle, Kutsal Ruh'la ve büyük güvenle ulaştı... Siz de büyük sıkıntılara karşın, Kutsal Ruh'un verdiği sevinçle Tanrı sözünü kabul ederek bizi ve Rab'bi örnek aldınız. Böylece Makedonya ve Ahaya'daki bütün imanlılara örnek oldunuz. (1.Se. 1:5-7)

Pavlus, Ruh'un gücüyle Tanrı'nın müjde Sözü'nü vaaz etti. Selanikliler güvenle doldular. Sıkıntılara rağmen, dönüp Pavlus'u örnek aldılar çünkü Tanrı'nın sevincini biliyorlardı. Yaşamlarındaki değişim öyle barizdi ki, diğer uluslardaki kiliselere bir model oldular.

MESİH'E DÖNME TÖVBE GEREKTİRİR

Bir Hristiyan olmak için, günahlarınızdan tövbe etmek zorundasınız. Tövbenin temel fikri, *dönme*dir. Elçilerin İşleri kitabında *tövbe* kelimesinin nasıl dönme fikriyle paralel olarak kullanıldığına dikkat edin:

- “Öyleyse, günahlarınızın silinmesi için tövbe edin ve Tanrı'ya dönün.” (Elç. 3:19)
- “Önce Şam ve Yeruşalim halkını, sonra bütün Yahudiye bölgesini ve öteki ulusları, tövbe edip Tanrı'ya dönmeye ve bu tövbeye yaraşır işler yapmaya çağırdım.” (Elç. 26:20)

Benzer şekilde, Pavlus Selaniklilerin Mesih'e dönmelerini tarif ederken, radikal bir dönüşten ya da yeniden oryantasyondan bahseder: “Yaşayan gerçek Tanrı'ya kulluk etmek... üzere putlardan Tanrı'ya nasıl döndüğünüzü anlatıyorlar” (1.Se. 1:9). Ancak onların dönüşü sadece ahlaki ya da davranışsal değildi. Tapınmanın yeniden oryantasyonuydu. Yürekleri putlara tapınmaktan Tanrı'ya tapınmaya döndü.

Onsuz mutluluk ya da doyum bulamadığınız ne ya da kim varsa, bir puttur. Her şeyden bir put yapabiliriz: seks, para, başkalarının bize ilişkin fikirleri, güvenlik, kontrol, rahatlık. Ancak tüm zamanların en çok sevilen putu kendimizdir. En sevdiğim putum kendimdir. En sevdiğiniz putunuz kendinizdir. Ve başkalarının da bizim en sevdiğimiz puta tapınmalarını isteriz.

Tapınmak için yaratıldık ve eğer Tanrı'ya tapınmıyorsak, başka bir şeye tapınıyoruz.

İnsanları tövbeye çağırmak, o hâlde, tapınmanın yeniden oryantasyonuna çağırmaktır. Dolayısıyla Tanrı yerine neye ya da kime tapınıyoruz? Zamanımızı ve enerjimizi, harcamalarımızı ve boş vaktimizi ne tüketiyor? Bizi ne öfkeliyor? Bize ne umut ve teselli veriyor? Çocuklarımız için olan hayallerimiz neler?

Putlar tutamasalar bile, pek çok vaatlerde bulunurlar.

SAHTE TÖVBE

Tövbe etmek putlarımızı Tanrı'yla değiştirmek demektir. Tövbe etmek davranış değişikliğinden önce, bir tapınma de-

ğişikliği olmalıdır. Bu bizim tövbeye ilişkin genel düşünce şeklimizden oldukça farklıdır.

Çoğu zaman tövbeyi yaşamlarımızı temizlemeye yönelik bir çağrı olarak görürüz. Kötüyü iyiyle telafi etmek için çabalarız. Teraziyi dengelemeye ya da hatta pozitif tarafı yeniden ağırlaştırmaya çalışırız. Bazen tövbe hakkında sanki gerçekten ciddi, dinî bir Yeni Yıl kararıymış gibi konuşuruz.

- Artık çocuklarıma karşı öfke patlaması yaşamayacağım.
- Bir daha asla porno izlemeyeceğim.
- Bir daha asla mesai saatlerimde hile yapmayacağım.
- Patronumun arkasından konuşmayı bırakacağım.

Ancak bir alandaki davranışımızı temizlese bile, yüreklerimiz hâlâ putlarımıza adanmış olabilir.

Ferisiler bunun örneğidirler. Filistin'in davranış açısından en düzgün insanları Ferisilerdi. Komşu arıyor olsanız, onlar gibisini isterdiniz. Çocuklarının bisikletini sizin bahçenize atmasına asla izin vermezlerdi. Gürültülü partiler yapmazlar ve sigara izmaritlerini sizin çiçeklerinize atmazlardı. Köpeklerinin kakasını her zaman temizlerlerdi. Arlı insanlardı. Ama İsa onları badanalı mezarlar olarak adlandırdı. Dışarıdan temiz, içeriden bozuklardı (Mat. 23:27). Buradaki anlatılmak istenen şey, sadece kötülerin putperest olmadığıdır. İyi, ahlaklı, hatta dindar insanlar da putperesttirler. Tövbe, ahlaki azimle aynı şey değildir.

Bazen tövbe hakkında sanki davranışımızdan ötürü kötü ya da suçlu hissetmekmiş gibi konuşuruz. Yakalanırsak suçlu hissederiz. Yakalanmazsak suçlu hissederiz. Bir başkasını ya da kendimizi hayal kırıklığına uğrattıysak suçlu hissederiz. Tövbenin suçluluğumuza ikna olmayı gerektirdiğine şüphe yoktur. Ancak bir yandan suçlu hissederken, bir yandan da suçlu olduğunuz günahı sevebilirsiniz. Şehvetin çekimine hapsolmuş herkes bunu görebilir. “Ahmaklığını tekrarlayan akılsız, kusmuğuna dönen köpek gibidir” (Özd. 26:11). Tövbe bir his değildir.

GERÇEK TÖVBE

Gerçek tövbe yeni bir tapınmadır. Değişmiş bir yaşam gibi görünür ancak o değişmiş yaşam, tapınma değişiminden kaynaklanır; tam tersi olmaz.

Tövbe, Kutsal Ruh sayesinde suçumuzu görüp, günahımızın günahlılığına ikna olmaktır. Eylemlerimizin kötülüğüne değil, yüreklerimizin Tanrı’ya yönelik hainliğini ikna olmaktır.

Tövbe, önceden sevdiğimiz ve kulluk ettiğimiz şeylerden –putlarımızdan– nefret etmek ve onlara yüz çevirmektir.

Tövbe, dönüp önceden nefret ettiğimiz Tanrı’yı sevmek ve O’na kulluk etmek demektir. Yüreğin yeni ve depderin sadakatidir.

Eğer tövbe gerçekten bir tapınma değişimiye, o zaman kiliselerimiz insanları İsa için aceleye gelmiş, düşünüp taşınılmamış “kararlar” vermeye zorlamamalıdır. Bunun

MESİH'E DÖNME

yerine, insanları tövbeye çağırmamız gerekir. Daha sonra gelebilir ya da insanlar korkabilir diye tövbeyi Mesih'e dönmeden ayrı tuttuğumuzda, Mesih'e dönmeyi kötü hislere ya da ahlaki azme indirgemiş oluruz. Dahası, "iman etti" dediğimiz kişi aslında Tanrı'yla barışmamışken, ona barışmış olduğuna dair güvence verme tehlikesi yaşıyoruz. Bu, neredeyse birini Müjde'ye karşı aşılama gibidir.

Aşının nasıl çalıştığını biliyorsunuzdur. Vücuda noksan madde verilerek vücut enfekte olduğuna inandırılır ve böylece antikor üretmesi sağlanır. Sonra, gerçekten enfeksiyon ortaya çıktığında, vücut ona karşı savaşmaya hazırdır. Benzer şekilde, insanları tövbeye çağırmadan "karar verme"ye çağırarak, sahte bir imanlıya yol açma tehlikesi yaratmakla kalmaz, aynı zamanda kişiyi gerçek Müjde'ye karşı aşılama tehlikesi yaratır. Zaten Hristiyanlığa sahip olduklarını düşünürlər! Sonra, "Bir kez kurtulan, sonsuza dek kurtulur" diye üsteleriz.

Sahte bir imanlı nasıl olur? Genellikle, bu kişi şöyledir:

- Cennet için heyecanlıdır ancak Hristiyanlardan ve yerel kiliseden bıkmıştır;
- Tanrı orada olsun ya da olmasın, cennetin harika olacağını düşünür;
- İsa'dan hoşlanır ama paketin geri kalanına –itaate, kutsallığa, Mesih öğrenciliğine, acılara– yazılmamıştır;
- Sevgiye ve yasacılığa dayanan itaat arasındaki farkı görmez;

- Kendi günahından çok başkalarının günahlarından rahatsızlık duyar;
- Lütfa az değer verirken, kendi rahatına çok değer verir.

Peki Yeni Antlaşma hakiki bir Hristiyan'ı nasıl tarif eder?

1. Yuhanna mektubuna göre, hakiki bir Hristiyan şöyledir:

- Hristiyan kardeşlerini ve yerel kiliseyi sever çünkü Tanrı'yı sever (5:1);
- Tanrı'yla paydaşlığı arzular, yalnızca cennetteki rahatlığı değil (1:6-7; 5:1);
- İsa'yı izlemenin Mesih öğrenciliği anlamına geldiğini anlar (1:6);
- Tanrı'ya, O'na olan sevgisinden dolayı itaat eder (5:2-3);
- Günahını itiraf etmeye ve ona yüz çevirmeye isteklidir (1:9);
- Lütfa çok değer verirken, kendi arzularına az değer verir (1:7, 10).

Hristiyan olmak, bir tövbe yaşamı yüklenmektir. İsa, Hristiyanlığı çarmıhımızı yüklenmek ve O'nu izlemek olarak tarif etmiştir. Zamanın belirli bir noktasında başlar ancak Tanrı'ya kulluk ve sevgiyle dolu bir ömürle devam eder. Dietrich Bonhoeffer bunu güzel bir şekilde ifade etmiştir: “Mesih bir adamı çağırdığında, ona gelmesini ve ölmesini söyler.”¹

MESİH'E DÖNME İMAN GEREKTİRİR

Eğer tövbe, kafa karışıklığı madalyonunun bir yüzüyse, bunun diğer yüzü inanç ya da imandır. Bir Hristiyan olmak için, yalnızca tövbe etmek değil, ayrıca İsa hakkındaki iyi habere inanmak zorundasınız. “Tövbe edin, Müjde’ye inanın!” demiştir İsa (Mar. 1:15).

Pavlus önceki sayfalarda baktığımız Mesih’e dönme örneğinde Selaniklileri, “O’nun ölümden dirilttiği ve bizleri gelecek gazaptan kurtaran Oğlu İsa’nın göklerden gelişini bekle[yen]” insanlar olarak tanıtmıştır (1.Se. 1:10). Dikkat ederseniz, Pavlus bu ayette Müjde’yi özetler: Ölümden dirildikten sonra İsa bizi gelecek olan gazaptan kurtarmayı vaat etmektedir. Cevap olarak, Selaniklilerin yaptığı şey İsa’nın göklerden gelmesini “beklemek”tir. İnanmanın ne anlama geldiğini tarif etmenin belki de bundan daha iyi bir yolu yoktur: İsa’nın göklerden gelişini *beklemek*.

İMAN NE DEĞİLDİR?

İman ya da inanç, zihnen bir fikirler kümesini kabul etmekten daha fazlasıdır. Evet, Müjde’nin gerçeğini zihnen kabul etmeyi kapsar. Ancak Yakup, cinlerin bile Tanrı hakkındaki gerçeğe inandıkları ve titredikleri uyarısında bulunmaktadır (Yak. 2:19).

İman belirli sihirli sözcükleri tekrar etmek değildir. Evet, “İsa’nın Rab olduğunu ağzınla açıkça söyler ve Tanrı’nın O’nu ölümden dirilttiğine yürekten iman edersen, kurtulacaksın” der Pavlus ve bunu yapmak zorundayız (Rom. 10:9). Ancak

bu sihirli bir tekrar değildir. Sözcükleri söylemek ve hemen kurtulmak diye bir şey yoktur. Maalesef, müjdecî akım içerisindeki Hristiyanlar insanlardan, “İsa Mesih, ben bir günahkârım; lütfen günahlarımı bağışla” sözcüklerini tekrar etmelerini istemekte ve sonra da onlara kurtuluşlarına dair güvence vermektedirler; sanki bu sözcüklerde içsel bir güç varmış gibi. Roma Katolikleri doğru kişinin doğru sözcükleri söylemesinin şarabı kana çevirdiğini ya da vaftiz suyunun bir bebeği yeniden doğdurduğunu öğretmektedirler. Ve Müslümanlar tanıklar önünde üç kez Arapça olarak, “Allah’tan başka ilah yoktur ve Muhammed O’nun peygamberidir” demenin sizi bir Müslüman yaptığını öğretmektedirler. Ancak bir sözcükler dizisi nasıl putlara tapınan bir yüreği Tanrı’ya tapınan bir yüreğe dönüştürebilir?

İman, ruhsal (spiritüel) olmak, bir inanç topluluğuna ait olmak ya da ruhsal rehberlik aramak değildir. Bu şeyleri içerebilir. Ancak günümüzde birçok insan kendisini ruhsal görmekte ya da bir yolculukta olduğunu iddia etmektedir ancak kendisini İsa Mesih’te açıklamış olan Tanrı’ya dair hiçbir bilgileri yoktur.

İMAN NEDİR?

Hristiyan iman, Tanrı’nın Müjde’deki vaatlerini yerine getireceğine tüm yürekle güvenmektir. Selanikliler bir kart imzalamadılar ya da bir duayı tekrar etmediler. İsa’yı beklemeye başladılar ve bu da yaşamlarında kendisini gösterdi. Aralarındaki Yahudiler aklanma için Musa’ya ve Yasa’ya bel bağlamayı bıraktılar. Grekler putlarına bel bağlamayı bı-

raktılar. Hepsi kendi mal varlıklarına bel bağlamayı bıraktı. Bunun yerine, Tanrı'nın Müjde vaatlerine bel bağlamaya başladılar. Yargı ve mahkûmiyet artık onları beklemiyordu; onları bekleyen şey Tanrı'yla sonsuz yaşamdı. Dolayısıyla farklı bir şekilde yaşamaya başladılar. Bunu herkes görebiliyordu. İman onların yaşamını değiştirdi çünkü iman sadece duayla Tanrı'nın vaatlerini tekrar etmez, ayrıca o vaatlere *yaslanır*.

Yakın zamanda çocuklarımdan biri epeyce hasta oldu. Hastalığın onu bir süre ciddi bir şekilde afallatacağını, hatta ona hezeyan geçirteceğini öncesinden biliyorduk. Bu nedenle oğlum hâlâ bilinçliyken, onun gözlerinin içine baktım ve şöyle dedim: “Ne olursa olsun, iki şeyi hatırla: Seni seviyorum ve bana güvenebilirsin.” Hezeyan baş gösterdiğinde, oğlum etrafında ne olup bittiğini anlamlandıramıyordu. Ama bana bakıyordu ve ben de tekrar ediyordum: “Seni seviyorum. Bana güvenebilirsin.” Bu vaatlere yaslanabileceğini biliyordu.

İman budur. Tanrı'ya, O'nun karakterine ve sevgisine güvenir ve yalnızca ve yalnızca Müjde'nin vaatlerine yaslanır. Yakup bu nedenle eylemsiz imanın ölü olduğunu söyler (Yak. 2:17). Gerçek iman yaslanır, bel bağlar, izler ve eylemde bulunur.

NASIL BİR İMAN ÖĞRETİYORUZ?

İmanı bu şekilde anlamak kilise yaşamı için ne anlama gelir? İlk olarak, ne öğrettiğimizi ve nasıl güvence sunduğu-

muza etkiler. Neye bel bağladığımızı etkiler. Ahlakçılık öğretmek bize iyi işlerimize bel bağlatır. Samimiyet öğretmek bize duygusal deneyime ve bir tekrardan adanma kültürüne bel bağlatır. Ruhsallık (spiritüellik) öğretmek bize varış noktasının umuduna değil, bir yolculuk gerçeğine bel bağlatır. “Kararcılık” çocuk yaz kampında ya da evli çiftlerin kampında ettiğimiz o duaya bel bağlamamıza sebep olur.

“İman yolunda olup olmadığınızı anlamak için kendinizi sınavıı yoklayın” der Pavlus (2.Ko. 13:5). Pavlus bize geçmişte verdiğimiz kararları ya da ruhsal hissedip hissetmediğimizi sınamamızı söylemez. Hristiyanları bugünkü yaşama bakmalarını söyler. Kurtaran iman Mesih’e tutunur ve bırakmaz. Ve tövbe gibi, iman da bir imanlının yaşamının her yerinde kanıtlar bırakır. Kiliseler olarak, Tanrı’nın lütfunun birbirimizin yaşamındaki mevcut kanıtlarına bakmalı ve bunları birbirimize göstermeliyiz.

NASIL BİR İMAN SUNUYORUZ?

İkinci olarak, Kutsal Kitap’a dayalı imanı anlamak bizim müjdelememizi etkiler. Eğer tövbe olmadan müjdeleme sahate imanlılar ortaya çıkarıyorsa, doğru bir iman anlayışı olmadan müjdeleme de aynısını yapar. İmanı zihnen kabul ya da bir sözel amentü olarak ele almak, Püritenlerin tabiriyle “şeklen ikrarcılar” yaratır. Bu insanlar Müjde’yi açıklayabilirler. Onu kabul ederler. Bir dua etmişlerdir. Dua ettikleri zaman duygusal olarak dokunaklı bir an yaşamış olabilirler. Ancak yaşamlarında, ilişkilerinde ve karakterlerinde görüldüğü üzere, İsa’yı tanımazlar ya da O’nun vaatlerine yaslan-

mazlar. Yuhanna'nın dediği gibi, “ ‘Tanrı’yı seviyorum’ deyip de kardeşinden nefret eden yalancıdır. Çünkü gördüğü kardeşini sevmeyen, görmediği Tanrı’yı sevemez” (1.Yu. 4:20).

İkinci Büyük Uyanış’tan bu yana, müjdeci akım içerisindeki Hristiyanlar Mesih’e dönmeyi bir karar olarak gördüler. Kaldır elini! Öne çık! Kürsüye doğru gel! Mesih’e dönmeyi bir karara çevirmenin meyvesi nedir? Yaşamları dünyanın yaşamından hiçbir şekilde farklı olmayan ancak Hristiyan olduklarını iddia eden insanlarla dolu kiliseler. Benzer boşanma oranları. Coşmuş materyalizm. Yüksek pornografi kullanımı. Nadiren katılım gösteren ya da hiç göstermeyen kilise “üyeleri.” Sorun kiliselerimizde hâlâ günah işleyen Hristiyanların olması değildir. Elbette günah işliyoruz. Sorun kiliselerimizde Hristiyan olmayan “Hristiyanlar”ın olmasıdır. Ancak onlara güvence verdik ve kimsenin bunu sorgulamasına izin vermemelerini söyledik.

Utanmamız gereken yerde, bu “kararlar”la övünüyoruz ve müjdeleme hizmetlerimizi bir başarı sayıyoruz. Ancak bir yıllık zaman zarfında nerede o “iman etmiş” kişilerin büyük çoğunluğu? Korkarım ki, heyecanlandık çünkü onları *bizim* iman ettirdiklerimiz olarak gördük. Burada insanın aklına Charles Spurgeon’ın Pastör Roland Hill hakkındaki hikâyesi geliyor. Sarhoş bir adam günün birinde Pastör Hill’e yanaşır ve şöyle der: “Hey, Bay Hill. Ben sizin iman ettirdiklerinizden biriyim.” Hill cevap verir: “Benim iman ettirdiklerimden biri olmalısın. Zira kesinlikle Rab’bin iman ettirdiklerinden biri değilsin!”²

Ofisler, okullar ve oyun alanları *bizim* iman ettirdiklerimizle dolu olduğunda, dünya cevap verir: “Eğer bir Hristiyan buysa, benim İsa’yla uğraşmama ne gerek var ki?”

Kararlar kolaylıkla biçilebilir, manipüle edilebilir ve toplanabilir. Ama İsa bize gitmemizi ve Mesih öğrencileri yetiştirmemizi söyledi. Kararlar değil, iman etmişler değil, ancak öğrenciler; yani, zorluklara katlanan, çarmihını yüklenen ve İsa’yı izleyen ömürlük takipçiler.

NASIL BİR İMAN MODELİ ORTAYA KOYUYORUZ?

Son olarak, Kutsal Kitap’a dayalı imanı anlamak kilise üyeliğini etkiler.

Bir Mesih öğrencisi olmanın standardını İsa’nın belirlediği standardın üstüne çıkarmamalıyız. Ancak onu daha aşağı da çekmemeliyiz. İsa insanları Müjde’ye nasıl cevap vermeye çağırdı? “Tövbe edin, Müjde’ye inanın!” (Mar. 1:14-15). Ve ilk öğrencilerin yaptıkları tam olarak buydu. Önceki yaşamlarını bırakıp tövbe ve imanla İsa’yı izlediler.

O hâlde elçiler insanları Müjde’ye nasıl cevap vermeye çağırdı? Pentikost Günü’nde Petrus, Yeruşalim’deki kalabalıklara şöyle vaaz etti: “Tövbe edin, her biriniz İsa Mesih’in adıyla vaftiz olsun. Böylece günahlarınız bağışlanacak ve Kutsal Ruh armağanını alacaksınız” (Elç. 2:38).

İfadedeki değişimi fark ettiniz mi? “Tövbe edin ve inanın” ifadesi, “Tövbe edin ve vaftiz olun” ifadesine dönüştü. Petrus vaftizin kurtardığını söylemiyordu. İmanın kendini gösterme yolunun vaftiz olduğunu söylüyordu. İman toplum önünde böyle cevap verir ve bir bakıma böyle “imzasını atar.”

Bir dakika geri gidelim. Matta 16. ve 18. bölümde İsa, Göklerin Krallığı'nın anahtarlarının yetkisini yerel kiliselere aktarır ki, yerel kiliseler hem gerçek Müjde ikrarlarını hem de gerçek Müjde ikrarcılarını resmî olarak onaylasınlar. Sonrasında Matta 26. ve 28. bölümde İsa, Rab'bin Sofrası'nı ve vaf-tizi tesis eder ki bu da, kiliselerin o anahtarları kullanma ve Müjde ikrarcılarına güvence bahşetme şeklidir. Vaftiz, diğer insanların sizin iman ikrarınızı kabul ettiklerine ilişkin toplum önündeki güvencenin ilk sözüdür. Bu nedenle bir kilise sizi Baba, Oğul ve Ruh'un "adı" içerisine vaftiz eder (28:19). "İşte takımın forması!" Sonrasında Rab'bin Sofrası o güvenceyi devamlı bir şekilde sunar. "Ekmek bir olduğu gibi, biz de çok olduğumuz hâlde bir bedenziz. Çünkü hepimiz bir ekmeği paylaşıyoruz" (1.Ko. 10:17). Tek ekmeğe paydaş olmak beden kim olduğunu onaylar ve açığa çıkarır. Ayrıca bir kilise bir kişinin iman ikrarına yönelik onayını kilise disiplini ya da aforoz aracılığıyla kaldırabilir ki bu da, kişiyi Rab'bin Sofrası'dan ve kiliseye üyelikten çıkarır.

Bir başka deyişle, İsa ardında kendi kendini onaylayan ve bir kerelik kararlar veren bir kalabalık bırakmadı. Vaftiz etme ve Rab'bin Sofrası'nı verme yetkisine sahip olan bir kilise bıraktı ve bu da "kilise üyeliği" dediğimiz şeyi bıraktığının söylemenin bir başka yoludur. Kilise üyeliği, Kutsal Kitap'taki özülle, birbirimizin iman ikrarını ve Mesih öğrenciliğini onaylayıp denetlememizdir ve bunu da vaftiz ve Sofra aracılığıyla yaparız.

Dolayısıyla insanları vaftiz ettiğimizde, bir norm olarak, onları sonrasında kilisemizde üyeliğe almamız gerekir. Bir

başka deyişle, vaftizi ve Rab'bin Sofrası'nı bir arada tutmak norm olmalıdır. Biri eve giren ön kapıdır. Diğeriyse devam eden aile sofrasıdır. Bunları bir arada tutarak, bir kerelik verilen kararları onaylamaktan daha fazlasını yaparsınız; bu şekilde dönüşüme uğramış ve sürekli olarak tövbe sergileyen yaşamları onaylarız. Bu şekilde toplu olarak ettiğimiz ikrarların doğruluğundan emin oluruz ve sahte imanlılara ve sözde Hristiyanlığa karşı savaşıyoruz.

Elbette istisnalar olacaktır. Diğer kiliselerden insanlar ziyarete gelebilir ve Sofra'da size katılabilirler ancak burada elbette Müjde'yi benimseyip duyuran bir başka kilisenin bu insanların iman ikrarlarını onayladıkları ve üye olarak kabul ettikleri varsayılmaktadır. Sonuçta kiliseniz dünyadaki tek kilise değildir. Ve bazen birini vaftiz edebiliriz ve sonrasında bu kişi bir başka şehre ya da ülkeye giderken ona hemen elveda demek zorunda kalabiliriz. Ancak bu istisnalar bizim normal uygulamamızı tanımlamamalıdır.

Buradaki büyük resim şudur: İsa'nın ölümüyle ve dirilişiyle özdeşleşen bir iman, İsa'nın halkıyla özdeşleşen bir imandan ayrılamaz. Gordon Smith'in ifade ettiği gibi, "Mesih'e dönme sadece Mesih'e dönmekten ibaret değildir; aynı zamanda Hristiyan topluluğuna giriş eylemidir. Hristiyan imanını belirgin biçimde *sosyaldir*."³ Dolayısıyla gerçek iman kendisini Tanrı'yla birleştirdiği gibi, bir yerel kiliseyle de birleştirir. Petrus insanlara tövbe etmeyi ve vaftiz olmayı buyurduktan sonra, şunu okuruz: "Onun sözünü benimseyenler vaftiz oldu. O gün yaklaşık üç bin kişi topluluğa katıldı" (Elç. 2:41). Neye katıldılar? Yeruşalim'deki kiliseye.

GÜVENCE VERMEK

Kutsal Kitap'a dayalı bir tövbe ve iman anlayışı, kiliselerin kararlar değil, öğrenciler yetiştirmeye çağrıldıkları anlamına gelir. Sorun şudur ki, insandan korkan ve kendi kendine yetmeye çalışan yüreklerimiz her zaman insanlara hızlıca güvence verme ayartısını yaşayacaktır. Ancak güvenceyi nasıl dağıttığımız konusunda daha düşünceli olmak zorundayız.

Bir keresinde büyük bir müjdeleme seferine yardım etme fırsatım olmuştu. Eğitimimizde, insanlara onlara verdiğimiz kartta yazılı olan duayı ederlerse, yeniden doğduklarından ve sonsuzluğu Tanrı'yla geçireceklerinden emin olabileceklerini ve bu gerçekten asla şüphe duymamalarını söylememiz öğretildi. Bu stratejiye dair endişem iki yönlü. İlk olarak, insanları güvencelerini o gün verdikleri kararda ve ettikleri duada bulmaya teşvik ediyordu. Ancak Kutsal Kitap bize geriye dönüp bir zamanlar verdiğimiz bir karara bakmamızı öğretmiyor. Bize iman yolunda olup olmadığımızı görmek için bugünkü yaşamlarımızı sınamamızı söylüyor (2.Ko. 13:5). Devam eden tövbe ve iman var mı? John Piper'ın tabirinden faydalanacak olursak, yaşadığımızı doğum sertifikam var diye bilmiyorum. Yaşadığımızı biliyorum çünkü nefes alıyorum.⁴

İkinci olarak, güvence sözü bir kilise tarafından, vaftiz ve kilise üyeliği aracılığıyla verilmelidir. İsa bunu böyle tesis etmiştir. Müjdelemeye yönelik seferler yapalım ama aynı zamanda insanları hemen kiliselere yönlendirelim. Bir kilisenin yaşamında, güvence sözü sizi tanıyan ve sonrasında zaman içerisinde sizinle birlikte yürüyecek insanlardan

gelir. Kiliseler hata yapmıyor değildir. Ancak ruhsal törenler (vaftiz ve Rab'bin Sofrası) aracılığıyla verilen o güvence sözü, yaşamı birlikte sürdüren bir toplulukla bağlı olmalıdır.

Muhakkak, kiliseler yüreğin içini göremezler. Ama İsa bizim dışarıda olan, gözlemlenen yaşama bakarak değerlendirmelerde bulunabilme yetimizi tekrar tekrar onaylamıştır:

- “Onları meyvelerinden tanıyacaksınız... Her iyi ağaç iyi meyve verir, kötü ağaç ise kötü meyve verir.” (Mat. 7:16-17)
- “İyi insan içindeki iyilik hazinesinden iyilik, kötü insan içindeki kötülük hazinesinden kötülük çıkarır.” (Mat. 12:35)
- “Çünkü kötü düşünceler, cinayet, zina, fuhuş, hırsızlık, yalan yere tanıklık ve iftira hep yürekte kaynaqlanır.” (Mat. 15:19)

Bir ağacın köklerini o ağaca bakarak göremeyiz. Ancak elma veya portakal verip vermediğini görebiliriz. Gururun bir yüreğe ne derece hâkim olduğunu ya da şehvetin arzuları ne derece ele geçirdiğini gözlemleyemeyiz. Ya da açgözlülüğün iradeyi ne derece yönettiğini gözlemleyemeyiz. Ancak bir adamın kendi çocuklarına nasıl davrandığını ve karısını nasıl sevdiğini görebiliriz. Birisinin hırsızlık ya da yolsuzluk yapıp yapmadığını bilebiliriz. Bunlar görünmez bir yüreğin görünür meyvesidir.

İman ikrarlarını duymak, bu tür meyveleri değerlendirmek ve tövbekârlara güvence sunmak kilisenin işidir. Evet, kilise günahkârlar topluluğudur. Ancak kilise belirli bir türdeki günahkârların topluluğudur. Kilise tövbekâr günahkârların topluluğudur.

MESİH'E DÖNME

Bunun bir diğ er adı da * ğrencilerdir*.

İYİLEŞMİŞ DEĞİL, KUTSAL

Hristiyan Yaşamı Açısından Sonuçlar

Phil Donahue'nin işine başlamasından bir yıl önce doğdum ve çocukluğumun arka planında onun televizyon programıyla büyüdüm. Donahue, eğer onu tanıımıyorsanız, ilk Oprah'ydı. Oprah'nın kendisi şunu demiştir: "Eğer Phil Donahue şovu olmasaydı, Oprah Winfrey şovu olmazdı."¹ O bir öncüydü. Ancak bundan daha fazlasıydı. Donahue, Oprah, Dr. Phil ve diğerleri kültürümüzle ilgili bir şeyi anlamışlardı. Amerikan milleti olarak ahlaki bir dünya görüşünden, terapötik bir dünya görüşüne doğru hareket ediyorduk ve bu şovlar bu gerçeği yansıttılar ve önayak oldular.

Terapötik tutum, bireyler olarak en büyük ihtiyacımızın kendimizi sevmeyi ve kabul etmeyi, kendi bedenimizde rahat olmayı öğrenmek olduğu yönündeki kanaattir. Başkalarından onay aradığımızda, her türlü kişisel ve sosyal hastalıklar baş gösterir: yeme bozuklukları, ilişki bağımlılıkları, uyuşturucu kullanımı, istismar edici evlilikler... liste son-

suzdur. Ancak tüm bunlar nihayetinde yalnızca bizim kendimize sunabileceğimiz şeyi bulma yolundaki hayalperest bir arayıştır ve o şey de kendimizi koşulsuz kabuldür.

Donahue'nin şovu ve benzeri şovlar burada devreye girdi. Donahue, şovundaki konukları normalde sapkın olarak değerlendirilecek davranışları itiraf etmeye çağırıyordu. Ancak bu açık hava itiraflarının amacı bağışlanma ve beraat değildi. Amaç şovdaki konuğun kendisini ve genellikle de stüdyodaki seyircinin oradaki konuğu kabul etmesini sağlamaktı. Bir konuğun kendini herkesin önünde “ifşa” edişi, radikal öz kabul sergiliyordu. Ancak bu grup terapisi seansları televizyon stüdyolarını aşarak izleyen herkesin oturma odasına taşındı. Eğer televizyonda benden daha sapkın olan o kişi kendisini olduğu gibi kabul edebiliyorsa, o zaman ben de yapabilirim. Donahue ve Oprah şovlarında gösterilen uç örnekler bize utancı ve suçluluğu üzerimizden atma ve sonunda kendimizi sevmeye başlama izni verdi.

Parçalanmış, canı yanan birey için iyileşme, onu diğer insanların standartlarından özgür kılarak sağlanır ki, kendisini olduğu gibi kabul edebilsin. Sadece bu da değil, terapötik zihniyet ayrıca bize diğerlerini de oldukları gibi kabul etmeyi öğretir. Terapötik iyileşme mutlu, iyi uyum gösteren insanlara yol açar ve bu insanlar da, “Ben iyiyim. Sen iyisin” diyebilen insanlardır.

Şimdi, 1960'lardan bu yana Hristiyanlar bu mesajın İsa'yı dışarıda bıraktığını fark ettiler. Yalnızca kendimizi kabul etmeye ihtiyacımız yok. Tanrı'nın bizi kabul etmesine ihtiyacımız var. Ve Müjde'nin iyi haberi Tanrı'nın bizi yalnızca kabul

etmesi ve “İyisin” demesi değil, ayrıca bizi koşulsuz olarak sevmesidir diye düşünüyoruz. Resmi değiştirecek olursak, terapötik kültür yüreklerimizin yalnızca bizim doldurabileceğimiz boş kovalar olduğunu söyleyebilir. Ancak Hristiyan olarak bunu yapamayacağımızı biliriz. Yalnızca İsa bizim boş kovalarımızı kendi tükenmez sevgisiyle doldurabilir. Günümüzde birçok Hristiyan için, Hristiyanlığın iyi haberi budur. İsa bizim yüreklerimizdeki boşluğu doldurur. O bizim parçalanmışlığımıza iyileşme getirir.

GERÇEK İYİLEŞME KUTSAL KILINMAKTIR

Kitabın ilk üç bölümünde, Mesih’e dönmenin öncelikle ve temelde Tanrı’nın bizdeki işi olduğunu ancak bizim de bir role ve sorumluluğa sahip olduğumuzu ileri sürdüm. Sadece bir karara değil, tövbe ve iman aracılığıyla yüreklerimizin tapınmada tamamen yeni bir oryantasyonuna ihtiyacımız vardır. Kitabın geri kalanında, Mesih’e dönmenin bizim bireysel yaşamlarımız, kiliselerimiz ve müjdelememiz açısından ortaya koyduğu sonuçları irdeleyeceğim. Eğer Mesih’e dönme bizim Tanrı’nın her şeye egemen, kurtaran işi aracılığıyla yeni kılındığımız anlamına geliyorsa, bu nasıl bir fark yaratmalıdır?

Öncelikle, bu bizim terapötik olarak iyileştirilmediğimiz anlamına gelir. Bundan ziyade, aslında kutsal hâle geliriz.

Şimdi iyileşme tabirini kenara koymadan önce, hızlıca şunu söyleyeyim: İyileşme Kutsal Kitap’ta kurtuluş için kullanılan bir resimdir. Yeşaya şöyle demiştir: “O’nun yaralarıy-

la şifa bulduk” (Yşa. 53:5). Ve İsa hastaları iyileştirmeye geldi ki bu da daha büyük bir şeyin fiziksel bir resmidir. Ama Kutsal Kitap’ın iyileşmeyle kastettiği şey, bizim modern, terapötik kültürümüzün kastettiği şeyden farklıdır. Kutsal Kitap’ta hastalık günahın ve lanetin bir sonucudur. Ayrıca bizim kutsallıktan uzak doğamızın ve Tanrı’yı hoşnut etmedeki acizliğimizin bir resmidir. İyileşmek demek, o hâlde, bizim kendimizle barışık olmamızla alakalı değildir. Suçluluğumuzun ve utancımızın ve nihayetinde de lanetin kaldırılmasıyla ve Tanrı’yla tekrardan doğru bir ilişkiye kavuşturulmakla ilgilidir. Bir başka deyişle, Kutsal Yazılar’da iyileşmek, kutsal kılınmaktır.

Hristiyanların kutsal olmaları ne anlama gelir? Hristiyanların diğer insanlardan daha iyi oldukları anlamına gelmez. “Senden nasıl daha kutsalım ama” tarzında bir tutum takınabileceğimiz anlamına gelmez. Bizim kurallara uyan kişiler olduğumuz anlamına gelmez; kurallar ister tutucu sağdan, ister yenilikçi soldan geliyor olsun. Bunlardan ziyade, bir Hristiyan kutsaldır çünkü o (1) ayrılmıştır; (2) yeni bir efendiye verilmiştir; ve (3) yeni bir sevgiye sahip olmuştur.

KUTSAL OLMAK AYRILMIŞ OLMAKTIR

Kutsal olmak ayrılmış olmaktır.

Pavlus bu noktayı ortaya koymak için, Koloselilere olan mektubunda çoğumuzun pek alışık olmadığı bir tasvir kullanır. Pavlus şöyle yazar:

Mesih'in gerçekleştirdiği sünnet sayesinde bedeninin benliğinden soyunarak elle yapılmayan sünnetle O'nunda sünnet edildiniz. Vaftizde O'nunla birlikte gömüldünüz, O'nu ölümden dirilten Tanrı'nın gücüne iman ederek O'nunla birlikte dirildiniz. Sizler suçlarınız ve benliğinizin sünnetsizliği yüzünden ölüyken, Tanrı sizi Mesih'le birlikte yaşama kavuşturdu. Bütün suçlarımızı O bağışladı. Kurallarıyla bize karşı ve aleyhimize olan yazılı antlaşmayı sildi, onu çarmıha çakarak ortadan kaldırdı. (Kol. 2:11-14)

Pavlus Mesih'e dönmemizi tarif etmek için sünneti kullanır: Günahlarımızın içerisinde ölüydük. Ama Tanrı bizi iman aracılığıyla yaşama kavuşturdu. Burada es geçmesi kolay olan şey, sünnet tasviridir. Çoğumuz bu tıbbi süreci biliyoruzdur. İsraililerin bunu icra ettiklerini muhtemelen biliyoruzdur. Ancak çoğumuzun Mesih'e dönmeyi sünnet derisinin alınması tasviriyle düşünüyor olduğundan şüpheliyim.

Pavlus öyle düşündü. Ve nedeni de şöyledir:

Eski Antlaşma'da Tanrı, İbrahim'i ve soyunu bir antlaşma aracılığıyla kendisiyle özel bir ilişki için ayırdı. Ayrıca onlara bu antlaşmanın bir işaretini verdi: sünnet (Yar. 17:11). Sünnet İbrahim'i ve soyunu kutsal –Tanrı'nın kullanımı için ve Tanrı'nın kutsaması altında– olarak işaretleyip ayırıyordu. Sünnetsiz kalmak antlaşma ilişkisinden kopmak demekti (Yar. 17:14).

MESİH'E DÖNME

Koloselilere yazdığı mektupta Pavlus sünnet tasvirini alır ve kiliseye uygular. Elbette burada neşterle bir parça deriyi kesmekten bahsetmemektedir. Bir benzetme kurmaktadır. İbrahim'in soyu nasıl Tanrı tarafından kutsal olarak ayrıldıysa, Mesih'le birleşen herkes de aynı şekilde Mesih tarafından ayrılır ya da takdis edilir.

Takdis – ayrı kılınmak için kullanılan bir diğer kelimedir ve yalnızca gerçekten ruhsal olan Hristiyanları tarif etmek için kullanılan bir şey değildir. Gerçekten kutsal olanlar ve de diğerlerimiz olmak üzere iki sınıf Hristiyan yoktur. Tüm Hristiyanlar kutsaldırlar. Hepimiz Mesih'te sünnet ve takdis edildik.

Ayrılmak nasıl olur? Eski Antlaşma'daki İsrail için, başlangıç sünnetti. Ayrıca diğer herkesinkilerden farklı olan giysiler giyiyordunuz; farklı yiyecekler yiyordunuz; tarlalarınızı farklı şekilde düzenliyordunuz; evinizin duvarlarına farklı dekorlar asıyordunuz. Hatta, saç tıraşınız dahi farklıydı. Düşünsenize, berbere gidiyorsunuz ve kutsallık kesimini istiyorsunuz! Bir başka deyişle, Tanrı bir İsraili'nin ayrı olmasını istiyordu. Bu ayrı olma durumu sekizinci gün sünnetle başlıyordu ve İsraili'nin yaşamının geri kalanı boyunca her yerde, herkesin görmesi için sergileniyordu.

Yeni Antlaşma'daki Hristiyan için, bizim ayrı olma durumumuz esasen fiziksel değildir ama yaşamımızın geri kalanı boyunca her yerde, herkesin görmesi için artan ölçüde görünür olmalıdır. İnsanlar yaşam şeklimizde kutsallığımızı görmelidirler. Pavlus Koloseliler 2. bölümdeki Müjde'den ve ruhsal sünnetimizden, Koloseliler 3. bölümde nasıl yaşamamız gerektiğine geçiş yapar:

Mesih’le birlikte dirildiğinize göre, gökteki değerlerin ardından gidin... Yeryüzündeki değil, gökteki değerleri düşünün...

Bedenin dünyasal eğilimlerini –fuhşu, pislği, şehveti, kötü arzuları ve putperestlikle eş olan açgözlülüğü– öldürün... eksiksiz bilgiye erişmek için Yaratıcısı’na benzer olmak üzere yenilenen yeni yaradılışı giyin[in]...

Öyleyse, Tanrı’nın kutsal ve sevgili seçilmişleri olarak yürekten sevecenliği, iyiliği, alçakgönüllülüğü, sabrı, yumuşaklığı giyinin... sevgiyi giyinin. (Kol. 3:1-2, 5, 10, 12, 14)

Pavlus’un burada bizim ne giydiğimizle *gerçekten* ilgilendiğini söyleyebiliriz diye düşünüyorum. Eski yaşam yolumuzu üzerimizden çıkarıp atmalı ve Mesih’in yolunu giyinmeliyiz. Pavlus burada ahlakçılığa kaymıyor, “İyi yaşamlar yaşayın ki, Tanrı sizi kabul etsin” demiyor. Mesih’e dönmemizin, ruhsal sünnetimizin sonuçlarını çıkarıyor.

Mesih’teki yeni bir yaratığı, sokakta yanınızdan geçerken ya da yan eve taşınırken kutsallığın bu görünür işaretleri yoluyla fark edersiniz. Mesele kişinin özel giysileri ya da ilginç beslenme alışkanlığı değildir. Mesele yaşamının karakteridir. Ve bir Hristiyan, nihayetinde kendisini sevmeyi öğrenmiş olduğu için bu şekilde yaşamaz; Tanrı onun doğasını değiştirmiş olduğu için ve onun doğasını değiştirerek, onu kendisine ayırdığı için böyle yaşar. Hristiyanları Tanrı kutsal kılar.

Öyleyse bir dünya kültürünün terapi ya da iyileşme versiyonuyla Kutsal Kitap'a dayalı kutsallık arasındaki fark nedir? Biri, "Sen iyisin" der; diğeryse, "Seçildin ve ayrıldın" der. Biri sorun olmadığı için bana kendimi sevmemi ve günahımı korumamı söyler; diğeryse nihai durağımın ve yeni benliğimin günahla özdeşleşmemesi gerektiğini ve günaha hayır dememi söyler. Biri beni kendimle ilgili iyi hissettirmeye çalışır; diğeryse yaşamımı Tanrı'ya yöneltir. Biri benim ve hislerim hakkındadır; diğeryse Tanrı ve yaşamımdaki işi hakkındadır.

Kiliselerimiz terapötik bir müjdeye kaydıklarında, Hristiyan yaşamını günaha karşı verilen bir savaş gibi görmek yerine, kabul hissine karşı verilen bir savaş gibi görürüz. Kutsallaştırılma ve imanda sona dek dayanma hakkındaki o eski ilahileri söylemeyi bırakırız ve bunların yerine, İsa'nın yakınlığını, kucaklayışını ve yumuşak dokunuşunu satan romantikleştirilmiş şarkı sözlerini söyleriz. Bir vaazda günaha karşı yapılan her tembihi yasacı, suçluluk duygusuyla itaate özendirici olarak görürüz. İlişkilerimizi tümüyle kabul temelinde tanımlarız. Hatta terapötik gereklilikle birlikte itaati bile yeni şekle sokarız. Örneğin, cinsel paklığın ya da zorlu bir evlilik içerisinde dayanmanın *benim* için nasıl iyi olduğunu mantıksal ya da duygusal olarak ayırt edemiyorsam, o hâlde bu buyrukların başkaları için iyi olduğunu ancak Tanrı'nın benim mutsuz ya da tatminsiz olmamı istemediğini söyleyebilirim. Teolojik tabirle ifade edecek olursak, terapötik müjde bize Müjde'nin bildirdiklerini sevmeyi, ancak Müjde'nin buyurduklarını göz ardı etmeyi ve hem bildirileri

hem de buyrukları benim kendi mutluluk merceğim aracılığıyla okumayı öğretir.

Kutsallık sadece kurallara uymak ya da ahlakı dışsal olarak sürdürmek değildir. Yeni bir doğanın özgürlüğüdür.

Evet, benlik her birimizde ruha karşı savaş içerisindedir (1.Pe. 2:11) ve bu savaş Rab bizi eve çağırana dek sürecektir. Yine de, eğer yeni doğaya sahipseniz, bu doğaya göre yaşamak külfetli değildir. Külfetli olan şey, sahip olmadığınız bir doğaya göre yaşamaktır. Hatta, külfetli olmaktan da kötüdür. İmkânsızdır. Ayrı kılınmış gibi yaşamıyor olmanızın sebebi ayrı kılınmamış olmanız olabilir mi? Son dönemde kutsallık hakkında yazan bir yazarın saptadığı üzere,

Bazı anketörler ve bilirkişiler kilisenin dünyasallığına bakıyorlar ve yeniden doğmanın insanların yaşayışında hiçbir fark ortaya koymadığı sonucunu çıkarıyorlar. Bizim tam tersi sonuca varmamız gerekir: yani, kiliseye giden birçok kişi gerçekten yeniden doğmuş değildir.²

KUTSAL OLMAK YENİ BİR EFENDİYE AYRILMAKTIR

Kutsallık neden önemlidir ki?

Geçenlerde kiliseme katılan bir adam bana bu soruyu sordu. Bu adam İsa'yı seviyor ve kutsal bir yaşam sürüyor gibi görünüyor. Ancak yasacı bir arka plandan geliyor ve kurtuluşun yalnızca lütuf sayesinde olmasının özgürlüğünü yeni keşfetmiş biri olarak, Müjde'yi küçümsüyormuş gibi olacağı

için kutsallıktan ve itaatten bahsedilsin istemiyordu. Onun yaklaşımı, Tanrı'nın lütfunun onun yaşamında sorunları yoluna koyacağına güvenmekti.

Kutsallık önemlidir çünkü “ayrı kılınmış” olmak demek yeni bir efendiye ayrılmış olmak demektir. Romalılar 6. bölümün derslerinden biri budur.

Pavlus bu bölümü, bahsettiğim adamın sorusunun daha ilıman bir versiyonuyla açar: “Öyleyse ne diyelim? Lütuf çoğalsın diye günah işlemeye devam mı edelim?” (1. ayet). Eğer Mesih'in yapmış oldukları sayesinde Tanrı tarafından tümüyle affedilmiş ve kabul edilmişsek, neden günah işlemeye devam etmeyelim ki?

Pavlus cevabına bizi vaftizimize yönlendirerek başlar: Mesih'le vaftizimizde gömüldük ve O'nunla mezardan dirildik (2-5. ayetler). Sonrasında bunun ne anlama geldiğini açıklar. Daha önceden, doğamız bize hükmettiğinden ve doğamız da günahla yozlaşmış olduğundan ötürü, “günaha köle”ydik (6. ayet). Dolayısıyla, efendimiz günahı.

Ama şimdi eski benliğimiz öldü. Tanrı bize Mesih'te yeni yaşam, bir bedel karşılığı satın alınan bir yaşam verdi. Bunun anlamı şudur: Artık yeni bir efendiye sahibiz ve yaşamlarımız O'nun belirlediği modeli izler.

Yeryüzündeki yaşamında İsa günaha değil, Tanrı'ya kuluk etti. Bizim uğrumuza, günaha öldü ve Tanrı'ya yaşıyor (10. ayet). Mesih'in ölümü ve dirilişi içerisine vaftiz sayesinde O'nunla bir olmamız aracılığıyla, bağlılıklarımız yeni bir efendiye geçti. Eskiden bedenlerimizi “haksızlığa araç ede-

rek” günaha sunardık. Ama şimdi, “ölümden dirilen” insanlar olarak, yaşamlarımızı “doğruluk araçları” olarak Tanrı’ya sunuyoruz (13. ayet).

Dolayısıyla kutsallık önemlidir çünkü efendimizin kim olduğunu açığa çıkarır. Hristiyanlar farklı telden çalarlar. Farklı buyruklara cevap veririz. Ve dünya fark eder. İlk başta bize hakaret olsun diye “Hristiyanlar” –yani Mesihçikler– dediler. Ancak bu bizim büyük mutlulukla alacağımız bir isimdi çünkü bu isim bizim bağlılıklarımızın nerede olduğunu gösterir. Bu farklı bağlılıklar Hristiyanların neden her zaman zulümle yüzleştiklerini açıklar. Etrafımızda herkesinkilerle aynı amaçların peşinden gitmeyiz ya da aynı talimatları izlemeyiz. Yaşamlarımız bu dünyayı onaylamaz, onunla ters düşer. Ve dünya kendisiyle ters düşülmesini asla nezaketle karşılamamıştır.

Tekrardan sormak gerekirse, terapötik müjdeyle Kutsal Kitap’ın Müjdesi arasındaki fark nedir? Terapötik müjdede İsa bizim yüreğimizdeki boşluğu doldurmak için gelmiştir. Kutsal Kitap’ın Müjdesi’nde İsa bizim yaşamımız üzerinde rabliğini kurmak için gelmiştir.

Terapötik müjde İsa’nın Rab olduğunu inkâr etmez. Sadece göz ardı eder. Ancak sonuç aynıdır çünkü yüreğimin sevgiye ve kabule yönelik egemen ihtiyacı meydan okunmadan kalır. İsa’nın Rab olduğunu ikrar edebilirim ama O’nun rabliği asla beni acılara ya da zulme götürmeyecektir. Beni asla, özellikle de başka Hristiyanların düzeltmeleri aracılığıyla günahımla yüzleştirmeyecektir. Benden çocuklarımı saygı duyulması bir kariyer yerine O’nun hizmetine sunmamı

MESİH'E DÖNME

asla istemeyecektir. Rab ben olarak kalırım ve güvende olduğumu ve sevdiğimi hissetme ihtiyacım da benim egemen prensibim olarak kalır.

Bağlılık kendisini gösterir. İsa lafını esirgemedi şöyle demiştir: “Hiç kimse iki efendiye kulluk edemez. Ya birinden nefret edip öbürünü sever, ya da birine bağlanıp öbürünü hor görür. Siz hem Tanrı’ya, hem de paraya kulluk edemezsiniz” (Mat. 6:24).

Eğer bir Hristiyan’sanız, Mesih’e olan bağlılığınız parayı, zamanınızı, bedeninizi, kariyerlerinizi, evinizi kullanma şeklinizle kendisini gösterecektir. Eşinizi ya da çocuklarınızı sevmek şeklinizle kendisini gösterecektir. Mesih’in kilisesine davranış şeklinizle kendisini gösterecektir.

Mesih’i izlemeyi bir günde öğrendiğimizi söylemiyorum. Ben gerçek anlamda çocukluğumda Mesih’e iman ettim. Ama büyüdükçe, başka şeyler bağlılığım için mücadele etti. Bu şeylerden birkaçına örnek olarak kızlar, akademik başarı ve tıp kariyeri sayılabilir. Üniversiteye gittiğim zaman, seçim yapmam gerektiğini biliyorum. Tanrı’ya beni üniversite birinci sınıfta sıkıca tuttuğu ve asla bırakmadığı için sonsuzlarca minnettarım. Şimdi, otuz yıl sonra, bu otuz yıl boyunca Mesih’e aralıksız, sarsılmaz bir adanmışlık sergilediğimi söylemek isterdim. Maalesef, başka efendilerin çekimini hissetmeye devam ettim. Tekrar tekrar Romalılar 6. bölümüne dönmem, iki yüzlülüğümden ötürü tövbe etmem ve Pavlus’un “kendimi günah karşısında ölü” ve “Tanrı karşısında diri” saymam yönündeki tembihine kulak vermem gerekti.

Yeni bir efendiye bağlılık, bir “oldu da bitti” eylemi değildir. Devamlı olarak sınanır ve devamlı olarak yenilenir. Orduya yazılmış ve kağıtları imzaladığı zaman bağlılık yemini etmiş bir asker nasıl yanından geçen her bir komutana verdiği selamla bağlılığını yeniliyorsa, Hristiyanlar için de öyledir. Vaftizimizde imzamızı attık ve Romalılar 6. bölüm bize vaftizimizin anlamını günbegün düşünmemizi söylüyor: Günaha ölüyüz ve Tanrı’ya diriyiz.

YENİ BİR SEVGİ

Son olarak, Hristiyanlar kutsaldırlar çünkü yeni bir sevgiye ayrılmışlardır.

Sevgili kardeşlerim, birbirimizi sevelim. Çünkü sevgi Tanrı’dandır. Seven herkes Tanrı’dan doğmuştur ve Tanrı’yı tanır. Sevmeyen kişi Tanrı’yı tanımaz. Çünkü Tanrı sevgidir. Tanrı biricik Oğlu aracılığıyla yaşayalım diye O’nu dünyaya gönderdi, böylece bizi sevdiğini gösterdi. Tanrı’yı biz sevmiş değildik, ama O bizi sevdi ve Oğlu’nu günahlarımızı bağışlatan kurban olarak dünyaya gönderdi. İşte sevgi budur. Sevgili kardeşlerim, Tanrı bizi bu kadar çok sevdiğine göre biz de birbirimizi sevmeye borçluyuz. Hiç kimse hiçbir zaman Tanrı’yı görmüş değildir. Ama birbirimizi seversek, Tanrı içimizde yaşar ve sevgisi içimizde yetkinleşmiş olur. (1.Yu. 4:7-12)

Yeniden doğmuş olduğunuzdan nasıl emin olabilirsiniz? Kimi sevdiğinize bakarak bunu anlayabilirsiniz. Düşmüş, günahlı varlıklar olmamız esasıyla, Tanrı ve komşularımız yerine, kendimizi severiz. Yüreklerimiz terapötik dünya görüşünün öğrettiği gibi sevgiyi yanlış yerlerde arayan pasif, muhtaç sevgi kovaları değildir. Yüreklerimiz yozlaşmış durumdadır. Tanrı yerine kendimizi severiz. Komşumuz yerine kendimi severiz. Sevgi arayışına girdiğimizde, Tanrı yerine insanların sevgisini tercih ederiz çünkü insanlar bizi günahımız içinde olduğumuz gibi onaylarlar. Tanrı bizi olduğumuz kişiye rağmen sevmeyi vaat ediyor olabilir ama bu yeterince iyi değildir.

Mesih aracılığıyla Tanrı'nın yaşamı içerisine döndürüldüğümüzde, takdis, sünnet ve vaftiz edildiğimizde, Tanrı "içimizde yaşar ve sevgisi içimizde yetkinleşmiş olur." Sevgimiz değişir. Tanrı bize Tanrı'yı ve başkalarını seven yeni bir doğa verir. Tanrı'nın sevgisi bizi değiştirir ve bunun kanıtı bizim kendi fedakâr sevgimizdedir.

İsa'nın bana olan sevgisini, parçalanmışlığıma yönelik terapötik bir çareye çevirmedeki sorunu görüyor musunuz? İsa'nın sevgisinin bizi hiç kimsenin yapamayacağı bir şekilde doldurduğu doğrudur. Ancak terapötik müjde sevgilerimin merkezine beni koyar ve ancak ve ancak sevgi depolarım doluyken başkalarını severim. Elçi Yuhanna sevginin aslında şu olduğunu söylüyor: Sevgi İsa'nın dolu, onaylanmış ve her yönden sağlıklı hissetmesi değil, günahımız için kendini boş kılması, acı çekmesi, parçalanması ve sonunda da Tanrı gazabının cezasına maruz kalmasıdır. Ve işte tam ora-

da o yerde Mesih bizi sonuna kadar sevdi. Mesih'le birlikte gömülmüş ve dirilmiş olanlar olarak Hristiyanlar da, Tanrı sevgisiyle dolup taşmadıklarında bile, Tanrı'yı ve komşularını sevmeye çağrılmaktadırlar.

Acıların ve zulmün ortasında, severiz. Tanrı uzaktaymış gibi hissettiğinde, Hristiyanlar severler. Bize karşı günah işlendiğinde, Hristiyanlar severler. Sevildiğimizi hissediyoruz diye sevmeyiz. Severiz çünkü sevilmişizdir ve o sevgi bizi değiştirmiştir.

Terapötik müjde yarı doğru bir müjdedir. Bize Tanrı tarafından Mesih aracılığıyla sevildiğimizi ve böylece iyileşip içimizdeki boşluk duygusundan kurtulduğumuzu söyler. Oysa tam Müjde çok daha iyi iyidir. Bizi muhtaç yüreğimizin adi krallığından çıkarır, bizi değiştirir ve bizi sevgi Kralı'nın hizmetinde ayrı kılar.

Mesih aracılığıyla, kutsal ilan edildiniz. Ve Tanrı'nın lütfuyla, öyle olacaksınız.

ÖZEL TASARIM DEĞİL, FARKLI

Kilisenin Toplu Yaşamı Açısından Sonuçlar

Özel tasarım kot pantolonların olmadığı zamanları hatırlar mısınız? Mağazaya gidiyordunuz ve basit bir kot pantolon alıyordunuz çünkü var olan tek şey oydu.

1970’lerin ortasında bu durum değişti. Okuldaki çocuklar için kot pantolonunuz arkasındaki etikette ne yazdığının önemli olduğunu hatırlıyorum. Markalar kim olduğumuzu ve hangi gruba ait olduğumuzu söylemenin esas yolu oldu.

Ancak bir gruba ait olma ihtiyacı 1970’lerde icat edilmedi. Markalaştırma bize sadece insanların binlerce yıldır yaptığı şeyi yapmak için yeni bir araç sağladı. İnsanlar en azından Babil Kulesi’nden bu yana, şu ya da bu şekilde bölündüler. “Bizim gibi” olan insanlarla olmak bize güvende olduğumuzu, anlaşıldığımızı ve takdir edildiğimizi hissettirir. Hepimiz aynıyken çatışmalar daha azdır. Dolayısıyla kültür sınıflara bölünür. Sınıf yaşam tarzlarına bölünür. Çok geçmeden,

konserler, bowling salonu, atış poligonu ve kiliseler “bizim gibiler”le dolarlar.

Yirminci yüzyılın kilise önderleri, Donald McGavran gibi Müjde işçilerinin kiliseyi büyütme teorilerini temel alarak, “herkese uyan tek kalıp” yaklaşımından vazgeçmeleri durumunda kiliselerini daha hızlı bir şekilde büyütebileceklerini fark ettiler. Özel tasarım kilise hareketi diyebileceğimiz hareket böyle başladı. Bugünlerde Boomer kiliseleri, X kuşağı kiliseleri ve Y kuşağı kiliseleri var.* Amfi koltuklara ve bardak tutuculara sahip olan banliyö kiliselerimiz ve ayrıca kentlerde gazonları andıran hipster kiliselerimiz var. Çoğu durumda amaç kiliseyi daha az “kilisevari” yapmak ve pazardaki özel bir kitleye ulaşmaktır. Böylelikle kilise programları hedef kitlenin doğal ilgi alanlarını yansıtır. Kilisede çalışan hizmetkârlar kültürün parçası olduklarını gösterecek şekilde giyinirler. Ve dışarıdan bakıldığında, bu strateji işe yarıyordur. Amerika’nın en büyük kiliselerinin tamamı bu ilkeyi izliyorlar. Sonuçta, benzer benzeri çeker. Ve tencere yuvarlanır ve gerçekten kapağını bulur.

Ancak bu Hristiyanlığa uygun mudur?

Kutsal Kitap’ın Mesih’e dönme öğretisi gerçekten farklı bir şey öğretmektedir. Hristiyanların ve kiliselerin özel tasarım değil, farklı olmaları gerektiğini öğretmektedir. Dünyaya benzer hâle gelmememiz, ondan ayrı olmamız gerekir. Ve duyurduğumuz mesajın gerçekliğine itimat veren şey bir kilisenin farklılığıdır.

* *Çevirmen Notu:* Baby Boomers (Bebek Patlaması) kuşağı, ABD’de 1946-1964 döneminde doğanları; X kuşağı 1965-1979 döneminde doğanları; ve Y kuşağıysa 1980-1999 döneminde doğanları tarif eder.

Çocukluğunda aşırı tutuculukla yetişmiş biri olarak, hemen şu saptamayı yapmak isterim: Bu farklılık genellikle aksi şekillerde kovalandı. Farklı kıyafetler giydik, iskambil oyunlarından ve filmlerden kaçındık, Hristiyan olmayanlara burun kıvırdık ve sonra da sanki kutsallığımızın işaretleriymiş gibi bunlarla ahmakça gurur duyduk. Oysa Kutsal Yazılar bizim tarzlarımızla ya da tercihlerimizle değil, yaşamlarımızın ve sevgilerimizin niteliğiyle ilgilenmektedir. Mesih'e dönme öğretisi, bir kilisenin farklı bir topluluk olması gerektiği anlamına gelir.

FARKLI BİR TOPLULUK

Kutsal Kitap boyunca Tanrı kendi halkını farklı olmaya çağırır. Aden Bahçesi'nden Nuh'un Gemisi'ne, Mısır'daki ve çöldeki Tanrı halkına, Vaat Edilen Topraklar'daki İsrail'e ve kiliseyi "yabancı ve konuk" olarak tarif eden Petrus'a dek (1.Pe. 2:11), Kutsal Yazılar Tanrı halkını farklı yaşamlara çağırır. Ulusları kendilerine katılmaya çağırırken, farklı yaşamlar sürmelidirler. Sorun şudur ki, çoğu zaman dünya gibi olmak isteriz. Eski Antlaşma'daki İsrail diğer uluslar gibi olabilmek için bir kral istedi. Korint kilisesi süslü hitabetleriyle kültürel açıdan ne kadar yakın ve havalı olduklarını göstermek istedi. Bugünün müjdecisi akım içerisindeki Hristiyanları, dünyanın bizi yeterince zeki, siyasi açıdan yeterince gözü açık, kültürel açıdan yeterince entelektüel bulup bulmadığı konusunda endişelenmektedirler.

Ancak Pavlus'un farklı bir gündemi vardır:

MESİH'E DÖNME

İmansızlarla aynı boyunduruğa girmeyin. Çünkü doğrulukla fesadın ne ortaklığı, ışıkla karanlığın ne paydaşlığı olabilir? Mesih'le Beliyal uyum içinde olabilir mi? İman edenle iman etmeyenin ortak yanı olabilir mi? Tanrı'nın tapınağıyla putlar uyuşabilir mi? Çünkü biz yaşayan Tanrı'nın tapınağıyız. Nitekim Tanrı şöyle diyor:

“Aralarında yaşayacak,
Aralarında yürüyeceğim.
Onların Tanrısı olacağım,
Onlar da benim halkım olacak.”
Bu nedenle, “İmansızların arasından çıkıp ayrılın” diyor Rab.
“Murdara dokunmayın,
Ben de sizi kabul edeceğim.”
Her Şeye Gücü Yeten Rab diyor ki,
“Size Baba olacağım,
Siz de oğullarım, kızlarım olacaksınız.”

Sevgili kardeşler, bu vaatlere sahip olduğumuza göre, bedeni ve ruhu lekeleyen her şeyden kendimizi arındıralım; Tanrı korkusuyla kutsallıkta yetkinleşelim.
(2.Ko. 6:14-7:1)

Pavlus burada kiliseyle dünya arasındaki çizgiyi net bir şekilde çizmeye yardımcı olan birtakım resimler sunuyor. Yerel kilise “karanlık” yerine “ışık”ta olan, “Beliyal” yerine “Mesih”te olan, “imansız” değil “imanlı” olan ve “fesat”la değil “doğruluk”la öne çıkan insanlarla kurulan bir “paydaşlık”, bir “boyunduruğa girme”dir.

Pavlus burada kilise toplantılarına kimlerin katılabileceğinden bahsetmiyor. Korint kilisesinin birbirlerine karşı taşıdıkları antlaşma adanmışlıklarından ve nasıl Mesih’le ve birbirleriyle özdeşleştiklerinden bahsediyor. Birlikte onlar “Tanrı’nın tapınağı”dırlar.

Bir kilise Mesih’te birbirinin boyunduruğu altına girmiş olan bir Hristiyan grubudur (bkz. Mat. 11:29-30). Kendilerini imansızların dünyasından çekmemeleri ya da sadece garip olmak adına garip olmamaları gerekir. Ancak bir kilisenin üyeleri Tanrı korkusuyla, tespit edilebilir bir şekilde ayrı, ayrılmış ve farklı olmalıdır.

Ancak aslında onay arıyorken, yakın ve ulaşılabilir olmaya çalışıyoruz diye kendimizi kandırmak oldukça kolaydır. Böylelikle kiliselerimizi bir kalabalığı çekecek şekilde tasarlarız ancak bu süreçte, vaaz ettiğimiz Müjde’nin gücüyle ve mesajıyla çelişiriz. Gerçek güvenimizi ifşa ederiz ve dünyanın kiliseyi şekillendirmesine izin veririz.

Farklı topluluklarımız nasıl görünmelidir? Kutsal Yazılar’a göre, farklılığımız kutsal yaşamlardan ve fedakâr sevgiden oluşmalıdır.

KUTSAL YAŞAMLAR

Elçi Petrus bizi kutsallığa çağırır. Şöyle yazar: “Söz dinleyen çocuklar olarak, bilgisiz olduğunuz geçmiş zamandaki tutkularınıza uymayın. Sizi çağıran Tanrı kutsal olduğuna göre, siz de her davranışınızda kutsal olun. Nitekim şöyle yazılmıştır: ‘Kutsal olun, çünkü ben kutsalım’” (1.Pe. 1:14-16). Tanrı’nın, “Mesih’in değerli kanının fidyesiyle” kurtulmuş olanlardan istediği şey budur (18-19. ayetler).

Bu toplu olarak bir yerel kilise için ne anlama gelir? Tüm topluluğumuzun etraftaki kültürden radikal biçimde farklı görünmesi gerektiği anlamına gelir. Ve bunun sebebi her birimizin kişisel olarak Mesih’i izliyor olması değil, ancak bütün topluluğun tanıklığını son derece ciddiye alıyor olmamızdır. Yaşamlarımızın artık bize ait olmadığını, Mesih’e ait olduğumuz için birbirimize ait olduğumuzu anlarız. Gerçekten de Petrus ilerleyen ayetlerde bizi bir “kutsal ulus” olarak tarif eder ve şöyle der: “Bu dünyada yabancı ve konuksunuz. İnanmayanlar arasında olumlu bir yaşam sürün. Öyle ki, kötülük yapanlarmışsınız gibi size iftira etseler de, iyi işlerinizi görerek Tanrı’yı, kendilerine yaklaştığı gün yüceltsinler” (1.Pe. 2:9, 11-12).

Kutsallığı bir kilise olarak ciddiye almak ayrıca düzeltici kilise disipliniyi uygulamak anlamına gelir. Örneğin Pavlus Korint kilisesine, dünyanın dahi rezil gördüğü bir şekilde yaşamakta olan bir adamı topluluktan kovmalarını söyler (1.Ko. 5). Bu adamı yine o adamın iyiliği için (ki tövbe etsin), daha zayıf olan koyunların iyiliği için (ki yoldan saptırılmasınlar) ve dışarıdaki dünyanın iyiliği için (ki Müjde’nin dö-

nüştürücü gücüne güvensinler) kiliseden çıkarmalarını ister. Bir Hristiyan olmanın ne anlama geldiği konusunda hiç kimsenin kafa karışıklığı yaşamasını istemez. Sorunun günah olmadığını bilir. Hakiki Hristiyanlar da günah işlerler. Sorun günahlarıyla yüzleştirildiklerinde o günah içerisinde yaşamaya devam eden Hristiyanlardaki tövbe edilmeyen günahıdır. Böyle yapmak bir Mesih takipçisi olma iddiasıyla hiçbir şekilde tutarlı değildir. Pavlus burada kilisenin tüm mesajının güvenilirliğinin tehlikede olduğunu bilir.

Bazen sevginin çetin şeyler söylemesi gerekir. Yüreği bildiğimizi iddia edemeyiz ancak tövbe edilmeyen günahı düzelterek birbirimizin kutsallık için savaşmasına yardımcı olabiliriz. Bunu genellikle bire bir düzeltmeyle, ara sıra topluluk önünde uyarıyla ve nadiren de kişiyi devam eden ve tövbe edilmeyen günahından ötürü Rab’bin Sofrası’ndan ve üyelikten çıkarmakla yaparız. Kutsal Kitap’a dayalı kilise disiplini yasacı ya da yargılayıcı değildir. Hem günahıyla yüzleştirilen kişiye karşı hem de Müjde aracılığıyla İsa Mesih’in gerçekten yaşamları değiştirdiğini anlamaya ihtiyacı olan seyrirci dünyaya karşı sevgi doludur.

FEDAKÂR SEVGİ

Son olarak, kiliselerimiz seven topluluklar olarak farklı topluluklar olmalıdırlar. İsa şöyle demiştir: “Size yeni bir buyruk veriyorum: Birbirinizi sevin. Sizi sevdiğim gibi siz de birbirinizi sevin. Birbirinize sevginiz olursa, herkes bununla benim öğrencilerim olduğunuzu anlayacaktır” (Yu. 13:34-35).

MESİH'E DÖNME

İsa bize tanıklığımızın, O'nun bizi sevmiş olduğu gibi birbirimizi sevmemize bağlı olduğunu söyler. O bizi nasıl sevmiştir? Çarmıha giderek. Biz birbirimizi nasıl sevmeliyiz? Birbirimizi affederek ve birbirimiz için yaşamlarımızı feda ederek.

Müjde hikâyesi Elçilerin İşleri kitabında gelişip açılırken, Mesih'teki bu karşılıklı sevginin sadece Yahudi kökenli Hristiyan kardeşler için olmadığını görürüz. Mesih'in sevgisi öteki uluslardan olanlara da uzandı. Daha sonrasında Pavlus, Müjde aracılığıyla tek bir yeni insanlık olan Yahudilerin ve öteki ulusların sevgisi ve birliği aracılığıyla, Tanrı'nın inanılmaz bilgeliğinin, gücünün ve lütfunun tüm evrene sergilendiğini söyler (Ef. 3:10).

Sonuçta, bizim gibi olan insanları sevmek Tanrı'nın bilgeliğini ve sevgisini gerekli kılmaz. Bu kolaydır. İsa vergi görevlilerinin dahi arkadaş sahibi olduğunu söyler (Mat. 5:46). Ama Mesih biz O'nun düşmanlarıyken bizi sevdi. Ve Mesih gibi sevmek demek, bizden radikal biçimde farklı olanları sevmek demektir ki bu, Müjde'nin gücünü gerekli kılar.

Yakın zamanda kilisemiz estetik yönü son derece yüksek, entelektüel bir sanat hocasını vaftiz etti. Sanat hocaları bizim kilisemizde çok sayıda bulunan bir grup değil; kilisemiz daha çok mavi yakaya ve popüler kültüre kayıyor. Üyelik görüşmesinde, bu adama neden bizim kilisemizi seçmiş olduğunu sordum. Bazı yönlerden kilisemizde kültürel olarak uzaklık hissettiğini kabul etti. Ancak daha yeni Hristiyan olmuş biri olarak, kendisinin tıpkısı olan insanlara ihtiyacı olmadığını biliyordu. Tüm yaşamı boyunca böyle olmuştu

zaten. Onunla Mesih'i paylaşan ve onu sadece bu nedenle seven insanlara ihtiyacı vardı.

Mesih'ten dolayı, emekli bir dulla, Hristiyan olmayan, benim yaşımda olan, benim gibi yürüyüş ve kamp yapmayı seven bir babaya kıyasla daha çok ortak yöne sahibim. Mesih'ten dolayı, beyaz, orta yaşlı bir iş adamı, kilisesindeki Kızılderili genç bir kadınla, Rotary Kulübü'ndeki Hristiyan olmayan birine kıyasla daha çok ortak yöne sahiptir. Dünya için bu çılgınca görünür ama doğrudur. Ve bunu açıklamanın tek yolu İsa Mesih'in bizi bir kılan Müjdesi'dir.

Müjde'de paylaştığımız sevgi dolu birlik bir kulüple bir kilise arasındaki hayati farktır ve kiliselerimizi kulüplere benzetecek şekillerde tasarlamamamız gerekmesinin sebebi budur. Kulüpler, ortak ilgi ve amaç grupları ve özel tasarım kiliseler "bizim gibi" insanlarla ortaklığımızın tadını çıkar-dığımız yerlerdir. Ancak gerçek bir kilise, birbirimizi radikal biçimde sevmek için Mesih'ten başka hiçbir ortak şeye ihtiyaç duymadığımız bir yerdir.

Bu uygulamada neye benzer? Örneğin, kiliseler zahmet ederek, Hristiyan olan uluslararası öğrencileri ve göçmenleri bulur ve buyur ederler. Daha varlıklı beyaz kiliseler daha az varlıklı olan farklı etnik yapıdaki kiliselere yardım ederler ve onlardan öğrenirler. Kendi kazancımız için ibadet sayılarını ya da kilise kampüslerini arttırmak yerine, bize maliyeti olsa bile, yeni kiliseler kurarız. Bekâr genç adamlar, kiliselerindeki yaşlı bir felç hastası kadını bir cuma akşamı ziyaret ederler ve ilahiler söyleyip ona teşvik olurlar. Bu benim kilisemde gerçekten oldu. Yaşlı üyemizle ilgilenen

uzman hemşire, üyemizin almış olduğu ziyaretlerden dolayı bu kadının ünlü olup olmadığını sordu. Genç adamlar cevap verdi: “Hayır, ünlü değil. Kilisemizin bir üyesi.”

Eğer bir Boomer kilisesiyseniz, Boomer kuşağından insanları; eğer bir X kuşağı kilisesiyseniz, X kuşağından insanları; eğer bir hipster kilisesiyseniz, hipsterları çekmeniz daha kolaydır. Ya da herkes tam kendisi gibi olan insanları bulabilsin diye farklı tarzlarda farklı ibadet zamanları oluşturabilirsiniz. Ancak kulüpler bunun için değil mi? Kim bunlardan herhangi biri için Müjde’nin gücüne ihtiyaç duyar?

Müjde’nin gücü ve gerçeği kiliseler farklı bir şekilde yaşadıklarında (kutsallığın ardınca giderek), farklı bir şekilde sevdiklerinde (düşmanlarımızı bağışlayarak) ve farklı bir şekilde göründüklerinde (çok uluslu, çok kuşaklı, çok ekonomik sınıflı) sergilenir. Sevgi topluluğumuz dünyanın beklediği tüm büyüme çizgilerini aştığında, yalnızca yaşamları değiştiren Müjde’yle açıklanabilen bir topluluk olduğumuzda, İsa’ya ve O’nun iyi haberine tanıklıkta bulunuruz.

SATMAK DEĞİL, ÇAĞIRMAK

Müjdelememiz Açısından Sonuçlar

1892 yılında, Marshall Field & Company adlı zarif ve büyük mağaza Chicago’da açıldı. Her sabah, şirkete adını veren sahibi mağazasını geziyor, her şeyin olması gerektiği gibi işlediğinden emin oluyordu. Bir sabah, müdürlerinden birinin bir müşteriyle tartıştığını gördü. Müdüre sordu: “Sen ne yapıyorsun burada?” Müdür cevap verdi: “Bir şikâyeti çözüyorum.” Field sert bir şekilde araya girdi: “Hayır, bir şeyi çözüyorsun. Hanım efendinin isteğini yerine getir.”¹

Amerika’nın gelişmekte olan serbest piyasasında, Field müşterinin kral olduğunu ilk fark edenlerden biriydi. Daha önceden, satıcı ve alıcı arasındaki ilişkiyi *caveat emptor* (“alıcı sakınsın”) deyişi tanımlıyordu. Şimdiyse, Amerikan refahının inanılmaz büyüüşüne hâkim olan yeni bir ilke var: “Müşteri her zaman haklıdır.”

Yirminci yüzyılda, pazarlama olgunlaştı ve satışlar dönüşüme uğradı. Satışlar ürüne daha az odaklanmaya başladı (“Ford T Model: Düşük maliyetli bir arabada yüksek maliyet-

li kalite”) ve daha çok müşterilere, onların arzularına ve hat-ta kimlik algılarına odaklandı (“Babanızın antikaşı geride kaldı”). Örneğin, 1960’larda Pepsi şirketi, ürünlerinin “Pepsi Kuşağı” için olduğunu söyleyerek sözde kuşak farkından fay-dalanmaya başladı. Bu yaklaşım sonunda yaşam tarzı pazar-laması olarak adlandırılacaktı.

Şaşırtıcı değildir ki, müşteri odaklı bu stratejilerin ticari piyasadan dinî piyasaya giriş yapması uzun sürmedi. Yir-minci yüzyılın ikinci yarısında, insanlar “kurtuluş” ya da “bağışlanma” hakkında daha az endişelenir oldular. Başka ihtiyaçlar hissettiler. Mutluluk, anlam, doyum, bağımlılık-lardan özgürlük, tatmin edici bir cinsel yaşam aradılar. Böy-lece kiliseler de bu duruma “hissedilen ihtiyaçlar” müjdesiy-le cevap verdi. Müjde’yi değiştirmiyorsunuz; sadece Müjde’yi insanlara pazarlarken, onlara “bağışlanma” gibi istemedik-leri şeyleri vermek yerine, doyum ve özgürlük gibi istedik-leri şeyi veriyorsunuz. Müjdeci akım içerisindeki tanınan Hristiyanlardan biri bunun arka planındaki düşünce şeklini şöyle tarif etmiştir: “Derin kanaatim şu ki, eğer yüreğinin anahtarını bulabilirseniz, herkes Mesih’e ulaştırılabilir... bazen bulması zordur. Ancak aramaya başlanacak en iyi yer kişinin hissettiği ihtiyaçlarıdır.”²

Ve işe yarar da. En azından Amerika’da yarıyor. Kiliseler anlamsızlıktan, doyum vermeyen yaşamlardan kurtulmuş olan insanlarla doludur. Peki ama Tanrı’dan ve yargısından kurtulmuşlar mıdır?

Kutsal Kitap’a dayalı Mesih’e dönme öğretisinin, bizim müjdelemeye olan yaklaşımımız açısından muazzam so-

nuçları vardır. Eğer Mesih'e dönmemiz, Tanrı'nın bize tövbe eden ve Müjde'ye inanan yeni yürekler vermesinin bir sonucuysa, o zaman müjdeleme bir satış yöntemi değildir. Hissedilen ihtiyaçları tespit etmekle ve Müjde ürününü bunlara göre şekillendirmekle alakalı değildir. Bir düşman ulusu uyarması için devlet başkanı tarafından gönderilen ancak sadece düşman ulusun duymak istediği şeyleri vurgulayan bir büyükelçi hakkında ne düşünürdük? Müjdeleme Tanrı'dan gelen yetkili bir mesajı sadakatle aktarmaktır. Bu mesaj da bizi son derece gerçek olan ihtiyacımız hakkında uyarmaktadır; onu hissetsek de, hissetmesek de. Son derece özel bir cevap gerektiren bir mesajdır. Ve dikkate değer biçimde, sizin ve benim gibi günahkârları Kutsal Ruh'un gücüyle dönüştüren bir mesajdır.

Dolayısıyla sorulması gereken soru, "Satışı nasıl yaparım?" sorusu değildir. Sorulması gereken soru, "Mesajı nasıl aktarabiliriz?" sorusudur. Zorluk burada teknik değil, sadakat ve netliktir. Bu konuları ele alan en iyi yerlerden biri Pavlus'un kendi müjdelemesini tarif ettiği 2. Korintliler 4. bölümüdür.

SADELİKLE AKTARMAK

İlk olarak, Müjde mesajını sadelikle aktarmamız gerekir. Pavlus şöyle yazar:

Utanç verici gizli yolları reddettik. Hileye başvurmayız, Tanrı'nın sözünü de çarpıtmayız. Gerçeği ortaya

MESİH'E DÖNME

koyarak kendimizi Tanrı'nın önünde her insanın vicdanına tavsiye ederiz. (2.Ko. 4:2)

Müjde'nin belli bir *içeriği* vardır. Bu nedenle Pavlus için başarılı müjdeleme “gerçeği ortaya koyarak” ya da İngilizcedeki NIV çevirisinin ifadesiyle, “Müjde'yi sadelikle beyan ederek” olmaktadır. Başarılı müjdeleme insanlara cevap verdirmek değildir. Öyle olsaydı, Pavlus “utanç verici gizli yollara” sığınma ayartısı duyardı. “Hile” kullanırdı ya da “Tanrı'nın sözünü çarpıtma”ya giderdi; insanlara duymak istedikleri şeyleri vermek ve böylece başarı şansını arttırmak için vaazını kırıp uydururdu. Ancak Pavlus bunların hepsini “reddettik” diyor.

Ayrıca eğer başarılı müjdeleme, gerçeği sadelikle ortaya koymaksa, bazen dendiği gibi, “Müjde'yi her zaman vaaz edin. Gerekirse, sözcükler kullanın” demenin de iyi bir yanı yoktur. Bariz biçimde hem Tanrı hem de Pavlus, Müjde'yi paylaşmanın sözcükler gerektirdiğine inanıyordu.

Bu sadece belirli bir sözcükler dizisi olduğu anlamına gelmez. Tanrı, İnsan, Mesih ve Cevap başlıklarını akılda tutmanın faydalı olduğunu düşünüyorum. Ancak içeriği özetlemenin başka yolları da vardır. Nasıl düzenlenirse düzenlensin, o içeriğin aktarılması gerekir.

Müjde sadece “Tanrı seni seviyor” ya da “İsa sana anlam katacak” değildir. Müjde mutlu bir evlilik, iş yerinde başarı ya da başarılı çocuklar vaat etmez. Yardımcı olabilir ama hiçbir garanti vermez. Müjde'nin özü şudur: İsa günahkârla-

rın yerine öldü ve dirildi; Tanrı'nın haklı gazabını yatıştırdı ve bizi kendisiyle barıştırdı.

Müjde'nin hissedilen ihtiyaçlar açısından faydalarını reklam ettiğimizde ve Müjde'nin içeriğinin özünü ihmal ettiğimizde, Kutsal Kitap'a dayalı müjdeleme yapmamış oluruz. Kim huzur, tatmin ve daha iyi bir aile yaşamı istemez? Bu teklife evet demek için Kutsal Ruh'un yeniden doğduran işine gerek yoktur. Baby Boomers kuşağından kiliseye giden bireyler üzerinde araştırma yapan George Barna, hissedilen ihtiyaçlar müjdesinin bu tüketicilere ne sunduğunu tespit etmiştir:

“Bir kerelik bir kusurluluk ve zayıflık kabulü” karşılığında, “Tanrı'yla daimi barış” aldılar. Ve sonuç da şuydu ki, “Boomer kuşağından milyonlarca kişi günahkârın duasını etti, bağışlama diledi ve yaşamına devam etti ancak neredeyse yaşamlarında hiçbir şey değişmedi...” “Bunu Tanrı'dan faydalanabilecekleri ve sonucunda hiçbir şeyden vazgeçmeden istedikleri şeyleri alabilecekleri bir ticaret olarak gördüler.”³

Doğru bir Mesih'e dönme öğretisi bize insanlara Müjde'yi sadelikle anlatmamızı öğretir.

DÜRÜSTLÜKLE AKTARMAK

Dürüstlikle aktarmamız gerekir ki bunu da, insanlara maliyeti hesaba katmalarını söyleyerek yaparız. Pavlus 2. Korint-

MESİH'E DÖNME

liler mektubunun sonraki bölümünde bu maliyete değinir: “Mesih herkes için öldü. Öyle ki, yaşayanlar artık kendileri için değil, kendileri uğruna ölüp dirilen Mesih için yaşasınlar” (2.Ko. 5:15). Ve Pavlus bunu İsa’dan öğrendi: “Canını kurtarmak isteyen onu yitirecek, canını benim ve Müjde’nin uğruna yitiren ise onu kurtaracaktır” (Mar. 8:35; ayrıca bkz. Mat. 16:24).

İnsanlardan maliyeti hesaba katmalarını istemediğimizde ve bunun yerine hissedilen ihtiyaçlar açısından faydaları pazarladığımızda, acıların ve denenmelerin gelişiyile birlikte onları hayal kırıklığına mahkûm etmiş oluruz. Genç anneler öldüğünde, çocuklar baş kaldırdığında ya da meslekler elden gittiğinde bu insanların imanına ne olur?

Gerçekten Mesih’e dönme –tövbeyle öne çıkan ve Tanrı tarafından verilen dönüşler– acılara göğüs gerer. Sadece hissedilen ihtiyaçlarına değil, Mesih’e değer verir. Müjde’yi Kızılderililere götürmek için Boston’da koloni dönemindeki parlak yaşamını bırakan ve genç yaşta tüberkülozdan ölen David Brainerd kararından pişman mı oldu? Burma’da bir Müjde hizmetkârı olarak karısını ve çocuklarını kaybeden Adoniram Judson bir hata yaptığını mı düşündü? Köle ticaretine karşı savaş vererek İngiltere başbakanı olma fırsatını feda eden William Wilberforce kararından ötürü sızlandı mı? Hayır, böyle olmadı. Tanıklıkları Pavlus’un tanıklığıydı: “Çünkü geçici, hafif sıkıntılarımız bize, ağırlıkta hiçbir şeyle karşılaştırılamayacak kadar büyük, sonsuz bir yücelik kazandırmaktadır” (2.Ko. 4:17).

Ancak pazarlama zihniyetimiz, müjdeleme sırasında Mesih öğrenciliğinin maliyetini dahil etmekte yavaş kalıyor. İsa'yı takip etmekle ilgili tüm gerçeği anlatmaya korkuyoruz. Bu yüzden de ikincil görkemleri satıyoruz. Gerçek şu ki, İsa kendi takipçilerine gerçekten de doyum verici bir yaşam vermektedir ancak bu doyum, yaşamınızın artık size ait olmadığını bilmenin ve Tanrı'nın yüceliği için yaşamamanın doyumudur.

Müjde'yi *dürüstlikle* duyurmak zorundayız.

ACİLİYETLE AKTARMAK

Dahası, Kutsal Kitap'a dayalı müjdeleme Müjde mesajını aciliyetle aktarır. Pavlus'un aciliyetini düşünün: "Böylece, Tanrı aracılığımızla çağrıda bulunuyormuş gibi Mesih'in adına elçilik ediyor, O'nun adına yalvarıyoruz: Tanrı'yla barışın" (2.Ko. 5:20).

Müjde bir cevap gerektirir. Ölüm kalım meselesidir. Dolayısıyla, Pavlus insanlara "barışın" diyerek yalvarır. Bu havalı, mesafeli, "Ne düşünüyorsun?" tarzında bir müjdeleme değildir. Ciddi, savunmasız, samimi, şeffaf, acil bir müjdelemedir.

Bu, Pavlus'un kaba, saldırgan ya da manipülatif olduğu anlamına gelmez. Görmüş olduğumuz gibi, Pavlus utanç verici yolları reddetti. Sürçme taşlarını kaldırmak için çalıştı (Rom. 14:13; 1.Ko. 8:9). Ve farklı insanlara nasıl yaklaşacağı konusunda düşünceliydi (1.Ko. 9:20-23). Dolayısıyla ciddiyet ve aciliyet hemen kırıcı ya da saldırgan anlamına gelmez.

MESİH'E DÖNME

Bu, Püriten Richard Baxter'ın meşhur sözünde olduğu gibi, Pavlus'un "ölmekte olan bir insan olarak ölmekte olan insanlara" vaaz ettiği anlamına gelir.

Postmodern kültürümüzdeki birçoğumuzdan nasıl da farklı! Sanki bir yaşam tarzı seçiminden bahsediyormuşçasına, mesajımızı olabildiği kadar ılımlı hâle getirmeye çalışıyoruz. Ancak bir ölüm kalım meselesi hakkında sanki bir yaşam tarzı seçimiymiş gibi konuşmamız bizi dinleyen kişilere aslında Mesih'i takip etmenin bir ölüm kalım meselesi olduğuna şahsen inanmadığımızı söylüyor değil midir? Sonuçta kullanılan araç, mesajı yansıtır.

Müjde'yi duyururken, insanları bugün tövbe etmeye ve inanmaya çağırmak zorundayız. Yaşam yitip giden bir buğu gibidir ve ne zaman biteceğini bilmiyoruz. Bu nedenle Kutusal Kitap, eğer Tanrı'nın sesini duyuyorsanız, dönülecek günün "Bugün" olduğunu söyler (İbr. 4:7).

Bir kraldan gelen bir mesaja sahip olan büyükelçileriz, cezbedilecek müşterilere sahip olan pazarlamacılar değil. İnsanlara aciliyetle seslenmek zorundayız.

GÜVENLE AKTARMAK

Son olarak, Müjde mesajı güçlüdür. Bizim yardımımıza ihtiyacı yoktur. Dolayısıyla, müjdelememiz güvenle dolu olmalıdır.

Pavlus duyurduğu mesajı duyan herkesin bir Hristiyan'a dönüşmeyeceğini bilir. Ancak suç onun yönteminde ya da mesajında mıdır? Hayır. Sorun imansızların ruhsal körlüğüdür. Pavlus şöyle yazar:

Yaydığımız Müjde örtülüysen de, mahvolanlar için örtülüdür. Tanrı'nın görünümü olan Mesih'in yüceliğiyle ilgili Müjde'nin ışığı imansızların üzerine doğmasın diye, bu çağın ilahı onların zihinlerini kör etmiştir. (2.Ko. 4:3-4)

Günah ve yozlaşmış yüreklerimiz bizi gerçeği görmekten alıkoymaz. Körlük kasıtlıdır.

Pavlus bu körlüğü nasıl aşar? Daha iyi bir yöntemle ya da daha bir mesajla değil. Tanrı'nın bunu yapması gerektiğini bilir:

Biz kendimizi ilan etmiyoruz; ama Mesih İsa'yı Rab, kendimizi de İsa uğruna kullarınız ilan ediyoruz. Çünkü, "Işık karanlıktan parlayacak" diyen Tanrı, İsa Mesih'in yüzünde parlayan kendi yüceliğini tanımamızdan doğan ışığı bize vermek için yüreklerimizi aydınlattı.

Üstün gücün bizden değil, Tanrı'dan kaynaklandığı bilinsin diye bu hazineye toprak kaplar içinde sahibiz. (2.Ko. 4:5-7)

Bir sözle fiziksel ışığı yaratan Tanrı, yine bir sözle imansızlığın karanlığına ruhsal ışık saçmaz. Bu, "gücün bizden değil, Tanrı'dan kaynaklandığı" gerçeğini gösterir. Pavlus, Tanrı'nın onun aracılığıyla kendi çağrısını yaptığını ve Tanrı'nın sözlerinin ölüm ve karanlığın olduğu yerde yaşam ve ışık yaratacağını bilir.

Müjde'yi neden daha sık paylaşmıyoruz? Birçok kişi için, nedenin korku ve cesaretsizlik olduğu kanaatindeyim. Öte yandan, bazıları müjdelemeleriyle ve imana getirmiş oldukları kişilerle gurur duyarlar. Ancak hem ürkekler hem de gururlular yalnızca Tanrı'nın evreni yaratan bir güçle konuştuğunu unutmaktadırlar. Kimin müjdelemeden sorumlu olduğuyla kimin müjdelemenin meyvesinden sorumlu olduğunu karıştırırız. Karıştırdığımızda, iki yönden birine doğru hataya düşeriz: Ya vazgeçeriz ya da sonuç almak için gereken her şeyi yapan pragmatistlere dönüşürüz. Çok geçmeden Pavlus'un reddettiği hile ve manipölasyonlara başlarız ve sahte imanlılar yaratırız.

İşimiz bir mesajı sadelikle, dürüstlikle, aciliyetle ve güvenle duyurmaktır. Kurtarmak ve Mesih'e döndürmek Tanrı'nın işidir. Bunu fark etmek bizim başarıyı ölçme şeklimizi değiştirir. *Bizim* için başarı sonuçlara ya da sayılara bağlı değildir. Sadakatimize bağlıdır. Siz ve ben sonuçlardan sorumlu değiliz ve bu nedenle de baskı yapmaya ya da manipüle etmeye ihtiyacımız yoktur. Bir ticari işlemi kapatmaya çalışmıyoruz ve yine söylemem gerekiyor ki, böyle yapmak sahte imanlılar yaratıyor. Bunun yerine, sevmek, çağırmak, hatta uyarı ve esenlik sözleriyle yakarmak üzere özgürüz.

Müjdeleme budur: Tanrı'nın günahkârlara yönelik sevgi çağrılarıdır. Bizler mesajı taşıyan büyükelçiler, sözcüleriz. Mesaj nettir: "Böylece, Tanrı aracılığımızla çağrıda bulunmuş gibi Mesih'in adına elçilik ediyor, O'nun adına yalvarıyoruz: Tanrı'yla barışın. Tanrı, günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah sunusu yaptı. Öyle ki, Mesih sayesinde Tan-

rı'nın doğruluğu olalım" (2.Ko. 5:20-21). Sevgili Hristiyan, biri size bu mesajı aktardı. Siz onu kiminle paylaşabilirsiniz?

GÜVENCE VERMEDEN ÖNCE DEĞERLENDİRİN

Kilise Hizmeti Açısından Sonuçlar

Neredeyse tam yirmi yıl önce, ailemle lisansüstü eğitimim için İngiltere'ye taşındık. Son derece önemli yıllardı ama o kadar uzun zaman önceydi ve o zamandan bu yana o kadar çok şey oldu ki, “Gerçekten onu yaptım mı?” diye soruyorum neredeyse kendime. Ama sonra duvarda asılı olan çerçeveli kağıt parçasına bakıyorum ve kanıtı görüyorum: bir diploma. Onu gerçekten yaptım. O çerçeveli diploma, çekilen fotoğraflarımız gibi işlev görüyor; hafızalarımızdan silinmesini istemediğimiz bir yaşanmışlığın kanıtı olarak duruyor.

Bazen unutacağımızdan korktuğumuz için değil, mesele fazla önemli olduğu için güvence isteriz. Göçmenlik ve Gümrük İdaresi benim gerçekten bir vatandaş olduğuma ilişkin sözümü sorgusuz sualsiz kabul etmez. Kanıt olarak bir pasaport isterler. Herkes bir doktor ya da avukat olduğunu söyleyebilir ama ben duvarda asılı olan diplomayı görmek isterim. Bu, kişinin meşru olduğuna dair ilave bir kanıt parçasıdır.

Ancak bazı meseleler daha bile önemlidir ama kanıtlanması daha zordur. Seviliyor muyum? Önemli miyim? Ve bir Hristiyan için, “İnanıyor muyum?” sorusundan daha önemli bir soru yaktır. Sonsuz akıbetimiz bu cevaba bağılıdır. Kanıtı nerede buluruz?

SORUYU TANIMLAMAK

3. bölümde, güvence konusundan ve Selaniklilerdeki Mesih’e dönme modelinden kısaca bahsettim. Bunları biraz daha ele almak ve ayrıca kiliselerimizin nasıl dikkatli bir şekilde bilgece ve Kutsal Kitap’a dayanan bir güvence verebileceğı konusunda uygulamalı öğütler sunmak isterim.

Güvence konusu, şüpheci kişinin sorduğı “Hristiyanlık doğru mu?” sorusuyla ilgili değildir. Hristiyan olduğunu söyleyen kişinin sorduğı “*Ben inanıyor muyum?*” sorusuyla ilgilidir. Gerçekle ilgili değil, hakikilik ve güvenilirlikle ilgilidir.

Bu, Hristiyan olduğunu söyleyen herkes için makul bir sorudur. Her gün, iman ikrarımızın güvenilirliğini şüpheye düşüren şeyler düşünürüz ve yaparız. Günahlı arzulara kapılırız. Tanrı bize karşı öfkeliymiş gibi hareket ederiz. Gururla iyi olanı yaparız ve bunun bizim Tanrı’yla aramızı düzelteceğini düşünürüz. İman ikrarımızın aleyhinde olan tüm bu kanıtların ortasında, imanlı olduğumuza ve kendimizi kandırmadığımızı dair güvenceyi nerede buluruz?

Gerçek güvence nihayetinde bizim kendi yaşamlarımızdaki lütuf kanıtlarına bakarak değil, Mesih’e bakarak bulunmak zorundadır. Ancak yine de, Kutsal Kitap bize kanıtları

incelememizi söyler. “İman yolunda olup olmadığınızı anlamak için kendinizi sınavı yapın” (2.Ko. 13:5). Ve kiliselerimiz bizim bunu yapmamıza yardımcı olurlar. Bilgece yapıldığında, inceleme kendini kandırana huzursuz eder ve kendinden şüphe edenlere de huzur verir. Ancak kitabın bu bölümünü bir sonraki bölümle birlikte okuyun; orada maddelerin öteki yüzünü göreceksiniz: Bir yandan, kendimizi incelememiz gerekirken, öte yandan birbirimize hüsnüzanla* yaklaşmamız gerekir.

Bir Hristiyan nerede güvence bulur? İki olası cevaba bakalım.

SÖYLEDİĞİM BİR ŞEY MİDİR?

3. bölümde bir keresinde büyük bir müjdeleme etkinliği için tanınan bir kuruluşla çalıştığımдан bahsetmiştim. Bizi insanlara basit bir itiraf ve iman duasıyla yol göstermemiz ve sonrasında da kanıt olarak tarihli bir kartla onlara kurtulduklarının güvencesini vermemiz için eğittiler.

Bugün Hristiyanlar imanlarının hakiki olduğuna dair güvence bulmak için başlıca tek kaynağa bakıyorlar: bir zamanlar söylediğimiz sözler. Duayı ettin mi? Günahlarını itiraf ettin mi? O zaman bir Hristiyan'sın! Çocukken bana öğretilen buydu. Ve başkalarının aynı şeyi sayamayacağım kadar çok kez söylediğini duydum.

* *Editörün Notu:* Yazarın bu ifadeyle kastetmek istediği şey, sahip olduğumuz tüm kusurlara karşın, birbirimizde özellikle Tanrı'nın lütfunu gösteren iyi işaretleri göz önünde bulundurmamız gerektiğidir. Yazar bir sonraki bölümde verdiği örneklerle bu duruma açıklık getirmektedir.

Güvenceyi söylediğimiz bir şeyde bulmanın Kutsal Kitap'a dayalı gibi görünen nedenini tespit etmemiz kolaydır. Elçi Pavlus şöyle yazmıştır: "İsa'nın Rab olduğunu ağzınla açıkça söyler ve Tanrı'nın O'nu ölümden dirilttiğine yürekten iman edersen, kurtulacaksın" (Rom. 10:9). Gerçekten, iyi işlerimiz bizi kurtarmaz; iman aracılığıyla, dudaklarımızla ikrar ettiğimiz bir iman aracılığıyla kurtuluruz.

Peki ama iman nedir? Bir dua ve bir ikrar mıdır? Pavlus'un Selaniklilere söyledikleri bu noktada çok faydalıdır. Onların imanına ilişkin şöyle der: "Makedonya ve Ahaya'daki bütün imanlılara örnek oldunuz" (1.Se. 1:7). Şöyle devam eder: "Tanrı'ya imanınızın haberi... her yere ulaştı. Çünkü... Yaşayan gerçek Tanrı'ya kulluk etmek, O'nun ölümden dirilttiği ve bizleri gelecek gazaptan kurtaran Oğlu İsa'nın göklerden gelişini beklemek üzere putlardan Tanrı'ya nasıl döndüğünüzü anlatıyorlar" (1.Se. 1:8-10). Pavlus onların falanca zamanda ettikleri bir duaya değil, sergiledikleri diri güvene işaret eder.

Hakiki imanın üç yönü vardır. İlk olarak, *bilgi* vardır. Bilmediğiniz bir şeye inanamazsınız. İkinci olarak, *kabul* vardır. İsa'nın yaşadığını, yerimize öldüğünü ve sonrasında ölümden dirildiğini söylemek yetmez. Bunu kabul etmeniz gerekir. Ancak üçüncü olarak, aynı zamanda kişisel *güven* vardır. Sandalyelerin oturulmak için olduğunu bilmek ve kabul etmek yetmez. İman o sandalyeye oturmanız ve ağırlığınızı emanet etmeniz demektir. Cinler İsa hakkındaki gerçeği biliyor ve kabul ediyorlar. Ama İsa'ya güvenmiyorlar (Yak. 2:17-19).

Selanikliler sadece bir dua etmekle kalmadılar. Müjde’de Tanrı’ya aktif biçimde güvendiler. Pavlus imanlarının onları “yaşayan gerçek Tanrı’ya kulluk etmek... Oğlu İsa’nın göklerden gelişini beklemek üzere” (buna güven diyelim) “putlardan Tanrı’ya” döndürdüğünü (buna tövbe diyelim) söyler. Onların imanları mazideki bir iman değil, yaşayan bir umuttu.

Güvenceyi söylediğimiz bir şeyde aradığımızda, iki şey olur: İnsanlara daha kurtulmamış olabilecekleri yerde kurtulduklarına dair güvence veririz ve kurtulmuş olanlara da ihtiyaç duydukları güvenceyi asla bulamayacaklarını temin ederiz. Sonuçta, ya ben o duayı doğru bir şekilde etmediysem ya da ettiğim sırada yeterince samimi değildiysem? Ya da başkalarının beklentilerine göre hareket ediyorduydum? Ya, ya, ya? Yıllarca bu şüphelerde yaşadım. İmanımdan güven duymak şöyle dursun, *bu kez* işe yarayacağını umarak, tekrar tekrar dua etmeye devam ettim.

Peki güvence söylediğimiz bir şeyde bulunmuyorsa, nerede bulunur?

GÖRDÜĞÜNÜZ BİR ŞEY MİDİR?

Birisinin Mesih imanlısı olduğunu söylediğini varsayarsak, güvence başkalarının sizde gördüklerinde bulunur. Pavlus, Selaniklilerin hakiki imanlılar olduğunu gösteren lütuf kanıtları için Tanrı’ya şükreder. Güven sahibidir ve onların da güvene sahip olmalarını ister.

Pavlus’un saptamalarını üç kategoriye ayırabiliriz. İlk olarak, *Kutsal Ruh’un yeniden doğduran işinin kanıtına* değinir:

MESİH'E DÖNME

Her zaman hepimiz için Tanrı'ya şükrediyoruz... İmanın ürünü olan etkinliğinizi, sevgiye dayanan emeğinizi ve Rabbimiz İsa Mesih'e bağladığınız umuttan kaynaklanan dayanıklılığınızı... anıyoruz. ...sizleri O'nun seçtiğini biliyoruz. Çünkü yaydığımız Müjde size yalnız sözle değil, kudretle, Kutsal Ruh'la ve büyük güvenle ulaştı. (1.Se. 1:2-5)

Pavlus onların Tanrı'ya yönelik imanını, umudunu ve sevgisini ve ayrıca Ruh'un gücünü ve verdiği büyük güveni vurgular. 6. ayette Ruh'un sevincinden bahseder. Elbette, Hristiyan olmayanlar da sevinçle sevebilir ve hareket edebilirler. Ama Pavlus burada farklı bir şeye, göksel Babaları'yla olan aile benzerliğine parmak basar. İnsanların benim çocuklarımla fotoğraflarını görünce verdiklerine tepkide olduğu gibi: "Vay be! Lawrence çocuğu, belli!" Aynı şekilde, Selaniklilerin imanı, umudu ve sevgisi onların Tanrı'dan doğmuş olduklarını gösterir.

İkinci olarak, Pavlus onların *mevcut, etkin* güvenlerine değinir. Şöyle yazar:

Siz de büyük sıkıntılara karşın, Kutsal Ruh'un verdiği sevinçle Tanrı sözünü kabul ederek bizi ve Rab'bi örnek aldınız... Rab'bin sözü sizden yayıldı. (1.Se. 1:6, 8)

Mesajı çektikleri sıkıntılara rağmen kabul ettiler. Müjde'yi paylaştılar. Ve 3. ayette geçen "umuttan kaynaklanan

dayanıklılık” ifadesi Selaniklilerin yüzleştiği düşmanlığın bitmemiş olduğunu gösteriyor. Bu mazideki bir iman, geçen sene ettikleri bir dua değildir. İnsanların şu anda görebildikleri bir şeydir.

Üçüncü olarak, Pavlus bir *büyüme modeline* parmak basar. Selanikliler, Pavlus’u örnek alırlar (1.Se. 1:6). Diğerleri de aynı şeyi ifade eder (9. ayet). Onların imanı saman alevi değildi. “Müjde’nin verdiği umuttan kopmadan, imanda temellenip yerleşmiş olarak” devam ediyordu (Kol. 1:23).

Güvence bir topluluk projesidir. Pavlus ve diğerleri görmüş oldukları şeyleri anlatabilmekte ve Selaniklileri bu doğrultuda cesaretlendirebilmektedirler.

Güvencenin *benim* söylediklerime değil, *sizin* gördüklerinize bağlı olduğunu fark ettiğimizde, harika bir şey olur. Gözlerimi kendime dikmeyi bırakırım ve sizi bana bakmaya çağırırım. Ben de size bakarım. Hristiyan yaşamı ve kilise kendime güvence vermekle alakalı olmaktan çıkar ve size güvence vermekle alakalı hâle gelir. Aniden yerel kilise Tanrı’nın bizi cesaretlendirmek ve bize yardımcı olmak için verdiği inanılmaz bir armağan hâline gelir. Saç baş yapıp poz verecek bir yer olmaktan çıkar ve Ruh’un işleyişinin birbirimizin yaşamındaki kanıtlarına dikkat çekilecek bir yer olur. Bir başka deyişle, bir iman güvencesi kooperatifi olur.

BEN İNANIYOR MUYUM? LÜTFEN SÖYLE BANA

Yerel kilisede birbirimizin “İnanıyor muyum?” sorusunu cevaplamasına yardımcı olabileceğimiz sekiz yol şöyledir:

İlk olarak, üyelik sürecini yavaşlatın. Bir kiliseye üye olmak zor olmamalıdır ancak benim büyüdüğüm kiliselerden farklı olarak, ilk katıldığınız pazar günü de üye olabiliyor olmamalısınız. Bir süreç devreye sokun. Bu süreçte yeni gelenler için öğle yemeği, üyelik dersi ve pastör görüşmesi olabilir. Eğer kilisenizde birden fazla ihtiyar (çoğul ihtiyarlık) varsa, ihtiyarlar incelemelerde bulunsunlar ve üyelik başvurusunu önersinler. Eğer kiliseniz toplulukçu bir kiliseyse, yılda yalnızca 4-6 kez gerçekleşen üye toplantılarında yeni üyeler için oylama yapın. Bu şekilde, hem yeni üyeler kilisenizi tanıyacak zamana sahip olurlar, hem de kiliseniz üye adaylarını tanıyacak ve Kutsal Ruh'un bu adayların yaşamlarındaki işleyişinin kanıtlarını görebilecek zamana sahip olur. (Hayır, kasıtlı olarak deneme süresi belirlemenin taraftarı değilim.)

İkinci olarak, pastörler ve ihtiyarlar üyelik görüşmeleri yürütsünler. Onlar koyun ağılının kapısında durmakla görevli olan çobanlardır. Bir üyelik görüşmesinin amacı üye adayını Kutsal Kitap'ın esrarengiz bilgilerine ilişkin birikimi açısından test etmek değildir. Maksat kişinin hikâyesini güvenli biçimde dinlemek için zaman tanımaktır. Kilisede herkesin içinde konuşulup öğrenilebilecek şeyler sınırlıdır. Amaç insanların yaşamında ne gerçekleştiğini, İsa'nın onları nasıl değiştirdiğini ve değiştirmekte olduğunu anlamak ve onların Müjde'deki umudunu duymaktır. Sonrasında, bir ihtiyar söz konusu kişinin üyeliğe geçmesini kiliseye önerirse, bu öneri anlamlı olur.

Üçüncü olarak, vaftiz ve Rab'bin Sofrası uygulamanızı tekrardan gözden geçirin. Gelişigüzel vaftizler yapmayın.

Bunun yerine, Yeni Antlaşma'da olduğu gibi, vaftizi ve üyeliği bir arada tutun. Müjde hizmeti cephelerindeki (örneğin, Etiyopyalı hadımın hikâyesindeki gibi) durumlar dışında, elçiler bir yerel kilisenin üyesi olmayıp da vaftiz olmuş olan bir Hristiyan kategorisine sahip değildiler. İbadet zamanlarında vaftiz tanıklıkları duymak için zaman ayırın. Edilen duaları değil, değişen yaşamları dinleyin. Rab'bin Sofrası söz konusu olduğunda, "Masalar açık" demeyin. Kimin Sofra'ya katılması gerektiğini birbirinize açıklamak için zaman ayırın (yani, Müjde'yi vaaz eden yerel kiliselerin vaftiz olmuş üyeleri). "Sofra'yı çitle çevirmek" derken kastedilen şey budur. Önceki haftadan, üyeleri kendi yüreklerini ve ilişkilerini sınamaya teşvik edin. Ve daha yavaş olsa da, Rab'bin Sofrası'nı self-servis ya da arabaya servis şeklinde yapmayın. Birbirinize servis edin ve sonra hep birlikte alın. Sanki kilise sadece bir otomat makinesiymiş gibi, Rab'bin Sofrası'ndan kendi yetkimize dayanarak almıyoruz. "Senin inandığını görebiliyorum ve dolayısıyla buraya aitsin" diyerek, onu birlikte alıyoruz. Ya da Pavlus'un tabiriyle, "Ekmek bir olduğu gibi, biz de çok olduğumuz hâlde bir bedeniz. Çünkü hepimiz bir ekmeği paylaşıyoruz" (1.Ko. 10:17).

Dördüncü olarak, çocuklara imanlarına dair güvence vermeden önce özellikle dikkatli olun. Vakitsiz ya da temelsiz bir güvence gerçek imana karşı bir aşî işlevi görebilir. Çocukları inanmaya çağırın. Onlara öğretin ve imanda geliştirin. İman beyanında bulunduklarında, bunu kutlayın. Ama unutmayın ki, imanın gerçek kanıtı güvendir ve güvenin kendisini göstermesi için zamana ve fırsata ihtiyacı vardır.

Bunun için belirli bir yaş yoktur. Bazıları için, hakiki güven küçük yaşlarda belirgin olur. Bazıları içinse daha uzun sürebilir. Buradaki herhangi bir gecikme çocuğun yeniden doğuş ihtimaliyle ilgili değil, kilisenin onun imanını güvenle onaylama yetisiyle ilgilidir.

Beşinci olarak, üyeliği anlamlı kılın. Üyelik falanca zamanda kilisenizle birliktelik kuran insanların isimlerinden oluşan bir liste değildir. Üyelik topluluğa açık, hesap verme sorumluluğu içeren ilişkilerden oluşan güncel bir ağıdır. Kilisenin pazar ibadetlerine düzenli olarak katılarak ve birbirimizin yaşamlarıyla bütünleşerek, inandığımızı bilmemize yardımcı oluruz. Eğer orada ve ilgili değilseniz, yaşamınızı kilisenizle bütünleştirmiyorsanız, başkalarının inandıklarını bilmelerine nasıl yardımcı olabilirsiniz ve onlar size nasıl yardımcı olabilirler?

Altıncı olarak, kilise disiplini uygulayın. Kilise disiplini sizin birinden hoşlanmadığınız ya da birine kızgın olduğunuz anlamına gelmez. Birinin çok fazla günahı olduğu ya da bazı insanların diğerlerinden daha iyi olduğu anlamına gelmez. Birinin cehenneme gittiği anlamına gelmez. Kilise disiplini birinin inandığına dair güvence verebilmek için ihtiyaç duyduğunuz kanıta artık sahip olmadığınız anlamına gelir. Bu süreklilik gösteren, tövbe edilmeyen günahtan ötürü olabilir. Ancak ayrıca insanlar kendilerini kiliseden kopardıkları için ve böylece kilise artık onların yaşamına ilişkin bilgi sahibi olmadığı için de olabilir. Nedeni ne olursa olsun, kilise disiplini bir sevgi eylemidir. Hepimiz kendimizi kendi hakkımızda yanıtlayabiliriz. Kilise disiplini topluluğun,

“En azından çocukken bir dua ettiler” diyerek kendisini ya da bir başkasını hatayla kandırmayacağı anlamına gelir. Bunun yerine, sevgiden dolayı, kilise mazideki imanla tatmin olmaz ve sizin de bununla tatmin olmanıza izin vermez.

Yedinci olarak, Müjde’yi yaptığınız danışmanlıkta ve öğrenci yetiştirmede başvuru merciiniz yapın. Müjde Hristiyanlar içindir çünkü yalnızca bizi Mesih’e döndürmekle kalmaz, aynı zamanda bizde kalıcı değişim üretir. Günahın üstüne gidin ki, insanları cehennem yolunda rahat hissettirme tehlikesine düşmeyesiniz. Ancak günahın üstüne giderken, “Silkelen ve daha çok çabala; işte sana birkaç ipucu ve taktik” diyerek bunu yapmayın. Bunun yerine, birbirinizi yenilenmiş tövbeye ve imana çağırın ve böylece inandığınızı birbirinize gösterin.

Sekizinci olarak, ilişkilerin hesap verme sorumluluğu kadar veya daha da fazlasıyla teşvikle ilgili olduğunu unutmayın. İmandaki sevgili bir kardeşinizin inancıyla örtüşmeyen bir şekilde yaşadığını gördüğünüzde, düzeltmek, nasihat etmek veya hatta azarlamak için yumuşaklık ve sevgiyle konuşun. Ama daha da önemlisi, iman, umut ve sevgi gördüğünüzde, ona dikkat çekmekte de hızlı olun. Bazen kendimize güvence vermek zordur. Günahlarımız her zaman önümüzdedir, görüşümüzü bulanıklaştırır. Bakış açımız çoğu zaman sıkıştıran günahın ve mevcut başarısızlığın hükmü altındadır. İşte o zaman bir başkasının bize bakmasına ve bizim kendimizde çoğu zaman göremediğimiz o uzun vadeli büyümeye, mevcut güvene ve Ruh’un meyvesine dikkat çekmesine ihtiyacımız vardır.

MESİH'E DÖNME

Ben inanıyor muyum? Siz inanıyor musunuz? Birçok Hristiyan, Hristiyan yaşamını kendi başına sürdürmeye çalışıyor. Birçok kilise zayıf, tüketici zihniyetli bir Hristiyanlık icra ediyor ve sizi bu soruyu cevaplama noktasında yalnız, güçlük içinde bırakıyorlar. Tanrı'ya sağlıklı yerel kiliseler için övgüler olsun çünkü hiçbirimiz bunu kendi başımıza yapamayız. İnanıp inanmadığımı, sadece kendimi kandırıp kandırmadığımı bilmeye ihtiyacım var. Ve sizin de ihtiyacınız var. Ve bu, kiliseye ihtiyacımız olduğu anlamına geliyor.

SAKINGAN DEĞİL, CÖMERT

Aşırı Pak Bir Kilise Olmanın Tehlikesi

İki ünlü şair insan etkileşiminin doğası üzerinde kafa yorar:

“Hiçbir insan bir ada değildir; her insan bir kıta parçasıdır, bütünün bir kısmıdır.” John Donne (1624)

“Ben bir kayayım; bir adayım. Ve bir kaya hiçbir acı hissetmez ve bir ada asla ağlamaz.” Paul Simon (1965)

Bu iki şairin arasında, bizim yaşamlarımızdaki en büyük duygusal gerilimlerimizden biri yatıyor. Topluluk için yaratıldık. Yalnız yaşamayız. Ama yine de topluluk içerisine girmek, reddedilmenin ve dahil edilmemenin derin acısına katlanmak demektir. Belki de bir ada olmak daha kolaydır.

Bu gerilim erkenden, okulda ya da spor takımında başlar. Üniversite yıllarında şiddetlenir. İş yaşamında vuku bulur;

MESİH'E DÖNME

iç gruplarla ve dış gruplarla kabul etmek istemeyeceğimiz biçimde iş yaşamı daha çok lise yaşamına döner. Öyle görünüyor ki, ne kadar büyüsek de şu özlemi ya da soruyu asla aşamayız: Ait miyim?

Ayrıca kilise vardır. Peki buraya ait miyim? Müjde’de Tanrı’nın bizi İsa Mesih aracılığıyla kabul ettiğini öğreniriz. Peki ya Tanrı’nın halkı? Onlar beni kabul ediyorlar mı?

SORUYU TANIMLAMAK

Birçok Hristiyan bir kiliseye girer ve şöyle sorar: “Buraya uyuyor muyum?” Bunu bilerek, birçok kilise kendisini bir hedef kitleyi evinde hissettirecek şekilde yapılandırır ve bu noktada da etnik köken, eğitim, sosyoekonomik durum, yaş veya kültür gibi şeylerden faydalanır.

İnsanları iyi karşılamak ve aramıza duvar örmemek birçok yönden methedilesi şeylerdir ancak bu yaklaşımda bir sorun vardır. Evvela, hiç kimse çirkin, rağbet görmeyen ve güncel trendlerden uzak olan insanları hedef kitlesi olarak görmüyor gibi görünmektedir. Ayrıca, Yakup’un ayrımcılığa karşı uyarısına ne demeli (Yak. 2:1-5)? Eğer amaç kilisenin büyümesi ve müjdelemeyse, bu uyarı geçersiz mi oluyor?

Hristiyan olmayanlar, “Ben buraya uyuyor muyum?” diye sormazlar. Uydukları ve gidebilecekleri birçok yere sahiptirler. Bundan ziyade, Hristiyan olmayanların birçoğu için hakiki topluluk fikri ilgi çekicidir. Onlar da ait olma hissini isterler. Hatta, pastörleri Hristiyan olmayan kişileri çekmek için onları inanmalarından önce ait kılmaya teşvik eden

koca bir hizmet felsefesi dahi vardır. Kilisenizde anlamlı topluluğu bir kez bulduklarında, iman etme ihtimallerinin de artacağı şeklinde bir düşünce vardır bu felsefede.

Bu yaklaşım günümüzde popülerdir ama gerçekte, “inanmadan önce ait olma” diye bir şey yoktur. Tanrı’nın halkına ait olmak, İsa Mesih’e iman aracılığıyla karanlığın krallığından kurtarılmış ve ışığın krallığına aktarılmış olduğunuz anlamına gelir (Kol. 1:12-13). Ait olmamız, inanmamızdan dolayıcıdır ve asla tersi olmaz.

“Ait miyim?” sorusu tüketici ya da arayıştaki kişinin sorusu değildir. Şüpheci kişinin sorusudur. Önceki bölümde kilisenin, bize hakiki imanlılar olduğumuz konusunda güvence vermek üzere Tanrı’dan gelen bir armağan olduğunu söyledik. Ancak çitayı nereye yerleştireceğiz? İki olası cevabı ele alalım.

KUTSALLIĞIMDAN DOLAYI AİTİM

Son bölümde, birbirimize güvence vermek için dışsal kanıtın rolünü vurguladık. Ama Kutsal Kitap’ın yalnızca hakiki şekilde iman etmiş kişileri üyeliğe kabul etmemiz ve onlara bu sebeple imanlarına dair güvence vermemiz yönündeki öğretisini benimsediğimiz anda, diğer uçtaki çukura düşme tehlikesinin ortasında kalırız. Tanrı’nın gerçeğine yönelik sevgiyi, günaha yüz çevrildiğini ve Tanrı’ya itaat konusunda istekliliği aramamız gerektiğini biliriz. Ancak ahlaki, kişisel ve öğretisel olarak ne kadar paklık yeterlidir? Ne kadarı yetmeyecek kadar azdır? Sakınan olmak, yani standartlarımı-

MESİH'E DÖNME

zı kişisel ya da topluluk olarak karşılamayanları kabul etme konusunda şüpheyle isteksiz olmak fazlasıyla kolaydır.

Hristiyan olmayanların bizim hakkımızda korku duydukları şey budur: daha iyi olduğumuzu düşünmemiz; bir kiliseye ait olmanın, yaşamı, siyaseti ve giyimiyle “doğru” bir kişi olmak anlamına gelmesi.

Kutsallık ölçümümüze dayanarak başkalarını kabul etmekte sakıngan olduğumuzda, Ferisiler oluruz. Tutucu zihniyetin hatası budur ve muhafazakâr olup, teolojik kaygılar güden tüm kiliselerin karşılarında olan bir tehlikedir. İsa Ferisileri asla kutsallıklarından ötürü suçlamadı. İsa’nın suçladığı şey, onların kutsallığı yapılacaklardan ve yapılmayacaklardan oluşan basit bir dışsal listeye indirgemeleri ve sonrasında herkesi kendi ölçütlerine göre yargılamalarıydı.

Eğer kutsallık –bunu nasıl tanımlarsanız tanımlayın– ait olduğunuzu bilmeniz yoluyorsa, birinin ait olup olmadığına bir kilise olarak nasıl karar verirsiniz? Ne kadar kutsallık yeterince kutsaldır?

UMUDUMDAN DOLAYI AİTİM

1. Korintliler mektubunun ilk bölümünde, Pavlus bizi sorumuza yönelik daha iyi bir cevaba yönlendirir.

Tanrı’nın Mesih İsa’da size bağışladığı lütuftan ötürü sizin için her zaman Tanrım’a şükrediyorum. Mesih’le ilgili tanıklığımız sizde pekiştiği gibi Mesih’te her bakımdan –her tür söz ve bilgi bakımından– zen-

ginleştiniz. Şöyle ki, Rabbimiz İsa Mesih'in görünmesini beklerken hiçbir ruhsal armağandan yoksun değilsiniz. Rabbimiz İsa Mesih kendi gününde kusursuz olmanız için sizi sonuna dek pekiştirecektir. (1.Ko. 1:4-8)

Pavlus'un övgüsünü düşünün. Tanrı'ya onların almış oldukları lütuftan dolayı şükreder. Sözde ve bilgide zenginleştikleri için mutludur. Onların Mesih'in tanıklığına sahip olduklarını onaylar. Rab'bin geri dönüşü sabırla beklerlerken, onların hiçbir armağandan yoksun olmadıklarını söyler. Bu ilk birkaç ayet, önceki bölümde üzerinde durduğumuz 1. Selanikliler mektubunun girişiyle hemen hemen aynı oranda pozitif ve teşvik edicidir.

Ancak bu hızlıca değişir. Bunlar Pavlus'un Korintliler mektubunun geri kalanı boyunca söyleyeceği son pozitif şeylerdir. 3. bölümün başlangıcında, onları “bebek”, “benliğe uyanlar” ve “katı yiyeceği” henüz yiyemeyen toylar olarak adlandırır (1-3. ayetler). Ancak bu açılış cümleleri hayatidir çünkü bunlar Pavlus'un Korintlilere yönelik cömertliğini görmemizi sağlar. Korintliler kutsallıkta olgun ve kusursuz oldukları için ait değildirler. Aittirler çünkü umutları İsa Mesih'tedir ve o umut onların yaşamlarına yeni bir oryantasyon getirmektedir.

Sakınan değil de cömert olduğumuz zaman ne olur? 1. Korintliler mektubunun geri kalanını kullanarak, umutları İsa Mesih'te olduğu için kiliselerimize ait olan beş şaşırtıcı insan grubuna dikkat çekmek istiyorum.

Toy lar

Pavlus, Korintlil Hristiyanları mektubun 3. bölümünde “Mesih’te henüz bebeklik çağında” olarak adlandırır. Onların *öğretisi* olması gerektiği gibi değildir. Kilisenin doğasına ve büyümesine ilişkin anlayışlarından (3. bölüm) tapınma teolojilerine (14. bölüm) ve gelecekteki dirilişe (15. bölüm) kadar, öğrenecekleri çok fazla şey vardır. Ve bilgisizlikleri kilisede soruna ve bölünmeye sebep olmaktadır. Kavgalar çıkmaktadır! Ancak mesele sadece kilisenin öğretisi de değildir. Hristiyan *yaşamına* ilişkin anlayışları toydur. Putlara sunulan kurban etlerinin yenilmesi konusunda kafaları karman çormandır (8. bölüm) ve evlilik ve bekârlık hakkında korkunç fikirlere sahiptirler (7. bölüm). Ve yine de, tüm bu toy luğa rağmen, Pavlus onları “kardeşler” olarak adlandırır ve onların “Mesih’te” olduklarını onaylar.

Kiliselerimizden bazıları için, bu boğuşmamız gereken bir meseledir. Kiliselerimiz doğru yaşayışa ve doğru öğretiye dikkat etmelidirler. Ancak ister daha liberal mezheplerden çıkmış olalım, ister Kutsal Kitap Hristiyanlığını onarma çabasıyla kurulmuş bir kilise olalım, sahip olduğumuz büyüme ölçütüne henüz ulaşmamış olanlara karşı cömert olabilir miyiz? Muhafazakâr kiliselerimizde daha az olgun olan kişinin de ait olması için yer var mıdır?

Kusurlular

Ait olan bir diğer grupsa kusurlulardır. Bu, Pavlus’un kullandığı bir tabir değil; Eleazer Savage’dan geliyor. Eleazer

Savage 1800'lerin başlarında Connecticut eyaletindeki bir Kuzey Baptist pastörüydü ve kendisi sabredilmesi gereken Hristiyanları bu şekilde tarif ediyordu. Bu kategoriye aksi, geveze, çıkıntı, kaytaran, küskün ve benzeri kişileri de dahil etmektedir.¹ Bunlar aslında toylar kategorisine de girebilirdi ancak burada fark şudur ki, bu karakter kusurlarından bazıları, kişi başka yönlerden ne kadar olgunlaşırsa olgunlaşsın, kişide değişmeden kalabilmektedir. 1. Korintliler 1. ve 3. bölümde bu insanların önemsiz münakaşalarda ve ahmakça gruplaşmalarda taraf tuttuklarını görürüz. 13. bölümde konuşmayı bırakmakta ve başkasına söz hakkı vermekte isteksiz olduklarını görürüz. 12. bölümde kendi armağanlarını gururla öne çıkardıklarını görürüz. Ama yine de, Pavlus bu karakter kusurlarına yönelik hiçbir övgüde bulunmazken, onlara şöyle der: “Sizler Mesih’in bedenisiniz, bu bedenin ayrı ayrı üyelerisiniz” (12:27). Her birimizin bizi topallatan karakter kusurları vardır ve ömrümüz süresince de topallayabiliriz. Birbirimizin topallamalarına sabretmemiz gerekiyor çünkü eğer umudunuz Mesih’teyse, aitsiniz.

Zayıflar

Korintliler Mesih’e dönmüş olsalar bile, günahla, hem de pek alışıldık olmayan günahlarla boğuştukları açıktır. Pavlus onları cinsel ahlaksızlıklarıyla (6. bölüm), Kutsal Kitap’a dayalı olmayan boşanmalarıyla (7. bölüm) ve sarhoşluklarıyla (11. bölüm) yüzleştirir. Pavlus böyle günahları göz ardı etmez. Halı altına süpürmez. Korintlilere bir noktada, “Fuhuştan (cinsel ahlaksızlıktan) kaçının” der (6:18). Ancak hemen

MESİH'E DÖNME

ardından imanlarını şu soruyla onaylar: “Bedeninizin, Tanrı’dan aldığınız ve içindeki Kutsal Ruh’un tapınağı olduğunu bilmiyor musunuz? Kendinize ait değilsiniz” (6:19). Bir başka deyişle, Pavlus hakiki Hristiyanların bedende zayıf olduklarını ve günahla boğuştuklarını bilir. Ancak onlara cömertlik sunar çünkü boğuşmaları, umutlarının kanıtıdır.

Yıllar önce, fahişelere gitmek de dahil olmak üzere ciddi düzeyde cinsel ahlaksızlıklarla boğuşan genç bir adamla çalışıyordum. Yürek parçalayıcı bir şeydi. Kilise ihtiyarlarını ciddi biçimde kilise disiplini düşünmeye iten zamanlar oldu. Bizi bundan alıkoyan şeyse, bu genç adamın her zaman hakiki şekilde boğuşuyor olmasıydı. Ne zaman bu günaha düşse, itiraf etmek için bize geldi ve bizi yaşamına daha da çok müdahil olmaya davet etti. Saklanmak ve bize yalan söylemek onun için kolay olurdu ama böyle yapmadı. Dolayısıyla kilise bu zayıf, boğuşan kardeşe birlikte yürüdü. “Ait değilsin” demedik. “Zayıflığında ve boğuşmanda seninle birlikte yürüyeceğiz” dedik.

Saklanan ve yalan söyleyen ikiyüzlüler, dışarıdan düzgün görünüyor olsalar bile, Mesih’e umut bağlamıyordurlar. Mesih’te gerçek umut sergileyen şey açık ve dürüst boğuşmadır.

Yaralılar

Sadece kendi günahımızla boğuşuyor da değiliz. Bize karşı da günah işlenir ve biz de günahlı biçimde cevap veririz. Acımızın içerisinde daha da canımız yanmasın diye saldırganlaşırız. Acıyı Müjde’nin merhemi yerine, başka günahlarla

uyuştururuz. Belki de 1. Korintliler 6. bölümde yaşanan şeyin bir kısmı budur. Pavlus Hristiyanları azarlar çünkü “kardeş kardeşe karşı dava açıyor[dur], üstelik imansızlar önünde!” (6. ayet). Bunun nasıl işlediğini bilirsiniz. En iyi savunma, iyi bir saldıdır; dolayısıyla biri sizi dava ederse, siz de karşı dava açarsınız.

Ama Pavlus şöyle cevap verir: “Haksızlığa uğrasanız daha iyi olmaz mı? Dolandırılırsanız daha iyi olmaz mı?” (1.Ko. 6:7). Korintlileri hakarete lütufla, saldırıya bağışlama ve sevgiyle cevap vermeye çağırır. Bu bizim istismara boyun eğmemiz gerektiği anlamına gelmez. Bize karşı günah işlenmesine yönelik cevabımızın bizim acımız yerine Müjde’yle kullanılması gerektiği anlamına gelir. Ancak yine dikkat edin, Pavlus onlara hâlâ “kardeşler” demektedir.

Reziller

Pavlus’un kiliseye ait olmadıklarını söylediği ve cömertlikle yaklaşmadığı bir kategori vardır. Bu kategori kötüler ya da tövbesizlerdir. Pavlus böylelerini bile sever elbette ancak böylelerinin ihtiyaç duydukları şey çetin sevgidir. Bu nedenle 1. Korintliler 5. bölümde Pavlus kiliseye şu çağrıda bulunur: “Kötü adamı aranızdan kovun!” (13. ayet). Bu adamın ciddi ve tövbe edilmeyen günahından ötürü, kilise onun artık imanda bir kardeş olduğunu onaylayamamaktadır.

Ancak sonra inanılmaz bir şey olur. 2. Korintliler 2. bölümde Pavlus kiliseye, “Çoğunluğun verdiği bu ceza yeterlidir. Aşırı kedere boğulmasın diye o kişiyi daha fazla ceza-

landırmayıp bağışlamalı ve teselli etmelisiniz” (2.Ko. 2:6-7). Birçokları buradaki kişinin 1. Korintliler’dekiyle aynı adam olduğuna inanır. Adam keder içerisinde tövbe etmiş gibi görünmektedir. Bu nedenle Pavlus kiliseye onu tekrardan kabul etmelerini, bağışlamalarını ve ait olduğunun bilgisiyle onu teselli etmelerini söyler. Tövbe edenler ve umudunu İsa Mesih’e bağlayanlar için, O’nun lütfuyla bağışlanamayacak kadar rezil hiçbir günah, bağışlanamayacak kadar iğrenç hiçbir kişisel geçmiş yoktur. Eğer Mesih tövbe eden katili, eşcinseli ya da çocuk istismarcısını reddetmiyorsa, biz edebilir miyiz?

Gerçek şudur ki, hepimizin ismi bu listenin bir yerinde vardır. Öğretinizde veya yaşamınızda toy musunuz? Başkalarının sabretmesi gereken karakter kusurlarınız var mı? Günahla ya da size karşı günah işlenmesiyle boğuşuyor musunuz? Utanç dolu ve rezil bir günah geçmiştiniz mi var? Kendinizi hangi kategoride görüyor olursanız olun, eğer umudunuz Mesih’teyse, O’nun kilisesine aitsiniz.

Mesih’teki umut kendisini bir büyüme eğrisiyle gösterir, çoktan hedefe varmış olmakla değil. Öğretilmeye yönelik bir isteklilikle görülür, her şeyi zaten bilmekle değil. Günaha karşı boğuşur; Siyon’da kaygısız değildir (Amo. 6:1). Savaşın yaralarıyla topallar ancak topallaya topallaya ilerler. Ve şu güvenilir söze tutunur: “Mesih İsa günahkârları kurtarmak için dünyaya geldi” (1.Ti. 1:15). Hiçbir utanç yoktur ki, Mesih’in çarmıhının utancıyla kavranamayacak ya da orada sonsuz yücelik için kurtarılamayacak kadar büyük olsun.

Pavlus, Korintlileri bebek, toy ve ruhsallıktan uzak olarak adlandırdı. Onları bunlardan ötürü reddetmedi ancak onların orada kalmalarını da istemedi. Onları büyümeye ve bu büyümeyi de süper iman ligi değil, iman okulu olan kilise topluluğu içerisinde yapmaya çağırdı. Başka bir benzetme kullanacak olursak, eğer kilise Tanrı'nın bağıysa, biz en sondaki ürün (meyve) denetçileri değil, bahçıvanlarız; iman meyvesinin biçimlendiğini görmek için birbirimizle çalışıyoruz.

Bunun yansıması nedir? Kendi kilisemde şöyle oluyor: Müjde'yi vaftiz aracılığıyla ikrar edersiniz; Müjde'deki umudunuzu dile getirirsiniz; temel inanç açıklamamızı ve yönetimimizi kabul edersiniz; ve Mesih'teki umudunuzda büyüme arzuunuza tanıklık edersiniz. Eğer bu sizseniz, ait olabilirsiniz.

Yıllar önce, nişanlı bir genç çiftle üyelik için görüşme yapıyordum. Kadın kilisede büyümüştü ve hikâyesi ve cevapları kağıt üzerinde mükemmeldi. Adamsa bağımlılık ve ahlaksızlıkla dolu bir yaşamdan geliyordu ve cevapları olsa olsa sadece içtenlik doluydu. Yine de, görüşmenin sonunda adamda ruhsal yaşamın parıltısı vardı ancak kadında yoktu. İkisini de üye olarak kabul ettik. Uzun bir nişanlılık dönemleri oldu. Evlilik öncesi danışmanlıklarını ben yaptım. Danışmanlığın sonunda adamı kenara çektim ve özel olarak ona evlenmemesini söyledim. Kadın kilisemizde itibar sahibi bir üyeydi ama ben onun ruhsal olarak diri olmadığına ve günahları içerisinde ölü olduğuna son derece ikna olmuştum. Evlilik başladı ve yıllarca, zorlu bir evlilik olduğu orta-

ya çıkan bu evlilik süresince kilise onlarla birlikte yürüdü. Adam bir Hristiyan olarak büyüyordu ama kadın büyümüyordu. Sonunda uzaklaştılar; kadının adamı terk etmesiyle birlikte evlilikleri kalp kırıklığı ve boşanmayla sonlandı.

Kadını yıllar önce üyeliğe kabul ederek hata mı ettik? Hayır, etmedik. Tüm sezgilerime rağmen, yüreği göremem ve siz de göremezsiniz. Cömertlikle, “Aitsin” dedik. Cömertlikle, kadınla birlikte yürüdük, ona sabrettik ve onu kırmadan iman yaşamına çağırdık. Her şeyi en baştan yapacak olsaydım, aynı kararı verirdim. Kilise cennete varmış olanlar için değil, umutları oraya yönelmiş olanlar içindir. Bazılarının umutları sahte çıkar. Ama diğerleri, zayıf ve yaralı, hasta ve iltihaplı olarak gelenler bile vardır ki, sahte çıkmazlar. Mesih bizim gibi insanlar için öldü ve bir kilise kurdu; öyle ki bizler, Pavlus’un Korintlilere yazdığı mektubun en sonunda tarif ettiği gibi, “imanda sabit, cesaretli, güçlü, her şeyi cömertlikle yapan erkekler ve kadınlar” olabilelim.²

SONUÇ

Amerika'nın Doğu Yakası'ndan Batı Yakası'na taşındığımda, hayal kırıklığına uğramış seçmenlerin saflarına giriş yaptım. Her Seçim Günü'nde başkanlık seçimleri en kalabalık eyaletin de bulunduğu Batı Yakası'na vardıgı an, Doğu Yakası ve Ortabatı seçim sonucunu netleştirmiş oluyor. Eğer sonuç zaten belirlenmişse, oylarımızın bir önemi kalıyor mu?

Aynı soru bizim kilise yaşamındaki Mesih'e dönme öğretimiz hakkında da sorulabilir. Eğer Mesih'e dönme Tanrı'nın işiyse ve O kurtuluşumuz üzerinde mutlak anlamda egemense, Mesih'e dönme öğretisini birlikte sürdürdüğümüz yaşamımızda nasıl icra ettiğimizin gerçekten bir önemi var mıdır? Eğer Tanrı'nın seçilmişlerine kurtuluş yolunda engel olacak hiçbir şeyi zaten yapamıyorsak, nasıl müjdeleme yaptığımızın ya da nasıl güvence verdiğimizizin gerçekten bir önemi var mıdır? Eğer sonuç kesinse, bir nevi seçim gecesindeki Batı Yakası gibi değil miyiz?

Amerika'da müjdecî akımı içerisindeki muhafazakâr, Reformcu kiliselerin manzarasını gözden geçirdiğimizde, öğretinin bir önemi yok gibi görünmektedir. Öyle görünüyor ki, bizim müjdelemeden tapınmaya ve üyeliğe (ya da üyeliğin olmayışına) kadar yaptığımız her şeyde, rehberimiz teoloji-

MESİH'E DÖNME

den ziyade pragmatizmdir. İşe yarıyor gibi görünen her şeyi kovalarız; hatta bu uygulama bizim bir kişinin ölümden yaşama nasıl geçtiğine dair söylediklerimizle çelişse bile.

Ancak aslında Mesih'e dönme öğretimiz önemlidir. İlk yüzyılda, Petrus o dönemde günümüzün Türkiye topraklarında dağılmış hâlde bulunan kiliselere yazdı. Etraflarındaki kültüre uymadıkları için baskı altındaydılar ki bu da, bizim şu anki durumumuzdan çok da farklı bir durum değildi. Petrus pragmatik uyum sağlama ayartısı yaşayan bu kiliselere onları sadık kalmaya cesaretlendirmek üzere yazar. Kurtuluşlarını ve birlikte sürdürdükleri yaşamı ele aldıktan sonra, Petrus şu sonucu çıkarır:

Ama siz seçilmiş soy, Kral'ın kâhinleri, kutsal ulus, Tanrı'nın öz halkısınız. Sizi karanlıktan şaşılasi ışığına çağıran Tanrı'nın erdemlerini duyurmak için seçildiniz. Bir zamanlar halk değildiniz, ama şimdi Tanrı'nın halkısınız. Bir zamanlar merhamete erişmemiştiniz, şimdiyse merhamete eriştiniz.

Sevgili kardeşler, size yalvarırım, cana karşı savaşan benliğin tutkularından kaçın. Çünkü bu dünyada yabancı ve konuksunuz. İnanmayanlar arasında olumlu bir yaşam sürün. Öyle ki, kötülük yapanlar mışsınız gibi size iftira etseler de, iyi işlerinizi göreyerek Tanrı'yı, kendilerine yaklaştığı gün yüceltsinler. (1.Pe. 2:9-12)

Bu metinde, Mesih'e dönme teolojimiz en azından üç nedenle önem arz etmektedir.

TANRI İÇİN ÖNEMLİDİR

Petrus, Tanrı'nın ne yapmış olduğuna dikkat çekerek başlar. Tanrı bizi seçti. Tanrı bize sahiptir. Tanrı bizi bir halk yaptı. Tanrı bize merhamet sundu. Tanrı bizi karanlıktan şaşılması ışığına çağırdı. Bu benim çocuklarımı sofraya çağırmanın ya da onlara günlük ev işlerini yapmaya çağırmanın gibi değildir. Onlar belki cevap verirler, belki de vermezler. Benim çağrım bir dilektir; kabul edilebilecek ya da edilmeyebilecek bir davetiyedir. Tanrı'nın çağrısıysa niyet ettiği şeyi gerçekleştiren bir celpir.

Tanrı kurtuluşumuzu Mesih'in ölümü ve dirilişi aracılığıyla gerçekleştirdi ve o kurtuluşu bize egemen, kurtaran çağrısıyla, egemen bir şekilde uygulamaktadır. Bize çağrıyı işitmemiz için kulaklar verir. Bize çağrıya cevap vermemiz için yeni bir yürek verir. Çağrıda sunulan kurtuluşa sarılmamız için tövbe ve imandan oluşan o ikiz lütfu verir.

Öyleyse Mesih'e dönme öğretimiz tam olarak neden önemlidir? Petrus şöyle yanıtlar: "Sizi karanlıktan şaşılması ışığına çağıran Tanrı'nın erdemlerini duyurmak için." Tanrı için önemlidir. Buradaki *siz* ifadesini belki tekil olarak düşünüyoruzdur. Ancak tekil değildir. Bu ifade orijinal dilde çoğuldur. Petrus bireylere değil, kiliselere yazmaktadır.

Tanrı kurtarışı için sizin O'nu bireysel olarak övmenizi ister ama İsa sadece sizin için ölmedi; kendi halkı için öldü ve

Tanrı kendi halkını duymak ister. Oturma odanızda taraftarı olduğunuz takımın kazanmakta olduğu maçı televizyonda izlerken kendi başınıza sevinç çığlıkları atabilirsiniz. Ancak sesin şiddeti o maçın oynandığı arenada çok daha yüksektir. Tanrı'nın amacı, tüm arenayı duymaktır.

Bu, son günde nihayetinde olacaktır ama bunun fragmanını yerel kilisede buluruz. Tanrı'ya övgüler sunmak üzere her pazar kimin toplandığı önemlidir. İnsanlar oradaki arkadaşlığı sevebilir ya da düzenlenen programlardan fayda görebilirler. Ama bunu yeniden doğmadan da yapabilirler. Eğer Tanrı gerçekten övülecekse, yerel kilisenin Tanrı'nın kurtarışını gerçekten deneyimlemiş olan insanlara ihtiyacı vardır.

Yerel kilise tapınması zihinsel bir egzersiz değildir. Tanrı'nın yaşamlarımızda gerçekten yapmış olduklarından dolayı övgüler sunmaktır. Bu nedenle “inanmadan önce ait olma” diye bir şey olamaz. İnanmadan önce katılma ya da yer alma olabilir. Ama ait olma olamaz çünkü Tanrı'nın ait olmaya yönelik amacı övgüler sunulmasıdır ve deneyimlememiş olduğumuz bir şey için O'nu övemeyiz.

Geçenlerde bir pastörle konuşuyordum. Bu pastörün kilisesi, sayılarını arttırmalarına yardımcı olmaları için bir danışman tutmuştu. Danışman onlara kiliseyi yanlış anladıklarını söylemiş. Kilise imanlılar için değil, iman etmemişler içinmiş. Bu nedenle de kiliselerini iman etmemişlerin gözünde daha çekici hâle getirebilmek için uygulamalarını değiştirmeleri gerekiyormuş ve bu da daha çok eğlence demekmiş. Bir noktada bu danışman haklıydı. Eğer amaç daha

büyük bir kalabalıksa, eğlence işe yarar. Ama bu, Tanrı'nın kilise için olan amacı değildir. O kendi halkının, merhamete erişmiş olduklarını bilen halkının övgülerini ister.

Bir kalabalık olarak kilise ile bir imanlılar topluluğu olarak kilise arasındaki fark, eğlence isteyenler ile Tanrı'yı seven ve bağlılıklarını O'na çevirmiş olanlar arasındaki farktır. Bir dinî deneyim tüketicisi ile çarmıha gerilmiş Mesih'in yücelikleri için övgü üreticisi arasındaki farktır.

Mesih'e dönme teolojimiz önemlidir çünkü topluluğumuzun amacına ilişkin anlayışımıza ve üyeliğimizin anlamına yeniden yön verir. Eğer kiliselerimiz imanlılarla dolu değilse, o zaman Tanrı arzu ettiği ve hak ettiği övgüden mahrum bırakılır.

BİZİM İÇİN ÖNEMLİDİR

İkinci olarak, Mesih'e dönme öğretimiz bizim için önemlidir. Petrus bize “yabancı ve konuk” olduğumuzu ve ruhlarmıza “karşı savaşan” günahlı arzularımızdan uzak durmamızı hatırlatır.

Bir Hristiyan için, günahın suçu kaldırılmıştır. Ve günahın gücü kırılmıştır. Ama günahın varlığı devam eder ve bu beyhude bir mesele değildir. Günah bizi katletmek ister. Bir Püriten'in söylediği üzere, “Günahı öldürüyor olun, yoksa o sizi öldürüyor olur.”¹ Yine, kilisenin yaşamında Mesih'e dönme teolojimizin önemli olduğu yer burasıdır. Günaha karşı verilen savaş bize gerçekten inandığımıza dair güvence verir ve bu savaşta yalnız olmadığımız gerçeği çok ama çok önem-

lidir. Eğer savaşta olduğumuzu bilmezsek ya da savaşa girişmezsek, birbirimize bu savaşta yardımcı olmayız.

Bu savaşta birbirimize ihtiyacımız vardır. Bu savaşın ne kadar zor olduğunu anlayan, bize nasıl yardımcı olacağını ve cesaret vereceğini bilen, yargı günü yaklaşıkça birbirimizi imanda gayrete getirmenin bir ölüm kalım meselesi olduğunu anlayan üye kardeşlere ihtiyacımız vardır (İbr. 10:25). Günaha karşı savaşırken sağınıza ya da solunuza baktığınızda kenarda dikilip duran veya hatta düşmanla yoldaşlık eden üye kardeşlerinizi görmek ne kadar cesaret kırıcı ve afallatıcıdır!

Bir zamanlar yetenekli bir danışman olan bir Hristiyan önder tanıyordum. İnsanlar sorunlarıyla –bozuk evlilikler, ailevi çatışmalar, kaygı ve depresyonla– ona geliyor ve hepsi onun bilgeliğinden ve danışmanlığından sahiden yardım görmüş olarak çıkıyorlardı. Ancak bir grup hariç: eşcinsellikle mücadele eden genç adamlar. Onlar bu adamın ofisine geldiğinde, onlara cinsel yönelimlerini kimseye söylememelerini öğretiyor ve diğer genç adamlarla gizli ilişki yaşayabilecekleri güvenli yerlerden bahsediyordu. Ortaya çıktı ki, bu önder de eşcinsel çekim yaşıyordu ancak savaşma isteğini kaybetmişti. Sonunda imanı tümüyle terk etti. Ve acaba kaç genç adamı ruha karşı savaşan günahla mücadele etmekten caydırdı?

Üniversiteden bir bayan arkadaşımın evliliği parçalanıyordu. Kocasını onu terk etti ve bir başka kadınla yaşamaya başladı. Yardım bulmak için kilise önderlerine gitti ama ona yapabilecekleri hiçbir şey olmadığını söylediler. Çok geçme-

den, arkadaşımın müjdecî akım içerisindeki kilisesi onun eski kocasını yeni karısıyla birlikte kiliseye aldı. Ve arkadaşım ruhun karanlık bir gecesinde tek başına bırakıldı ve iyileşmesi yıllar sürdü. Acaba o kilisede zina ayartısı yaşayan kaç eş, ruha karşı savaşan günahla olan mücadelelerinde yardım buldu?

Mesih'e dönme teolojimiz kiliselerimizin Mesih öğrenciliğinde, Müjde danışmanlığında ve hatta kilise disipliniinde önem arz eder çünkü günahın varlığı devam etmektedir ve bizler de savaş alanındaki yürüyebilen yaralılarız. Bizimle birlikte savaşacak insanlarla dolu kiliselerde birbirimizin yardımına ihtiyacımız var.

DÜNYA İÇİN ÖNEMLİDİR

Üçüncü olarak, Mesih'e dönme öğretimiz dünya için önemlidir. Dünya kiliselerimize bakarak, bir Tanrı'nın olduğuna ve değişim umudunun var olduğuna dair güvence kazanır. Petrus şunu bilmektedir: Dünya bizim "olumlu" yaşayışımızı ve "iyi işleri[m]izi" gördüğünde, belki bize iftira edebilir ama aynı zamanda "Tanrı'yı" yüceltirler.

Petrus bunun Tanrı'nın "kendilerine yaklaştığı gün" olacağını söyler. Bunun yargı gününü kastetmesi oldukça muhtemeldir. Ancak kanımca, Petrus başka bir şeyi kastediyordu. Kutsal Yazılar boyunca, Tanrı'nın yaklaştığı gün kuruluş günüdür ve biz de Tanrı'yı O'na inanarak yüceltiriz.²

Eğer dünya kiliseye bakıyor ve sadece kendisinin bir sürü dinî sözcüğe bulanmış bir versiyonunu görüyorsa, bambaş-

ka bir umut veren bir Tanrı'nın olduğuna dair nasıl güven sahibi olabilir? Eğer dünya kilisenin poz verdiğini ve numara yaptığını görürse, kiliseyi bir yalan olarak sayacaktır. Ama eğer dünya sahiden değişmiş ve değişmekte olan yaşamlar görüyorsa, bazıları, Petrus'un öğrettiği üzere, Tanrı'nın onlara yaklaştığı günde Hristiyan olarak Tanrı'yı yüceltecektir.

Birkaç yıl önce, yaşlı bir beyefendi ait olduğum kiliseyi ziyaret etmeye başladı. Genç insanlarla dolu bir kiliseydi ve doğal olarak da topluluğunun kenarında kaldı. Ama gitmedi. Gözlemledi. Dinledi. Birçoğumuzu tanıdı. Ve gün geldi ve adam Mesih'e iman etti. Vaftizindeki tanıklığında olup bitenleri açıkladı. Kendisi bir psikiyatristmiş ve üniversite hocalığıymış. Almış olduğu tüm eğitimler ona kilisede görmekte olduğu şeyin imkânsız olduğunu öğretmiş: doğuştan gelen sınırları aşan hakiki topluluk; sadece terapötik uyum sağlamadan ibaret olmayan gerçek değişim; ticarete dayalı olmayan fedakâr sevgi. Adam görmekte olduğu şeyleri açıklayabilecek tek şeyin şu olduğunu fark etmişti: Tanrı gerçektir ve İsa Mesih'in Müjdesi doğrudur.

Yerel kilise Tanrı'nın dünya için olan müjdeleme tasarısıdır. Yerel kilise dünyanın, İsa'nın ölümden dirildiğine ilişkin güvencesidir. Hakiki şekilde dönüştürülmüş yaşamlarımız, güvenilir Hristiyan topluluğumuz, teknikten ziyade lütfâ olan bağımlılığımız Tanrı'nın inançsızlığa yönelik inanç savunmasıdır. Hem Mesih'e dönme teolojimizin hem de ondan doğan uygulamamızın dünya için önemli olmasının nedeni budur. Eğer dünya bu gerçeği bizde görmezse, nerede görecektir?

Tanrı seçer ve Tanrı kurtarır. Mesih'e dönmemiz O'nun işidir. Ancak O önceden belirlemiş olduğu amaçları gerçekleştirmek üzere araçlar kullanır. O araçlardan biri yerel kilisedir. Müjde'ye sözlerimizle tanıklık ederiz. Sonra o sözleri yaşamlarımıza inandırıcı kılarız. Bu öğretiyi doğru anlamamız ve kilisenin yaşamında sadakatle icra etmemiz Tanrı için, bizim için ve dünya için önemlidir.

NOTLAR

1. Bölüm

1. Bu programın bir örneğini ve altında yatan felsefeyi görmek için, World Weavers'ın şu iki sitesini ziyaret edebilirsiniz: <http://www.worldweavers.com/cambodia-spiritual-adventure> ve <http://www.worldweavers.com/about-us>.

2. Bölüm

1. Fanny Crosby, "To God Be the Glory," 1875.

2. Bruce Waltke, *The Book of Proverbs: Chapters 1–15*, New International Commentary on the Old Testament (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 2004), 211

3. Charles Wesley, "And Can It Be That I Should Gain," 1738.

3. Bölüm

1. Dietrich Bonhoeffer, *The Cost of Discipleship*, yeniden bs. (NewYork: MacMillan, 1963), 99.

2. Charles H. Spurgeon, "The Metropolitan Tabernacle Pulpit," *Spurgeon Sermon Collection* içinde, Accordance electronic ed., 2 vols. (Altamonte Springs, FL: OakTree Software, 2012), paragraf 62026.

3. Gordon T. Smith, *Transforming Conversion: Rethinking*

the Language and Contours of Christian Initiation (Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2010), 148.

4. John Piper, “Hope in Eternal Purity,” Desiring God web sitesi, 4 Kasım, 2015, <http://www.desiringgod.org/interviews/hope-in-eternal-purity-aim-at-daily-purity>

4. Bölüm

1. Oprah Winfrey, “The O Interview: Oprah Talks to Phil Donahue,” *O, The Oprah Magazine*, Eylül 2002, 214.

2. Kevin DeYoung, *The Hole in Our Holiness: Filling the Gap between Gospel Passion and the Pursuit of Godliness* (Wheaton, IL: Crossway, 2012), 18.

6. Bölüm

1. Lloyd Wendt, *Give the Lady What She Wants! The Story of Marshall Field & Company* (New York: Rand McNally, 1952), 223.

2. Rick Warren, *The Purpose Driven Church* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1995), 219.

3. Aktaran: David Wells, *Above All Earthly Pow'rs: Christ in a Post-Modern World* (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 2005), 302.

8. Bölüm

1. Eleazar Savage, *Manual of Church Discipline* (1863), Mark E. Dever, ed., *Polity: Biblical Arguments on How to Conduct Church Life* içinde (Washington, DC: Center for Church Reform, 2001), 487.

2. 1. Korintliler 16:13–14, yazarın çevirisidir.

Sonuç

1. John Owen, *Of the Mortification of Sin in Believers; the Necessity, Nature, and Means of it: with a Resolution of Sundry Cases of Conscience thereunto belonging, The Works of John Owen*, ed. William H. Goold, vol. 6 içinde (Edinburgh: Banner of Truth Trust, 1967), 9.

2. Thomas R. Schreiner, *1, 2 Peter, Jude*, The New American Commentary, vol. 37 (Nashville, TN: Broadman & Holman, 2003), 124.

9Marks hizmeti, kilise önderlerini Kutsal Kitap'a bağlı bir vizyon ve kullanışlı kaynaklarla donatmak amacıyla, Tanrı'nın yüceliğini sağlıklı kiliseleri kullanarak dünyadaki bütün uluslara yansıtmak için kurulmuştur.

Bu doğrultuda, kiliselerde şu dokuz sağlık işaretini görmek istiyoruz:

- 1 Açıklayıcı Vaaz
- 2 Müjde Öğretisi
- 3 Kutsal Kitap'a Dayalı Mesih'e Dönme ve Müjdeleme Anlayışı
- 4 Kutsal Kitap'a Dayalı Kilise Üyeliği
- 5 Kutsal Kitap'a Dayalı Kilise Disiplini
- 6 Kutsal Kitap'a Dayalı Öğrenci Yetiştirme ve Büyüme Arzusu
- 7 Kutsal Kitap'a Dayalı Kilise Önderliği
- 8 Kutsal Kitap'a Dayalı Dua Uygulaması Anlayışı
- 9 Kutsal Kitap'a Dayalı Müjde Hizmetleri (Misyon) Anlayışı ve Uygulaması

9Marks'da bizler makaleler, kitaplar, kitap eleştirileri ve online makaleleri yayınlıyoruz. Web sitemiz çeşitli dilleri kapsıyor. Diğer dilleri görmek için lütfen şu linki ziyaret edin:

9marks.org/about/international-efforts

Türkçe: tr.9marks.org | İngilizce: 9marks.org

Tüm Crossway kitaplarımız ve diğer kaynaklarımız için
www.9Marks.org adresini ziyaret edebilirsiniz.

MESİH'E DÖNMEYİ ANLAMAK KİLİSE HİZMETİNİ NASIL ŞEKİLLENDİRİR?

Bir kilisenin işleyiş şekli o kilisenin insanların nasıl kurtulduğuna ilişkin inancı hakkında çok şey söyler. Bir kilise Kutsal Kitap'ın Mesih'e dönme hakkındaki öğretisini gerçekten benimsediğinde, insanları tövbeye ve imana çağırır; bir kerelik kararlara, terapötik iyileşmelere ya da ahlaki yaşam tarzlarına değil.

Bu kısa kitap kiliselerin, Kutsal Kitap'a dayalı Mesih'e dönme öğretisinin öğretiş, müjdeleme, öğrenci yetiştirme, kilise üyeliği ve bir yerel kilisenin yaşamının diğer her yönü açısından ortaya koyması gereken farkı doğru bir şekilde anlamalarına yardımcı olmak için yazılmıştır.

“Mesih'e dönme esastır ve yanlış anlaşılmaktadır. Lawrence bunu anlıyor ve Kutsal Kitap'ın basit ve güçlü bir şekilde öğrettiklerini açıklıyor. Bu küçük kitap büyük bir armağan.”

MARK DEVER, pastör, Capitol Hill Baptist Kilisesi, Washington, DC; Başkan, 9Marks

“Bu Mesih öğrenciliği kaynağında yok yok; pastörel netlik, ciddi alakalılık, uygulama açısından özlük ve Kutsal Yazılar'a sadakat olmak üzere hepsi var. Her bölüm Söz'ün müjdeleme, Mesih'e dönme ve kilise hakkında ne söylediğine ilişkin önemli tartışmalara besin oluyor.”

GLORIA FURMAN, yazar, *The Pastor's Wife* ve *Alive in Him*

Bu, Mesih'e dönmenin başından sonuna dek ilahi bir iş olduğunu görmek için Kutsal Yazılar'ı yeniden değerlendirmeye bir çağrıdır. Ancak bu ilahi iş, gerçek öğrencilerin sevgi motivasyonuyla Mesih'e itaat yaşamı sürmeleriyle dışsal olarak görünür olur. Kitabın bu zamanda yazılmış olduğunu görmek bana sevinç verdi.”

MIGUEL NÚÑEZ, baş pastör, International Baptist Kilisesi, Santo Domingo, Dominik Cumhuriyeti

MICHAEL LAWRENCE (PhD, Cambridge Üniversitesi) Portland, Oregon'daki Hinson Baptist Kilisesi'nin baş pastörü olarak hizmet etmektedir ve *Biblical Theology in the Life of the Church* adlı kitabın yazarıdır.

*Bu cilt, 9Marks: Sağlıklı Kiliseler İnşa Etmek İçin adlı kitap serisinin bir parçasıdır.

KARANLIKTAN
IŞIĞA YAYINLARI

IX 9Marks